

Роман
Экспрес

14

Джеймс
Хадли Чейс

КРИМИ

НЕ Я ДРАЗНИ

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС НЕ Я ДРАЗНИ

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Хелга Ролф е русокоса, красива и достатъчно умна, за да управлява своето многомилionно богатство. Но тя не е в състояние да се справи с тайната си слабост — неутолимата жажда за секс. Това добре знае бившият ѝ любовник Джак Арчър. Той има стари сметки с нея, освен това изпитва остра нужда от пари. Съдбата го среща с красивия жиголо Кристофър Гренвил и Арчър вижда начин да задоволи своите нужди.

ПЪРВА ГЛАВА

Преди да отмести подноса със закуската, Джак Арчър внимателно го огледа. Искеше да бъде сигурен, че върху него не е останало нищо за ядене. Надникна в миниатюрната каничка за кафе, направи гримаса и запали една от своите голоаз. Очите му бавно обходиха тясната и оскъдно мебелирана хотелска стаичка.

Бил съм и в по-мизерни хотелчета, реши да се ободри той. Но не много по-мизерни от този, който носеше името „Сен Сабин“. Тук поне държаха чисто, макар цените да бяха сред най-ниските в Париж. Погледна ръчния си часовник и се надигна. Беше време да се пригответи за срещата с Джо Патерсън. Представи си дългото пътуване с метрото и отново направи гримаса. Трябваше да стигне до хотел „Плаца Атене“, а това означаваше цели пет спирки — Дюрок, Инвалидите, Конкорд, Франклин Рузвелт и Алма Марсо. Неволно си помисли, че преди години това пътешествие би направил само с лимузина на „Хърц“ с униформен шофьор зад волана. Но това беше отдавна, въздъхна горчиво той.

Облече самото и се изправи пред оплютото от мухи огледало. От него го гледаше висок петдесетгодишен мъж с широки рамене, оредяла сламеноруса коса, увиснали бузи и воднистосини очи. С чувство на неудовлетворение си даде сметка, че самото му стои зле, заради доста провисналото шкембе. Със същото чувство на неудовлетворение отбеляза, че костюмът му е станал безформен и доста поизносен, макар някога да беше шит от най-известните английски моделиери. Въпреки всичко излъчвам известна внушителност, успокои се той. Вярно е, че животът доста ме поочука, но властността и авторитетът все още са тук.

Погледна през прозореца. Навън грееше слънце, малката уличка беше задръстена от автомобили, които бавно си пробиваха път към Ру дьо Севре. Дори през затворения прозорец до слуха му достигаше ядосаното ръмжене на моторите и скърцането на неумело превключени скорости. Реши да не облича върхно палто — то беше

още по-износено от костюма. За шапката се поколеба. От опит знаеше, че шапката означава допълнителни разноси. Момичето на гардероба на „Плаца Атене“ ще очаква поне три франка бакшиш, за да му поеме шапката. Отказа се и от нея, вдигна протърканото си кожено куфарче и излезе в коридора. Заклучи вратата на стаята си и пое към стария асансьор.

От една врата наблизо се появи висок млад мъж, обърна се да превърти ключа си и нетърпеливо натисна бутона за повикване.

Арчър неволно забави крачка. Висок почти метър и деветдесет, този младеж беше наистина нещо изключително. Широки рамене, гъвкава мускулеста фигура, безупречно сресана кестенява коса, издължено лице с правилни черти и тъмни проницателни очи. Всичко това Арчър обхвана с един кратък поглед и неволно въздъхна. Толкова красив и привлекателен може да бъде само някой киноактьор, рече си той. После обърна внимание на дрехите на младежа и въздъхна още веднъж. Те положително струваха цяло състояние. Макар и всекидневни, те бяха скроени от скъп шивач и от тях се излъчваше онази небрежна елегантност, която бе характерна за изключително богатите хора. Обувки „Гучи“, колан от същата фирма, ослепителнобяла риза. Но това, което наистина впечатли Джак Арчър, беше вратовръзката. Беше живял в Англия достатъчно дълго, за да разпознае тясната и консервативно скроена вратовръзка на възпитаниците на Итън, която те носеха цял живот и с която се гордееха.

Младежът влезе в кабинката и задържа вратата за Арчър. Кимна с глава и се усмихна, от него лъхна на скъп мъжки парфюм.

Какъв мъж, Господи, завистливо въздъхна Арчър. Беше прехвърлил тридесетте, лицето му имаше приятен загар, а усмивката разкри два реда безупречно бели и равни зъби. Арчър бързо откри, че на китката му е окачен златен браслет „Омега“, а пръстенът с монограм положително струваше цяло състояние. На лявата му китка имаше гривна от бяло злато и платина.

— Прекрасен ден — рече младият мъж, докато Арчър дърпаше решетъчната врата. Гласът му беше нисък и мелодичен, натежал от вълнуваща чувствителност. — Пролет в Париж...

— Да — кимна Арчър и замълча. Просто не знаеше какво да каже, тъй като беше безкрайно изненадан да срещне един толкова

очевидно богат човек в хотел като този.

Спътникът му бръкна в джоба си и извади златна табакера, върху капачето на която бяха монтирани инициали от ситни брилянти.

— Виждам, че сте пушач — отбеляза той и си избра една цигара. После я запали с масивна запалка „Дънхил“, също от солидно злато, изчака спирането на кабинката и излезе във фоайето, дарявайки Арчър с кратко кимване на глава. Остави ключа си на рецепцията и излезе навън.

Арчър живееше в този хотел вече три седмици и беше успял да се сближи с мосю Кавел, който изпълняваше ролята на администратор и портиер. Пристъпи към рецепцията, остави ключа си на дървения плот и попита:

— Кой беше този господин?

Кавел, дребно човече с тъжна физиономия, бавно вдигна глава.

— Мосю Кристофър Гренвил — съобщи той. — Снощи пристигна от Германия.

— От Германия ли? — учуди се Арчър. — Но той положително е англичанин!

— Да, мосю Арчър — кимна човечето. — Англичанин е.

— Дълго ли ще остане тук?

— Запазил си е стая за една седмица, мосю.

Арчър пусна в ход безгрижната си усмивка.

— Избрал е чудесно време за посещението си — рече. — Пролетта в Париж е много приятна...

После кимна с глава и се насочи към изхода.

Какво търси богат човек като Гренвил в този долнопробен хотел, запита се той и присви очи под ярката светлина на утринното слънце. Само златната му табакера струва двайсетина хиляди франка, ако не и повече... Спусна се в станцията на метрото и изхвърли Гренвил от съзнанието си. Трябваше да мисли за Джо Патерсън и смахнатите му идеи.

Преди осемнадесет месеца Джак Арчър дори не би погледнал тъпак като Патерсън, камо ли да работи за него. Но сега нещата бяха претърпели промяна. Просяците нямат право на избор, повтаряше си той и стискаше зъби.

Настанил се на дървената седалка във второкласния вагон на метрото, Джак Арчър неволно се върна в миналото. Преди година и

половина той беше старши съдружник в солидна адвокатска кантора, чието седалище беше в швейцарския град Лозана. Действаше като финансов агент на Хърман Ролф — един от най-богатите хора в света, сравняван с Пол Гети и починалия наскоро Аристотел Онасис. Арчър и съпругата на Ролф Хелга оперираха с швейцарските инвестиции на магната, които възлизаха на около двадесет милиона долара.

Ти беше прекалено амбициозен, момчето ми, рече си той и остави едрото си тяло да се полюшва в такт с тласъците на вагона. Прекалено амбициозен, но без капчица късмет...

Благодарение на личните си контакти Джек Арчър беше получил поверителна информация за разкриването на изключително богато находище от никел в Австралия. Видял шанс да направи свое лично състояние, той не беше се поколебал нито за миг. Акциите на компанията, заела се да експлоатира находището, се продаваха на смешно ниска цена. Арчър започна да ги изкупува — разбира се, с парите на Ролф. Вложи в тази операция два милиона долара, сигурен, че ще съумее да ги върне, когато цените скочат. Но те не скочиха. По простата причина, че находището се оказа нищожно. Нещата пак биха се оправили, ако Хелга — съпругата на Ролф, беше проявила малко разбиране. Но тя отказа. Арчър беше сигурен, че Ролф ще го даде под съд. Старецът обаче не стори това. Положително научил, че Арчър е бил любовник на Хелга, Ролф беше преценил, че един съдебен процес би дал широка гласност на подобен факт. А той никак не обичаше да се шуми около него и прибегна до друга тактика. Просто уволни Арчър и пусна слухове, където трябва. Оттогава насам нещата тръгнаха на зле — никоя солидна компания не желаше да ползва услугите му.

Ролф изтегли инвестициите си и фирмата на Арчър бързо престана да съществува. Двамата му партньори бяха достатъчно възрастни, за да бъдат доволни от една солидна пенсия. Самият Джек Арчър получи петдесет хиляди франка и се включи в армията на безработните. В началото беше сигурен, че ще успее да започне свой собствен бизнес, но увереността му бързо се изпари. Никой не желаше да работи с него, думата на стария Ролф, междувременно починал, продължаваше да тежи в деловите среди.

Стабилните фирми отказваха услугите му и той постепенно се превърна в един от тълпата дребни мошеници, които се борят да

изкарат някой долар от каквото и да било, и често продават стока, която изобщо не са притежавали.

На практика Джак Арчър беше не само великолепен специалист по международно право и опитен консултант по данъчни въпроси. Той притежаваше безупречни маниери, беше убедителен и приятен събеседник, говореше свободно френски, немски и италиански. Но едно глупаво подхлъзване, един кратък миг на алчност го бяха превърнали в изнудвач и фалшификатор, бяха го лишили от наистина забележителна кариера. Всичко това беше тъжен факт и вече нищо не можеше да бъде поправено. Днес Джак Арчър се бореше да изкара някой долар не дори за прилично съществуване, а просто за прехраната си.

Неотдавна го потърси един южноамериканец — Едмондо („наричайте ме Ед“) Шапило. Предложи му да защитава юридическите интереси на голяма инвестиционна компания. Останал без пукната пара, Арчър едва успя да прикрие нетърпението си. Същевременно добре съзнаваше, че юридическите интереси на компания като тази рядко се побират в нормите на международното право и защитата им често води до една голяма, кръгла нула. Но Шапило — жилав, мургав красавец с дълга черна коса, предложи най-главното: компанията е готова да плаща на своя юридически съветник сто долара седмично, плюс процент и половина от печалбата от евентуално сключените сделки. Мургавият красавец подметна небрежно обща сума от десет милиона долара и Арчър наостри уши. Шапило бил представител на богат американец, който вече осъществил няколко добри сделки с недвижими имоти, но тази, която предстояла, била най-значителната от всички.

— Господин Патерсън е истински гений, когато става въпрос да се задоволи и финансира някакво потребителско търсене — беше му се усмихнал Шапило. — В момента провежда преговори с шаха на Иран и Негово височество проявява огромен интерес. От вас ще искаме юридическото оформяне на евентуалните договори. Разбрахме, че тъкмо в тази област вие сте добър специалист...

Арчър отвърна, че е точно така.

След което Шапило му връчи няколко брошури, отпечатани на отлична по качество хартия. Посъветва го да ги проучи внимателно и

ако прояви интерес, да се обади на господин Патерсън, който е отседнал в хотел „Плаца Атене“.

Бъдещият проект носеше гръмкото название „Синьо небе“ и предвиждаше строителството на верига от къмпинги и мотели в различни части на Стария континент. На една от брошурите бяха изрисувани спретнати къщички за семейно летуване с алпийски покриви, а около тях — всичко необходимо за приятна почивка. Плувен басейн, тенис кортове, ресторанти и дискотеки. Арчър си направи труда да изчете офертата и бързо стигна до заключението, че тя не представлява нищо особено. Подобни ваканционни селища имаше на много места в Европа, повечето от тях търпяха сериозни загуби от нестабилността на валутните курсове, някои вече бяха фалирали. Но на него му предлагаша сто долара седмично, с тези пари поне можеше да се прехранва...

Кой знае, запита се той, докато сменяше влаковете, за да стигне до станцията „Франклин Рузвелт“. Може пък шахът да се окаже достатъчно наивен, за да инвестира своите петродолари в обречен проект като този...

Три минути преди 11.00 Арчър влезе във фоайето на „Плаца Атене“. Ед Шапило вече го очакваше. Стисна ръката му, но лицето му беше загрижено, обичайната ослепителна усмивка беше отлетяла някъде далеч.

— Неприятности? — попита Арчър и усети как сърцето му се свива.

— По-скоро забавяне — отвърна Шапило и го поведе към един от кожените дивани във фоайето, без да изпуска ръката му. — Нищо фатално, но трябва да поговорим... — настаниха се на меките седалки и Шапило пусна ръката му. — Най-неочаквано шахът отказа да инвестира в проекта ни... Много странно, тъй като щеше да получи доста добра печалба...

Арчър беше предвидил подобен изход, но въпреки това му стана неприятно. Видя как седмичният доход от сто долара му се изплъзва още преди да е получил дори цент.

— Съжалявам — промълви той.

— Няма нищо страшно, не е настъпил краят на света — усмихна се бледо Шапило. — Ние разчитаме и на други инвеститори, затова господин Патерсън все още желае да разговаря с вас — на лицето му

се появи гримаса: — Разбира се, настроението му в момента не е от най-добрите... Просто го приемоте, Джак... Понякога господин Патерсън е изключително любезен, но днес едва ли ще е така...

Арчър го изгледа продължително, после попита:

— Означава ли това, че той ще ме наеме на работа, Ед?

— Бих казал, че означава точно това — усмихна се Шапило. — В крайна сметка сто долара седмично не са кой знае колко... А той е доста впечатлен от вашата квалификация — стана на крака и добави: — Елате, положително имате нужда от едно питие!

Това е изявлението на седмицата, помисли си Арчър, докато вървеше след него по дългия коридор. Не само имам нужда, ами направо ми се плаче за едно мартини!

Джо Патерсън се беше настанил в едно от дискретните сепарета на ресторанта и пиеше четвъртото си двойно уиски за сутринта.

Беше нисък и дебел тип с червено лице, надупчено от белезите на прекарана някога шарка. Изтънялата му коса беше боядисана в черен цвят, носът му беше зачервен като на човек, който злоупотребява с алкохол, очичките му бяха малки и зли.

Арчър веднага забеляза, че Патерсън е доста на градус. Беше от онези американци, които просто органически не можеше да понася: гръмогласни и вулгарни, облечени безвкусно, с неизбежната пура в уста.

Патерсън се вторачи в него, после му посочи стола до себе си.

— Значи ти си Арчър, а? — промърмори той. — Какво ще пиеш?

— Мартини с джин, благодаря — отвърна Арчър и седна. Шапило щракна с пръсти на минаващия наблизо келнер, а Арчър остави куфарчето между краката си и вдигна глава към Патерсън.

— Ед каза, че си хвърлил едно око на нашия проект — започна белязаният. — Какво ти е мнението?

— Мисля, че той действително отговаря на най-належащите изисквания на международния туризъм — предпазливо отвърна Арчър.

— Тук си дяволски прав! — извика Патерсън и самодоволно се усмихна. — Харесва ми това, което казваш... Но защо онези негри се отказаха, да ги вземат мътните?

— Причините могат да бъдат най-различни — отвърна все така предпазливо Арчър. — Не бих могъл да се произнеса, без да съм запознат с детайлите на проведените преговори.

— Проклети адвокати! — ухили се Патерсън и изпусна гъст облак дим от пурата си. — Никога не отговарят с да или не! — наведе се напред и размаха пурата си под носа на Арчър: — Сега ще ти кажа нещо важно, мой човек. Утре сутринта Ед заминава за Саудитска Арабия. Тамошните шалвари са фрашкани с мангизи, пред тях иранците са направо бедняци! Ще ги поизстискаме малко, и толкоз! Искаш ли да заминеш с него и да следиш за юридическата страна на въпроса?

Арчър си представи какво трябва да направи Шапило, за да се докопа до някой от важните фактори в Саудитска Арабия и да му пробута успешно киселата ябълка, наречена „Синьо небе“. Това му се видя толкова абсурдно, че за малко не избухна в смях. Но после се сети за стоте долара седмично, направи се, че размисля, и бавно кимна с глава.

— Да, бих придружил господин Шапило... — вдигна глава и решително погледна сипаничавото лице насреща си: — Но не за сто долара седмично, господин Патерсън!

— Че кой ти е казал такова нещо? — присви очи онзи. — Поемам всички разноски по пътуването, плюс два процента от общата сума, ако ми донесеш подписан договор. Това са доста пари, Арчър!

Господи, нима цял живот ще слушам едно и също, въздъхна в себе си Арчър. Все тлъсти проценти, все милиони долари!

— А разполагате ли с необходимите хора, които да осигурят преговори с висши правителствени служители? — попита на глас той.

Патерсън опразни чашата си и погледна към Шапило:

— Ед?

Шапило разглеждаше ноктите си.

— Всъщност, не... — бавно отвърна той. — Тукашните им дипломати са изключително трудни... Мисля, че на място ще постигнем много повече от контактите с посолството...

— Прав си — кимна Патерсън. — Заминавайте и се залавяйте за работа — докосна празната чаша пред себе си и добави: — Поръчай ми още едно, Ед.

Докато Шапило щракаше с пръсти, Арчър получи възможност да обмисли набързо положението. В крайна сметка ще получи едно безплатно пътуване до Близкия изток, което не беше чак толкова лошо.

Кой знае? Там може би ще изскочи нещо добро. Ще зареже Ед и ще поостане. Кой знае?

Келнерът донесе питието на Патерсън, едновременно с това в дъното на коридора настъпи някакво раздвижване. Пред асансьора се изправи една дама, следвана на почтително разстояние от двама официално облечени мъже и заместник-директора на хотела.

Процесията завършваха две униформени пикола, които тикаха колички със скъпи дори на външен вид куфари.

Арчър позна жената и сърцето му прескочи един такт.

Та това е Хелга Ролф, по дяволите!

Не беше я виждал откакто напразно се бе опитал да я изнуди, за да прикрие онази далавера с австралийските акции. Механично прикри лицето си с длан, никак не желаше да бъде разпознат.

Жегнат от завист, той изгледа високата ѝ фигура, която бавно пристъпи към асансьора. Изглежда великолепно, да я вземат мътните! Облечена в бежово палто от мек плат, вдигнала високо русокосата си глава, Хелга Ролф излъчваше самоувереност, която само богатството може да роди.

Двамата ѝ придружители поддържаха почтителна дистанция. Повисокият се наведе да прошепне нещо на ухото ѝ, по-ниският притеснено пристъпваше от крак на крак.

Процесията влезе в просторната кабинка на асансьора и коридорът опустя.

— Ей това се казва мадама! — промърмори с уважение в гласа Патерсън. — Коя ли е?

Сега е моментът да му взема акъла на този вулгарен тип, помисли си Арчър.

— Казва се Хелга Ролф — небрежно подхвърли той.

— Ролф ли? — изгледа го продължително Патерсън. — Имаш предвид ОНЗИ Ролф? Царят на електрониката?

— Да — кимна Арчър и отпи глътка мартини. — Но той почина преди няколко месеца. Сега Хелга ръководи корпорацията и очевидно се справя добре... — каза го с небрежен тон и това накара другия да се опули насреща му.

— А онези типове с нея?

Арчър се облегна назад и извади пакетчето „Голоаз“.

— Я махни тези боклуци и запали нещо качествено! — промърмори Патерсън и разтвори метална кутия с пури под носа му.

— Благодаря — кимна Арчър и си взе една пура. — По-високият се казва Стенли Уинбърн и е директор на юридическия отдел на корпорацията — поясни той. — Ниският дебелак е вицепрезидентът Фредерик Ломън — запали пурата и изпусна гъст облак дим. — По моя преценка корпорацията струва около един милиард долара... А личното състояние на Хелга зная със сигурност — то надхвърля сто милиона долара.

— По дяволите! — облеци се Патерсън. — Това са страшно много мангизи!

— И така може да се каже — снизходително се усмихна Арчър. После довърши мартинито и остави празната чаша на масата.

— Поръчай му още едно, Ед — разпореди се Патерсън, после внимателно се взря в лицето на Арчър: — Говориш така, сякаш добре познаваш тази кукличка...

Тук настъпи моментът, в който Арчър би трябвало да запази мълчание. Но след мизерната вечеря снощи и още по-мизерната закуска сутринта дори едно мартини беше достатъчно, за да се развърже езикът му.

— Дали я познавам? — усмихна се с превъзходство той. — Допреди няколко месеца ние двамата с нея ръководехме европейските инвестиции на Ролф, освен това поддържахме и доста близки, бих казал интимни отношения...

— А стига, бе! — окончателно се шашна Патерсън. — Да не би да ми казваш, че си я чукал?!

Арчър пое чашата с мартини, която му поднасяше келнерът.

— Поддържахме интимни отношения — намигна той. — Така ми звучи по-добре.

— Ясно — поклати глава Патерсън, дръпна от пурата и почеса подпухналия си нос. — Значи струва сто милиона долара, а?

— Някъде там — отвърна Арчър и на една глътка преполови чашата си. Започна да му става хубаво.

— Но вече не работиш с нея, така ли? — малките очички внимателно го наблюдаваха.

Дръж си устата затворена, напомни си Арчър. Нещо много си се раздрънкал!

— Имахме известни противоречия — промърмори той. — Тя е труден характер... В един момент ми писна и се разделихме... — отпи още една глътка и смени темата: — Доколкото разбирам, самолетните билети за Саудитска Арабия ще осигури Ед, а аз ще чакам инструкции... Нали така?

Патерсън се замисли. Опразни чашата си, после бавно поклати глава.

— Защо трябва да ходим за пари чак при проклетите араби, когато мангизите ни чакат тук, в този проклет хотел? — тихо попита той.

— Нещо не следвам мисълта ви, господин Патерсън — погледна го с недоумение Арчър. — Как така в този хотел?

Патерсън се наведе напред и го потупа по коляното.

— Използвай главата си, Арчър! Бил си близък с тая кукличка Ролф, нищо няма да ти струва да ѝ пробуташ идеята за финансирането на проекта! Трябват ни два милиона, за нея това са дребни пари. Отиваш и ѝ правиш предложение. Става ли?

Дланите на Арчър изведнъж овлажняха.

— Мога да ви уверя, че госпожа Ролф едва ли би проявила интерес към строителството на ваканционни селища, господин Патерсън — рече притеснено той. — Познавам я добре и знам какво говоря.

Патерсън закова малките си очички в лицето му и дълго мълча. После се обърна към Шапило и ядосано подвикна:

— Къде се намира проклетият грил-ресторант? Искам да се понатъпча с нещо на скара! — Шапило махна с ръка по посока на коридора, сипаничавият стана на крака и се извърна отново към Арчър: — Сега ме слушай внимателно! Искам да ми уредиш среща с тази кукличка, нищо повече. Сам ще ѝ пробутам идеята си... И още нещо, Арчър: аз наемам само хора, които умеят да пробиват! Не успееш ли да ми уредиш среща, считай се свободен от всякакви ангажименти спрямо мен! — след тези думи се обърна и пое по дългия коридор.

— Чухте какво ви каза, нали, Джак? — изправи се на крака и Шапило. — След като наистина я познавате толкова добре, не би ви било трудно да уредите тази среща... Е, да се надяваме, че пак ще се видим... — после се обърна и последва шефа си към ресторанта.

Арчър остана на мястото си, зяпайки тъпо подире им.

Похапна един сандвич, после се прибра в хотелската стая. Тръшна се на леглото и започна да проклина бърбивата си уста. Остаряваш, момчето ми! Преди една година едва ли би постъпил по този детински начин! Сега трябва да се търси изход от положението.

Преброи пътническите чекове, които му оставаха, и установи това, което отдавна вече знаеше — парите му бяха на свършване. Нямаше перспектива за работа, никой не му искаше експертните юридически съвети. Но контакт с Хелга беше напълно изключен!

При последната им среща тя го заплаши с десет години затвор. Представи си как би реагирала, ако се появи в апартамента ѝ да предложи делова среща с тип като Джо Патерсън! Изключено, напълно изключено!

Но какво да се прави?

Стана, колкото да окачи протърканото сако на закачалката в гардероба, после отново се тръшна на леглото. Мислеше най-добре в легнало положение, напълно отпуснат. Двете мартинита казаха тежката си дума и той скоро потъна в неспокоен сън. Събуди се, когато навън вече се мръкваше. Вероятно беше спал два-три часа. После установи, че някой чука на вратата му.

Хвърли поглед на часовника си, който показваше 18.20, после раздражено подвижна едно „влез“ и включи настолната лампа.

Вратата се отвори и на прага застана Кристофър Гренвил в цялото си великолепиe.

— Страхувам се, че наруших почивката ви — рече той с мелодичния си глас. — Много се извинявам!

Арчър изненадано зяпна насреща му, после побърза да свали краката си на пода.

— Няма нищо — смотолевил той и пригладил отгънялата си коса.

— Знам, че звучи глупаво, но ми свършиха цигарите — продължи Гренвил. — И реших да ви поискам една-две на заем... Просто ме мързи да изляза и да си купя...

Втренчил поглед в този Аполон, Арчър изведнъж потръпна от радост. Идеята, която му хрумна, беше наистина страхотна. Скочи на крака, извади от джоба си пакетчето „Голоаз“ и протегна ръка.

— И аз съм същият — приятелски се усмихна. — Казвам се Джак Арчър... Доколкото разбирам, вие сте англичанин, нали?

— Да, за съжаление — отвърна младият мъж. — Англичанин до мозъка на костите. Името ми е Кристофър Гренвил. Мога ли да си взема две? Нямате много в пакетчето...

Очите на Арчър пробягаха по безупречните дрехи, скъпите обувки и златния браслет.

— Вземете си, разбира се — рече той. — Аз просто си почивах, сутринта ми мина доста напрегнато... Защо не седнете?

— Не искам да ви преча — усмихна се Гренвил и се отпусна в поскърцващото кресло. — Хотелчето е доста малко, нали?

— Но в замяна на това е удобно — отвърна Арчър.

— И най-вече евтино — засмя се весело младият мъж.

Арчър внимателно го погледна. Кристофър Гренвил изглеждаше спокоен и настроен приятелски.

— Без съмнение това е най-евтиният хотел в Париж.

— Знам — отвърна англичанинът. — Проучвам всички тарифи и именно затова съм тук.

— Значи външният ви вид е за заблуда? — вдигна вежди Арчър.

Гренвил отново се засмя.

— Външният вид е точно затова, нали? — попита той. — Като ви гледам така, стигам до извода, че сте някакъв ексцентричен милионер!

— Де да бях! — въздъхна Арчър. — Аз съм специалист по международно право. А вие в коя област работите, ако смея да попитам?

Гренвил изпружи крака и се загледа в блестящите обувки „Гучи“ пред себе си.

— Бих казал, че съм ловец на благоприятни възможности — отвърна той. — И в момента съм в процес на търсене. Петте континента са моето работно място...

Ловец ли, запита се Арчър, докато изтръскваше пепелта от цигарата си. Доста очарователен начин за представяне!

— Изглеждате добре оборудван — рече с одобрение той. — Хвърлили ли сте някъде въдицата си?

— Имате предвид уловките ми? — Гренвил попипа дебелата гривна от платина и злато. — Никой ловец не може да мине без тези неща. Станеш ли парцалив — край с теб!

Арчър беше напълно съгласен с тази истина, но и мъничко го заболя от нея.

— Прав сте — навъси се той. — Но не отговорихте на въпроса ми.

— За въдицата ли попитахте? — усмихна се Гренвил. — В момента нямам нищо предвид, но кой знае? Утре е нов ден, значи нов късмет... Ловците като мен живеят с надеждата...

Очите на Арчър още веднъж пробягаха по красивото лице, безупречните дрехи и откритата приятелска усмивка. Подхванат правилно, този човек може да реши проблемите ми с Патерсън, помисли си той.

— Може би имам нещо интересно за вас — предпазливо подхвърли той.

— Винаги проявявам интерес към нещо интересно — отвърна Гренвил. — Хайде да се махнем от тази дупка и да хапнем по едни спагети — усмивката му се разшири: — Цял ден не съм слагал нищо в уста, а на празен стомах главата ми просто не работи!

Арчър вече беше сигурен, че това е неговият човек.

— Ще направим нещо по-добро — изправи се на крака той. — Каня ви на по една хубава пържола!

Един час по-късно двамата отместиха празните чинии и се облегнаха в столовете. Бистрото беше треторазредно, но пържолите не бяха лоши, особено след като ги гарнираха с пържени картофи и грах от консерва. Арчър забеляза, че младежът ядеше с огромен апетит — като човек, който дни наред не се е хранил добре. Гренвил поддържаше разговора с приятния си, музикален баритон, с еднаква лекота изразяваше мнението си за световната политика, парижките художници и последните романи. Гласът му имаше хипнотичен ефект, Арчър се задоволяваше да слуша и да кима с глава, вътрешно изненадан от огромните познания на младежа.

— Съвсем прилична вечеря — въздъхна Гренвил и остави ножа и вилицата. — А сега да преминем на въпроса. Какво беше интересното ви предложение?

Арчър взе една клечка за зъби и се облегна назад.

— Мисля, че ние двамата можем да работим заедно — рече той. — Но първо искам да науча повече за вас. Нарекохте се ловец на шансове. Обяснете ми какво означава това.

— Аз пък се питам дали бюджетът ви позволява и малко сирене — рече Гренвил. — Жалко е, когато такава вечеря не приключва с

малко хубаво сирене...

— Бюджетът позволява само по едно кафе — твърдо отвърна Арчър.

— Ами тогава ще прием кафе — усмихна се Гренвил. — Защо не ми очертаете идеята си в общи линии, преди да разголя душичката си пред вас?

— Добре — кимна Арчър и поръча две кафета. — В момента се занимавам с юридическата защита на един доста амбициозен проект. Авторът му е американец, който събира капитал за финансирането на ваканционни селища, които ще бъдат построени на различни слънчеви места из Европа. Трябват му около два милиона долара. Грубиян и ограничен човек, но мисля, че ще мога да го убедя да ви използва за целите си. Идеята ми хрумна току-що, все още не съм разговарял с него. Имам чувството, че тя ще го заинтригува. Почти съм сигурен, че ще го впечатлите с външния си вид, но преди да говоря с него, искам да получа и допълнителна информация от вас...

Гренвил отпи глътка кафе и направи гримаса.

— Едва сега си представям какъв вкус е имала цикорията, която са пиели по време на войната — промърмори той, после вдигна очи и замислено попита: — Защо ми се струва, че строителството на ваканционни селища е доста рискована работа при сегашното състояние на валутния пазар?

Арчър одобрително кимна с глава. Този човек наистина не беше глупак.

— На това ще се спрем по-късно — рече той. — Сега ми разкажете нещо за себе си.

Гренвил отвори златната си табакера, видя, че е празна, и с въздишка щракна капачето.

— И вие ли нямате? — попита с тъжна гримаса той.

Арчър направи знак на келнера и поръча пакет „Голоаз“. Запушиха и той се облегна назад:

— Хайде, топката е във вашето поле, Гренвил...

— Наричай ме Крис — пусна очарователната си усмивка младежът. — Моите приятели ми казват така... Е, добре... Откровено казано, аз съм жиголо. Придружител на разни дами... Това е професия, която много хора презират, но бъди сигурен, че наистина е професия. Презират я хората, които никога не са разбирали острата нужда от

мъжка компания, която изпитват доста възрастни жени. Влез в който хотел пожелаеш и ще видиш повехнали мадами да досаждат на бармани и келнери с едничката надежда да получат малко внимание. Светът е пълен с богати бабички — дебели и кльощави, запазени и грозни, които просто умират за последния полъх на младостта, които са готови да плащат луди пари за малко мъжко внимание... Аз съм един от тези, които задоволяват търсенето в този сегмент от пазара. Уловките, които веднага си забелязал по мен, са без изключение подаръци от разни стари вещици. Този браслет ми подари една бабушкера, която искрено вярваше, че съм влюбен в нея. Табакерата ми е от една дебела австрийска графиня, която настояваше да танцувам с нея всяка вечер в продължение на три ужасно дълги седмици. За мой късмет, или пък за нейно нещастие, тя получи някакъв слаб удар и това ме спаси. Иначе и до днес щях да си танцувам с нея... Вече съм на тридесет и девет години и мога да ти призная, че двадесет от тях не съм правил нищо друго, освен да дарявам по малко щастие на разни бабички... — довърши кафето и пусна в ход ослепителната си усмивка: — Това е всичко, Джак. Разголих се пред теб докрай!

Арчър потръпна от чувството на триумф, което изпълни душата му. Не, наистина не беше сбъркал с този човек!

— Мисля, че можем да си поръчаме малко сирене — рече той.

Часовникът над рецепцията на хотел „Плаца Атене“ показваше точно дванадесет, когато във фоайето се появи Джо Патерсън. Арчър го изчака да си вземе ключа и бавно пристъпи към него.

— Добър вечер, господин Патерсън.

Сипаничавият американец рязко се извърна, видя фигурата на Арчър, който вече два часа висеше във фоайето, и остро попита:

— Какво искаш?

— Трябва да обсъдя с вас един важен въпрос, господин Патерсън — спокойно отвърна Арчър. — Но ако времето не е подходящо...

— Няма проблеми — троснато отвърна Патерсън. — Просто се връщам от едно маце, което... Господи, направо ми изкара душичката! Ела, ще си поръчаме по едно питие.

Арчър го последва към една от нишите на просторното фоайе, изчака келнера да им сервира напитките и Патерсън да запали една от

дебелите си пури.

— Май си поразмърдал задника си, Арчър — процеди сипаничавият. — Какво стана с онази кукличка Ролф?

— Имаме големи шансове да убедим госпожа Ролф в ползата от финансирането на проекта „Синьо небе“ — отвърна спокойно Арчър.

Патерсън присви очи и ги заби в лицето му:

— Разговаря ли с нея? Сутринта беше убеден, че няма дори да ни погледне!

— Това беше първата ми мисъл, господин Патерсън. Но после дойде и втората... Сега вярвам, че ще отпусне исканите средства.

— Втората мисъл е голяма работа! — ухили се Патерсън. — Влезе ли в контакт с нея?

— Планът ми е малко по-сложен, господин Патерсън. Не съм влязъл в контакт с нея и изобщо не възнамерявам да го правя. Но въпреки това съм сигурен, че тя ще инвестира два милиона долара във вашия проект.

— Я престани да се правиш на тайнствен! — скара му се Патерсън. — Хайде, изплюй камъчето!

— Господин Патерсън, за да получите правилна представа за положението, трябва да знаете, че Хелга Ролф е нимфоманка — все така спокойно отвърна Арчър.

Сипаничавият зяпна.

— Нимфо... какви, по дяволите, ги дрънкаш?

— Нимфоманката е жена, която изпитва неутолим глад за мъжка ласка.

Малките очички на Патерсън щяха да изскочат от орбитите си.

— Искаш да кажеш, че обича да се чука? — дрезгаво извика той.

— Нещо повече, господин Патерсън. Познавам Хелга от двадесет години и мога да ви уверя, че за нея сексът означава това, което е храната за вас...

Патерсън беше заинтригуван. Отпи едра глътка от чашата си, изтръска пурата си на пода и заби очи в лицето на Арчър.

— Бива си я тая кукличка! — рече. — Мислиш ли, че ако я овъргалам малко в леглото си, тя ще се навие да отпусне два милиона долара?

Арчър спря поглед върху сипаничавото потно лице на другия. Ех, ако можехме да се виждаме такива, каквито ни виждат хората,

въздъхна вътрешно той.

— Мисля, че не, господин Патерсън — отвърна внимателно той. — Хелга проявява интерес към по-специфичен тип мъже. Иска да са млади, високи, изключително красиви и остроумни, да имат широки познания в областта на изкуството. Самата тя говори свободно френски, немски и италиански, положително ще очаква и партньорът ѝ да е способен на същото...

— Исусе! — възкликна Патерсън и започна да дъвче пурата си. — Доста условия за мадама, която умира да се чука!

— Тя струва сто милиона долара, господин Патерсън — усмихна се Арчър. — Може да си позволи всякакви условия!

— Така е — въздъхна Патерсън и започна да рови с нокът в масивната си ноздра. — Какво ще кажеш за Ед Шапило? Той не изглежда зле и говори испански...

Арчър тъжно поклати глава:

— Не мисля, че Ед притежава класата на Хелга Ролф, господин Патерсън. Идеята ми е следната: да предположим, че намерим подходящия човек. Той осъществява контакт с Хелга и тя се влюбва в него. Познавам я добре. Падне ли си по някого, ще направи всичко за него. След седмица или десетина дни този човек ще сподели с нея идеята за проекта „Синьо небе“ и ще поиска съвета ѝ. Ще ѝ каже, че работи за вас. Когато е влюбена, Хелга може да бъде изключително щедра. Както правилно отбелязахте, два милиона са дребна сума за нея... Нашият човек ще ѝ признае, че не събере ли тази сума, остава без работа. Всичко това трябва да бъде изиграно с изключително майсторство. Аз ще подготвя подробностите, просто защото зная какво трябва на жена като Хелга. А тя ще отпусне сумата... Практически, още сега мога да ви дам гаранция за това!

Патерсън забрави носа си и замислено се облегна назад. Очите му се забиха в развълнуваното лице на Арчър. Дали не сбърках нещо, запита се последният. Сега всичко зависи от реакцията на тоя дебел и потен тъпак!

Дългото мълчание накара Арчър да се изпоти. Най-накрая главата на Патерсън бавно кимна.

— Това ми звучи примамливо — призна с въздишка той. — Картинката започва да се очертава... Признавам, че идеята ти никак не

е лоша, Арчър... Сега ще трябва да се поогледам за подходящия човек. А това няма да е толкова лесно.

Арчър изпусна една въздишка на облекчение, извади кърпичка и попи потта от лицето си.

— Не бих си позволил да ви ангажирам вниманието в този час, ако не бях намерил такъв човек, господин Патерсън — небрежно подхвърли той. — Нали именно затова ми плащате? Да ви давам съвети и да ви предлагам различни варианти?

— Намерил ли си? — подскочи от изненада Патерсън.

— Идеалният мъж за Хелга — потвърди с леко кимване Арчър. — Няма да може да му устои!

— Но как успя, за Бога?

Арчър беше готов за подобен въпрос, двамата е Гренвил вече бяха уточнили отговора.

— Той е професионален жиголо, господин Патерсън. Изключително висока класа, работи само с много богати дами на средна възраст. Познавам го от години, някога свърши добра работа с една от моите клиентки. Днес следобед случайно се натъкнах на него. В момента, в който го зърнах, разбрах, че нашият малък проблем вече е решен. Искам да ви запозная, сам ще се уверите, че говоря истината...

Патерсън се намръщи, пръстът му отново потъна в широката ноздра.

— Жиголо ли? — промърмори той. — Мразя тези копелдаци! — носът беше оставен на мира, дланта се плъзна по потното лице. — Сигурен ли си, че може да се справи с тая кукличка Ролф?

— Нямах да ви губя времето, ако не бях сигурен — твърдо отвърна Арчър.

Патерсън помисли за секунда, после сви рамене.

— Добре, идеята ти може да се окаже сваятна... Кажи му да бъде тук утре точно в единадесет.

Гренвил беше непреклонен относно времето и мястото на срещата му с Патерсън.

— Дори да не ме хареса, аз съм твърдо решен да изстискам един хубав обяд от него! — заяви на Арчър той. — Кажи му, че ако не се появи в „Риц“ точно в един часа, може да забрави за мен!

— Мисля, че не е разумно да ви виждат заедно тук, господин Патерсън — поклати глава Арчър. — Може да ви зърне дори самата

госпожа Ролф. Моят човек е доста зает, но прие да се срещнем в ресторанта на „Риц“ утре, точно в един.

— Какво ми пука дали е зает, или не? — извика Патерсън. — Аз съм този, който ще го наеме!

— Това още не се знае. Човекът е от изключително висока класа, господин Патерсън. Работа има в изобилие. Затова ви предлагам да направите изключение и да приемете времето и мястото на срещата.

— С един шибан жиголо!

— И те носят полза, господин Патерсън — меко промълви Арчър. — Ще се уверите в това, когато измъкне два милиона от госпожа Ролф.

Патерсън натисна пурата си в пепелника и се изправи.

— Хубаво тогава, нека бъде ресторантът на „Риц“... — потупа Арчър по рамото и добави: — Започваш да ми харесваш, момчето ми... — в ръката му се появи банкнота от сто долара: — Вземи. Иди да си поръчаш едно питие...

Пръстите на Арчър се увиха около банкнотата, а Патерсън с леко залитане се отправи към асансьора.

Арчър настани Патерсън в ъгъла на грил-ресторанта на хотел „Риц“ и отправи поглед към вратата.

— Ето го господин Патерсън — съобщи след малко той.

Гренвил ги беше накарал да го чакат четвърт час и Патерсън вече беше ядосан.

— За какъв се мисли, да го вземат дяволите! — мърмореше сипаничавият, докато минутите бавно се изнизваха. — Един шибан жиголо!

Но появата на Гренвил го накара да млъкне. Облечен в безупречен бежов костюм, младият мъж спокойно се изправи на прага. Внушителен, самоуверен и изключително привлекателен.

Метр д'отелът се впусна да го посрещне.

— Мосю Гренвил! Каква приятна изненада! Мислех, че вече сте ни забравили!

Всичко това беше казано на френски и Патерсън хвърли един любопитен поглед по посока на Арчър.

— Какви ги дрънка тоя?

— Изразява радостта си от появата на господин Гренвил — поясни Арчър.

— Така ли? — облеци се Патерсън. — А защо не каза същото и на мен?

Очите му не изпуснаха стройната фигура на Гренвил, който размени няколко думи с метр д'отела, след което му позволи да го поведе към масата им. В средата на помещението спря да се ръкува с възрастен келнер, който почтително му се поклони.

— Анри! Мислех, че вече си се пенсионира!

— По дяволите! — не може да скрие уважението си Патерсън. — Тоя тип наистина го познават тук!

— Не само тук, но и във всички останали известни заведения на Париж — добави Арчър, доволен от начина, по който се беше появил Гренвил. — Вече ви казах, господин Патерсън, той е от изключително висока класа!

Гренвил пристъпи към масата им.

— Здравей, Джак — подхвърли с приятна усмивка той и се извърна към Патерсън: — Вие трябва да сте Патерсън. Приятно ми е, аз съм Гренвил.

Патерсън внимателно го наблюдаваше с малките си зли очички. Арчър изпитваше известни опасения от тази среща, тъй като добре знаеше сприхавия характер на сипаничавия. Но обаянието на Гренвил очевидно надделяваше.

— Аз съм — кимна онзи. — Арчър ми е говорил за вас.

Един келнер побърза да дръпне стола на Гренвил.

— Повече от година не съм идвал тук — промърмори младият мъж и небрежно седна. — Имам доста добри спомени от този великолепен хотел...

Келнерът се изправи до рамото му, в ръцете си държеше менюто с различни видове вино.

— Това, което обикновено пиете, нали, господин Гренвил? — угоднически пропя той.

Гренвил кимна, а Патерсън зяпна от смайване. Келнерът се оттегли, мястото му незабавно зае метр д'отелът с листа за ястията в ръце.

Гренвил махна по посока на Патерсън.

— Днес наш домакин е господин Патерсън, Жак — рече той. — Запомни го добре — той е влиятелен човек!

— Разбира се, мосю Гренвил — кимна онзи, заобиколи масата и постави менюто пред Патерсън. Изваден от равновесие, сипаничавият хвърли един поглед към изписаните на френски ястия, поклати глава и рече:

— Ще взема лучена супа и бифтек.

Пред Гренвил кацна висока запотена чаша мартини. Той отпи една глътка и кимна в знак на одобрение:

— Абсолютно както трябва да бъде, Шарл.

— Какво бихте искали да поръчате за обяд, мосю Гренвил? — попита метр д'отелът и се надвеси над него като квачка над пиленцата си.

Гренвил изобщо не погледна менюто.

— Как е днес лангустата, Луи? — попита той.

— Великолепна, мосю.

— Тогава нека бъде на скара, с вашия специален сос, разбира се...

— Отличен избор, мосю Гренвил.

Младият мъж извърна глава към Арчър:

— Предлагам ти да вземеш същото, Джак. Тук го приготвят невероятно вкусно...

Арчър, който вече умираше от глад, енергично кимна с глава.

Метр д'отелът се отдалечи, а Гренвил се обърна към Патерсън и го дари с ослепителната си усмивка.

— Джак ми обясни за какво става въпрос, господин Патерсън — рече той. — Намирам идеята ви за привлекателна, но предлагам да обсъдим подробностите, след като хапнем. Ще бъде жалко да говорим за работа при такъв обяд! — после, без да дава възможност на Патерсън да каже каквото и да било, се впусна в дълъг монолог относно историята на хотел „Риц“. Споменаваше имената на световноизвестни личности с лекотата, с която човек говори за близки приятели, разказа два пиперливи анекдота за ексцентрични гости на хотела. Патерсън само мълчеше и слушаше.

Поднесоха лучената супа и лангустите, отговорникът по виното се изправи до рамото на Гренвил.

— Домакин е господин Патерсън, Шарл — рече англичанинът и се извърна към Патерсън: — Избата тук е на изключително ниво, господин Патерсън. Непременно трябва да опитате „Мускаде“, реколта 1929 година, надявам се, че за свои хора все още може да се намери и някоя бутилка „Марго“, реколта 59-а...

— За вас винаги, мосю Гренвил — усмихна се Шарл.

Патерсън не разбираше нищо от вино и само кимаше с глава.

— Добре, донесете ни от тези вина — рече той.

По време на изискания обяд говореше предимно Гренвил. Посъветва Патерсън да хвърли едно око на галерия с модернистични платна, открита наскоро на левия бряг на Сена.

— Едно-две от тях ще струват състояния след няколко години — рече той. — Особено платната на Грасинела, който днес е неизвестен, но скоро ще бъде популярен не по-малко от Пикасо... Човек би могъл да натрупа цяло състояние от това — после изостави темата за живописиста и премина на музиката. Непринудено попита смутения Патерсън дали е ходил на концерта на Скалински — новия гений на клавирната музика.

Патерсън сумтеше и нагъваше бифтека си, а Арчър се хранеше бавно и с истинска наслада. Беше много доволен от изявата на младия си приятел.

Изчерпал темата за модерната живопис и музиката, Гренвил премина на киното.

— Париж е световен център на модерното кино — рече той и отмести празната си чиния настрана. — Предполагам, че не ви остава време за кино, но човек с вашето положение трябва да е запознат с най-новите тенденции в тази област...

Арчър ясно забеляза, че тактиката на Гренвил носи резултат. Патерсън не получи възможност за никакъв коментар, беше направо удавен от монолога на младия мъж, в очите му се появи уважение. Гренвил си поръча чаша силно газирано шампанско — за добро храносмилане, както сам поясни. Патерсън и Арчър отказаха. После поднесоха кафето и Гренвил вдигна ръка. Шарл незабавно се изправи до рамото му.

— Дали ще се намери една глътка от любимото ми питие, Шарл? — попита англичанинът.

— Разбира се, мосю Гренвил.

Гренвил се усмихна и се извърна към Патерсън:

— Това не трябва да пропускате, господин Патерсън. Коняк, реколта 1906 година! Направо невероятен вкус!

— Предпочитам едно двойно уиски — най-сетне се осъзна Патерсън.

Гренвил погледна към Арчър, който каза, че ще опита от коняка. Това бяха първите му думи от появата на Гренвил в ресторанта.

Питиетата пристигнаха, Гренвил бавно извади златната си табакера и си избра цигара. Патерсън доста се опули при вида на инкрустацията с брилянти.

— Не ви предлагам от моите, господин Патерсън — рече младежът и извади солидната златна запалка. — Сигурен съм, че вие сте човек на пурите...

— Дяволски сте прав — изръмжа Патерсън и запали една дебела пура.

Арчър си взе от цигарите на Гренвил. Имаше безпогрешното усещане, че младежът е успял да хипнотизира американеца с ловкостта, с която тореадорите замайват обречения на гибел бик. Спокойствие, начетеност и най-вече демонстрираната близост с персонала на известното в цял свят заведение — това беше формулата, която събужда комплекса за малоценност на всеки американец, решил да се позабавлява в добрата стара Европа.

— Сега вече можем да поговорим за бизнес, господин Патерсън — облегна се назад Гренвил. — Естествено, вие ще искате да знаете какво купувате. Затова ще ви кажа няколко думи за себе си. В момента съм на тридесет и девет години, роден съм в Англия, образованието си съм получил в Итън и Кембридж. Говоря свободно немски, френски и италиански. Играл съм, тенис с Род Лейвър, участвал съм в Световното първенство по голф за аматьори. Умея да карам ски, водни ски и да се фехтувам. Свиря на пиано доста прилично, занимавал съм се и с пеене. В колекцията си имам една-две малки роли в миланската „Ла Скала“... Яздя и играя поло. Разбирам от модерно изкуство, което наистина ме интересува. След като завърших Кембридж, баща ми поиска да стана съдружник в неговата фирма, но това не ми допаднаше... — на лицето му се появи момчешка усмивка: — Открих, че ми е много забавно да се грижа за стари и самотни дами, богати, разбира се... Притежавам вродената дарба да правя жените щастливи. Вече двадесет години съм

професионален жиголо и смея да твърдя, че имам доста внушителни успехи. От Джак разбрах, че търсите експерт като мен, който трябва да ангажира чувствата на Хелга Ролф. Не познавам дамата, но съм сигурен, че ще мога да се справя. От нея очаквате да получите два милиона долара под формата на инвестиция. Ако стигнем до окончателно споразумение, мога да ви уверя, че ще получите тази сума.

Патерсън смукна от пурата си и бавно кимна с глава:

— Да се надяваме... — промърмори той.

Гренвил направи знак на келнера да му сипе още кафе.

— Аз не работя с предположения и надежди, господин Патерсън — рече твърдо той. — Аз давам гаранции.

Патерсън замълча и Арчър разтревожено вдигна глава. Накрая американецът бавно кимна:

— Добре. Как възнамерявате да процедирате?

— Това не ви засяга — отвърна Гренвил. — Искам срок от две седмици, след който вие ще получите парите.

Патерсън погледна въпросително по посока на Арчър, който побърза да кимне с глава.

— Мога да ви уверя, че Крис държи на думата си, господин Патерсън!

— Добре — изръмжа Патерсън. — Залавяйте се за работа.

Гренвил отпи глътка кафе.

— Естествено, аз също имам своите условия — рече той. — Доколкото разбирам, вие сте готов да ме финансирате по време на операцията с госпожа Ролф...

— Какво означава това? — напрегнато го погледна Патерсън.

— За да бъда на необходимата висота, ще трябва да наема апартамент в „Плаца Атене“, ще ми бъде нужна и скъпа кола. Плюс пет хиляди франка за текущи разноски — Гренвил се усмихна и добави: — Вие без съмнение ще поемете тези разноски, нали?

Арчър не даде време на Патерсън да се опомни.

— Предвид размера на очакваната сума от госпожа Ролф, разноските не са особено големи, господин Патерсън — намеси се с убедителен тон той. — Те едва ли ще надхвърлят стойността на самолетните билети до Саудитска Арабия, които се готвехте да купите на мен и Ед Шапило...

Патерсън замислено дъвчеше пурата си.

— Добре — въздъхна най-накрая той. — Но искам да знаеш едно нещо, Гренвил, ще си имаш сериозни неприятности, в случай че не постигнеш успех. Поемам разноските, но очаквам бърз резултат!

Красивото лице на Гренвил окаменя.

— Господин Патерсън! — студено процеди той. — Позволете ми да ви напомня, че не вършите бизнес с някой от своите недодялани сънародници! Зная, че човек като вас е свикнал да работи грубо, това е част от фасадата му. Но няма да позволя да ме заплашвате! Искам още сега да бъдете наясно — ще ви осигуря два милиона долара инвестиции, но ще го сторя както аз намеря за добре! Ако не изпитвате доверие към мен, сега е моментът да го кажете и въпросът ще бъде приключен. Но не се опитвайте да ме заплашвате! — приведе се през масата и заби блестящите си очи в лицето на Патерсън: — Ясно ли се изразих?

Очичките на Патерсън се отместиха встрани.

— Добре, добре — промърмори той. — Не е нужно да кипвате... Разбрах всичко, забравете думите ми...

Арчър едва успя да прикрие въздишката си. Цялото му тяло беше обляно в студена пот.

— Тогава ще ви помоля да уточните финансовите въпроси с Джак. В момента, в който се пренеса в „Плаца“, очаквам да получа пет хиляди франка за разходите — стана на крака и един от келнерите се втурна да отмести стола му. — Съжалявам, но имам една важна среща. Благодаря за обяда, господин Патерсън, желая ви приятен ден.

До масата се изправи метр д'отелът.

— Надявам се, че останяхте доволен, мосю Гренвил — почтително рече той.

— Всичко беше на обичайната висота, Жак — усмихна се Гренвил, стисна ръката му и пое към изхода.

— Господи Исусе! — възкликна Патерсън. — Тоя тип наистина притежава класа!

— Не виждам кой друг може да ви осигури инвестиция от два милиона долара — рече Арчър.

— Наистина има стил — призна Патерсън и поиска сметката. — И според мен ще свърши работа...

Дано, помисли си Арчър, докато сипаничавият се блещеше смаяно в последната цифра на листчето хартия пред себе си.

ВТОРА ГЛАВА

Хелга Ролф, една от най-богатите жени на света, лежеше в горещата ароматизирана вана. Дългите ѝ крака леко се раздвижиха под водата, ръцете ѝ се обвиха около малките твърди гърди.

Макар че винаги пътуваше в първа класа и получаваше обслужване ВИП, Хелга ненавиждаше презокеанските полети. Особено, когато ѝ се налагаше да понеса компанията на Стенли Уинбърн, когото мразеше, и на Фредерик Ломън, когото считаше за ужасен досадник. Но не можеше без тях — и двамата бяха от корпорация „Ролф Електроникс“.

Когато пое президентския пост, Хелга доста се изкуши да ги уволни. Но след внимателна оценка на ситуацията беше принудена да приеме факта, че и двамата са прекалено полезни за компанията.

Именно Ломън даде идеята за създаване на дъщерна компания във Франция. Той беше приятел с министър-председателя на тази страна и това се оказа решаващо. След проведените неофициални разговори, на Хелга бяха предложени толкова изгодни условия, че тя просто не можеше да не ги приеме. Ломън предложи да отлети за Париж в компанията на Уинбърн за окончателното оформяне на сделката.

Пролет в Париж, беше си помислила Хелга и изведнъж каза, че тя също ще замине за Франция. Двамата останаха доста изненадани.

Сега обаче, отпусната в ароматизираната вода след седем часа мъчителен полет, тя не намираще идеята си за особено добра.

Пролетта в Париж наистина е вълнуваща, но когато човек е сам и свободен, мислеше си тя. В нея трудно може да се открие нещо привлекателно, когато си в компанията на двама сухи бизнесмени, които са постоянно край теб. А дори и да успееш да се отървеш от тях, ще трябва да се съобразяваш с нахалните френски репортери, които следят всяка твоя крачка... Дългите ѝ крака отново раздвижиха ароматната вода. Вече пет месеца Хелга беше вдовица. Вълшебният ключ за милионите на Ролф отдавна беше нейно собствено

притежание. В момента разполагаше с лично богатство от сто милиона долара, великолепно имение в Парадайс сити, луксозен мезонет в Ню Йорк и фантастична вила в Швейцария. Но къде беше свободата? Всяка нейна крачка се следеше от пресата, не можеше да мръдне никъде, без подире ѝ да се втурне тълпа репортери. Господи, колко мразеше вестниците!

За нея сексът беше това, което е глътката вино за алкохолика. Когато Ролф умря, тя беше сигурна, че най-сетне ще може да има всеки мъж, който ѝ хареса. Но бързо откри, че ако иска да избягва сензационните вестникарски заглавия, отново ще трябва да се крие и да предприема всички онези действия за заблуда на врага, които предприемаше и докато съпругът ѝ беше жив.

През петте месеца на тъй наречената ѝ свобода, тя беше успяла да се наслади на трима любовници — келнер в един от нюйоркските хотели, последван от стар развратник, който изобщо не даваше вид на potentен мъж. Накрая я облада някакво смрадливо хипи, което беше взела на автостоп. Грубо и несръчно, направо на задната седалка на колата.

Това не може да продължава, каза си тя. Имам купища пари, притежавам всичко, за което може да мечтае една жена. Всичко, с изключение на секс. Трябва да си намеря съпруг. Някой чудесен човек, който искрено ще ме обича и ще бъде на разположение в момента, в който ме обземе непреодолимото желание за мъжка ласка. Тогава няма да се крия, няма да прибягвам до услугите на разни случайни типове. Това е решението. Правилното и единственото!

Излезе от ваната и се изправи пред голямото стенно огледало. Вече беше на четиридесет и четири години, но природата се беше оказала милостива към нея. Разбира се, с помощта на козметици експерти и строги диети. От огледалото я гледаше жена с твърди и добре оформени гърди, стегнато тяло и приятно закръглени бедра. Руси коси, огромни сини очи, високи скули и пълни чувствени устни. Изглеждаше поне с десет години по-млада от възрастта си.

Но какво от това, горчиво се запита тя, докато се подсушаваше. Какво значение има, че изглеждаш великолепно и притежаваш тяло, на което биха завидели далеч по-млади от теб жени? Никакво, след като нямаш край себе си мъж, който да го оцени и да му се наслаждава!

Излезе от банята и видя, че камериерката беше разопаковала багажа ѝ и всичко беше акуратно подредено в гардеробите. Предстоеше ѝ вечеря в ресторанта на хотела, в компанията на Уинбърн и Ломън. Каква досада, Господи! Облече рокля от фино черно жарсе, положи на главата си елегантна шапка с перо от щраус и взе асансьора за ресторанта. Двамата досадници вече я очакваха.

Часът беше девет и половина. Уинбърн предложи да си поръчат коктейлите направо на масата за вечеря. Хелга усети погледите на посетителите върху себе си. Някакъв дебел американец със сипаничаво лице, заел самостоятелна маса, я зяпаше повече от другите.

Патерсън проследи с поглед компанията, която се настани през няколко маси от него. Да, Арчър е абсолютно прав, кимна на себе си той. Тази кукличка наистина се нуждае от специално отношение. Поръча си втора пържола и продължи да наблюдава Хелга. Само след няколко минути беше принуден да признае, че Гренвил наистина има големи шансове да постигне успех.

Приключил с вечерята, той си поръча двойно уиски с лед и остана на масата. След известно време Хелга се надигна, следвана покорно от двамата си компаньони. Патерсън тръгна подире им и стигна фойайето точно навреме, за да види как Уинбърн и Ломън ѝ пожелават лека нощ пред вратата на асансьора.

Хелга отвори вратата на апартамента си и раздражено въздъхна. Все същото! Все проклетите приспивателни хапчета! Ще бъда ли някога свободна да правя каквото си искам?

Влезе в просторната дневна, пристъпи към прозореца и дръпна тежката завеса. Навън животът кипеше с пълна сила. Животът на Париж. Шум, движение, всякакви хора... Но какво може да направи жена като нея в този живот?

Дръпна завесите и се обърна да огледа просторния, но празен и самотен апартамент.

Съпруг!

Само това е решението!

Съпруг!

Смъкна дрехите от себе си и се отправи към банята. Отвори вратичката на шкафчето над умивалника и извади приспивателните. Глътна две наведнъж, после се погледна в огледалото.

Значи такава ще бъде първата ми вечер в обзетия от пролетна възбуда Париж, рече си тя.

Прехвърли се в спалнята, облече къса копринена нощница и се просна върху леглото. Колко пъти беше правила това? Колко пъти хапчетата бяха замествали любовника?

Съпруг, повтори си тя, докато приспивателното бавно започна да действа. Да, това е единственото решение. Съпруг и любовник. Нежен, внимателен, прекрасен...

Не след дълго потъна в дълбок, дрогиран сън.

Пред хотела се мотаеше някакъв репортер. Хелга бутна вратата и излезе на тротоара, облян в ярка слънчева светлина. Мутрата на фотографа беше противна, заприлича ѝ на плъх. Но въпреки това го дари с една ослепителна усмивка и вдигна ръка пред обектива на камерата му. Отдавна беше разбрала, че трябва да поддържа приятелски отношения с представителите на печата.

Тръгна пеша по булевард Марсо, прекоси улица Куентин и с наслаждение започна да попива атмосферата на Париж. Не след дълго се озова на Шан-з-Елизе, в непосредствена близост до бар-ресторант „Фуке“.

Ето това е пролетният Париж, доволно въздъхна тя. Кестените бяха обсипани с цвят, тълпи от туристи бавно се разхождаха по широките тротоари, масичките на многобройните кафенета бяха заети почти навсякъде.

Настани се на една от малкото свободни масички пред „Фуке“ и до нея светкавично се изправи келнерът. Реши да обядва по-късно и си поръча мартини с водка. Очевидно впечатлен от великолепното ѝ палто от фина вълна и кожени ръкавели, келнерът изпълни поръчката ѝ със смайваща бързина.

Хелга се отпусна на стола и насочи поглед към разнородната тълпа, която се влачеше пред нея като на забавен кадър. Сред нея ярко се открояваха отегчените физиономии на американските туристи и особено на разни натруфени бабички с отвратителни шапки и обсипани със скъпоценни камъни слънчеви очила. Гледката беше доста забавна.

Уинбърн предложи да обядват заедно, но Хелга решително отказа. За претекст използва най-древното женско оправдание — желанието си да пообиколи магазините. Дори перспективата за самотен обяд ѝ се струваше далеч по-привлекателна от тъпите му приказки.

Самотен обяд, но в замяна на това в Париж! В пролетния, свеж и неповторим Париж!

Отвори чантичката си и измъкна табакерата. В момента, в който цигарата се озова между устните ѝ, до нея се разнесе меко изщракване и под носа ѝ се появи пламъчето на масивна златна запалка. Тя насочи върха на цигарата си към него, после вдигна очи.

Не можеше да знае, че Гренвил я беше чакал пред хотела близо час, а после я беше проследил по булевард „Марсо“ и ловко се беше настанил на съседната масичка във „Фуке“. Очите ѝ потънаха в неговите, тялото ѝ моментално потръпна. Това наистина беше мъж! Всичко по него беше безупречно — костюмът в кремав цвят, вратовръзката на черни и сини ивици, масивният браслет от злато и платина около силната, леко окосмена китка, прекрасната усмивка, разкриваща два реда бели и безупречно поддържани зъби.

— Пролет в Париж — проговори Гренвил с дълбокия си, мелодичен глас. — Всички мечтаем за нея, но често откриваме, че тя може да бъде и скучна, особено когато сме сами...

— Но вие положително не сте сам, нали? — погледна го в очите Хелга.

— Ще позволите ли да ви задам същия въпрос?

— Позволявам и веднага си признавам, че съм сама — усмихна се в отговор тя.

— Прекрасно. Значи никой от нас вече не е сам.

Тя се разсмя. Години наред беше разчитала на случайни запознанства и често беше съжалявала за това. Но питието, слънцето, празничната парижка атмосфера — това бяха неща, които можеха да направят безразсъден и по-опитен човек от нея.

— Не съм била в Париж цяла година, но не забелязвам особени промени — каза тя.

— Времето не може да спре — сви рамене Гренвил. — Всичко се променя, Париж също... — ръката му се стрелна към тротоара: — Погледнете тези хора. Имам чувството, че такива като вас и мен бързо

се превръщат в анахронизъм... Защото бъдещето принадлежи именно на онези там, които маршируват пред нас с нискокачественото си облекло, с дългите си мръсни коси, с очуканите си китари... Хора като нас, притежаващи вкус; хора като нас, които могат да отличат добрата храна от лошата, хубавото вино от фалшификатите... хм... такива хора са на път да изчезнат... И може би така е по-добре. След като младото поколение не оценява истинските неща в живота така, както можем да ги оценим ние с вас, то не само заслужава да получи долнопробните им заместители, но и не може да оцени какво губи...

Хелга пропускаше думите му покрай ушите си и го наблюдаваше. Остави го да говори, механично оценявайки красноречието му. Плътният му мелодичен глас сякаш я приспиваше.

Той продължи монолога си още десетина минути, после изведнъж млъкна и поклати глава:

— Извинете, сигурно ви отегчавам.

— Съвсем не е така — успокои го Хелга. — Говорите много интересни неща.

Прие ослепителната му усмивка и отново потръпна. Какъв мъж, Господи!

— Какво ще кажете да обядваме заедно? — предложи той. — Ако не сте ангажирана, разбира се... Тук наблизо зная едно великолепно ресторантче...

Не си губи времето, помисли си Хелга. Но беше поласкана. Мъжът насреща ѝ изглеждаше с няколко години по-млад от нея, но от очите му струеше искрено възхищение. Защо пък не?

— Чудесно — каза тя. — Но все пак трябва да се запознаем, нали? Казвам се Хелга Ролф... — очите ѝ внимателно следяха реакцията му. Често ѝ се случваше фамилията Ролф да предизвика спонтанна, а понякога дори и стресната реакция. Сега обаче не забеляза нищо подобно.

— Кристофър Гренвил — отвърна мъжът, направи знак на келнера и плати както своето кафе, така и картините на Хелга. — Ще ви помоля да изчакате минутка-две, трябва да докарам колата си...

Тя се загледа подире му. Висок, с отлично телосложение, гъвкава походка и безупречно облекло. Пое дълбоко въздух и бавно го изпусна от дробовете си. Господи, колко грешки беше правила в избора на своите случайни познати! Спомни си за онова момче, по което си беше

изгубила ума в Бон и което се оказа педераст! Спомни си и за едно друго — в Насау — то пък излезе някакъв смахнат магьосник... Ами онзи привлекателен здравеняк, който се оказа частен детектив, решил да измъкне някой долар? Много, много бяха грешките й... Дано този път има късмет!

След минута-две го забеляза да й маха от тъмносиньо спортно мазерати, което ловко успя да приближи до тротоара. Скочи на крака и изтича към отворената вратичка на колата. Зад него се разнесе концерт от клаксони и ядосани викове, но Гренвил не им обръщаше внимание.

— Парижаните са най-слабите шофьори на света, ако не броим белгийците — промърмори той и включи на скорост.

— Шофирането в Париж за мен си е истински кошмар — призна Хелга.

— Красивите жени никога не трябва да шофират в Париж — категорично заяви Гренвил. — Те трябва да бъдат возени!

Тя почувства как тялото й се затопля.

Стигнал края на Шан-з-Елизе, Гренвил зави към левия бряг на Сена. Движението беше оживено, но той си проправяше път с майсторска лекота. Хелга беше възхитена от колата му.

— Мазерати? — огледа вътрешността на купето тя. — Никога не съм карала такава...

Гренвил се усмихна, спомнил си каква сума ще трябва да плати Патерсън за това удоволствие.

— На дълъг път е страхотна, но в града... — рече с лека въздишка той.

След няколко минути напусна булевард „Сен Жермен“ и свърна в някаква тясна уличка.

— Сега трябва да решим проблема с паркирането — промърмори той. — А такъв проблем може да се реши единствено с търпение...

Направи една обиколка на квартала и отново свърна в тясната уличка. Търпението му бе възнаградено. Една кола се отлепи от тротоара и той сръчно вкара на мястото й голямата лимузина, без да обръща внимание на хора от клаксони зад гърба си. После изскочи навън и отвори вратичката на Хелга, още преди тя да успее да вдигне ръка.

— Справихте се добре — похвали го тя.

— Когато човек живее в голям град, той или умее да прави подобни неща, или просто престава да съществува — сви рамене Гренвил, после хвана ръката ѝ. — Ще направим няколко крачки пеша. Надявам се да харесате ресторантчето, особено ако вече сте гладна...

Свикнала с луксозните парижки ресторанти, Хелга не беше сигурна, че ще ѝ хареса малкото заведение с тясна врата и месингова топка на бравата, пред което се изправиха. Гренвил отвори и пред очите ѝ се разкри дълго, тясно помещение, изпълнено до последното място от яростно дъвчеши французи.

Изад бара пристъпи едър мъжага с оплешивяло чело и огромен бирен корем. Двойната му гуша се разпадна на няколко увиснали гънки в момента, в който устата му се разтегна в сърдечна усмивка.

— Мосю Гренвил! — викна мъжаката. — Не може да бъде! Колко време вече не сте идвали при нас! — лапата му сграбчи ръката на Гренвил и яростно я разтърси.

— Здравей, Клод — усмихна се Гренвил. — Водя ти една своя особено специална приятелка... — обърна се към Хелга и добави: — Това е Клод, който преди години беше главен готвач на „Тур Д'Аржан“. Познаваме се от години.

Леко замаяна, Хелга се ръкува с дебелия.

— Искаме нещо специално, Клод — рече Гренвил. — Да не бъде тежко, нали разбираш?

— Разбира се, мосю Гренвил, насам... — леко задъхан, собственикът ги поведе през тясно коридорче, което завършваше с малка, уютна и безупречно чиста вътрешна трапезария. Масите бяха само четири.

— Тук е много хубаво! — възкликна изненадано Хелга и се отпусна на стола, който Гренвил издърпа за нея. — Нямах представа, че в Париж все още има подобни места!

Гренвил и Клод си размениха по една доволна усмивка.

— Както виждате, има — седна насреща ѝ младият мъж. — А това е едно от моите най-любими заведения... Кажете, моля, бихте ли приели рибено меню за обяд?

— Да.

— Тогава по шест белонски, Клод — погледна нагоре Гренвил. — А после филе от кардинал... И бутилка мускаде, разбира се...

— Разбрано, мосю Гренвил — кимна дебелият. — Желаете ли аперитив?

Гренвил погледна Хелга, която поклати глава.

— Само за минутка — кимна Клод и изчезна.

— Няма да бъдете разочарована — каза Гренвил. — Тук правят най-доброто филе от кардинал в Париж. Сосът се приготвя от особен крем с датски скариди и бяло месо от омари... Наистина е нещо великолепно — отвори табакерата си и я поднесе на Хелга.

Тя си взе цигара и отбеляза:

— Красива табакера...

— Да — кимна той. — Подарък ми е от един австрийски граф... Свърших му някаква дребна услуга... — в съзнанието му се върнаха ужасните часове, през които беше принуден да лашка дебелия женище из дансинга.

Хелга внимателно го погледна. Стори й се, че в тъмните очи на младежа проблеснаха хумористични искрици.

— Какво правите в Париж? — попита тя.

— Малко бизнес и малко развлечения — усмихна се той и размаха ръце. — Но за вас със сигурност може да се каже, че сте тук да си купите дрехи, нали? Дълго ли ще останете?

— Аз също съм тук по работа, но наистина мисля да си купя малко дрехи — отвърна тя.

Гренвил изглеждаше искрено изненадан.

— Не мога да повярвам, че красива жена като вас е дошла в Париж по работа! — възкликна той, после изведнъж се плесна по челото. — Господи, Ролф!... Вие сте самата мадам Ролф! Какъв съм глупак!

Клод поднесе мидите, разположени в легла от натрошен лед, после почтително се поклони:

— Смея да заявя, че са наистина фантастични, мосю Гренвил. Сам си ги храня и отглеждам...

Гренвил опита една мида, кимна с глава и дебелият доволно се оттегли по посока на кухнята.

— Мадам Ролф! — въздъхна отново Гренвил. — Не мога да разтворя вестник, без да се натъкна на името ви. Признавам, че съм поласкан... По едно съвпадение сме отседнали в един и същ хотел, представяте ли си?

Хелга открито го погледна в очите.

— Аз съм наистина една богата жена — рече. — Но това не означава, че животът ми е безкраен празник.

Гренвил отвърна на погледа ѝ и бавно кимна с глава.

— Мога да си го представя... Вечно в обектива на репортерите, никаква свобода, клюки и огромна отговорност... — ръцете му сръчно разтвориха черупката на една мида: — Да, наистина не ви е лесно...

— С какво се занимавате? — прямо го попита Хелга. Вече искаше да знае всичко за този вълнуващ мъж.

— С това-онова — отвърна Гренвил. — Дайте да не си разваляме обяда със скучни приказки за бизнес. Париж е в краката ви. Най-вълнуващият град на света! — след което се впусна в дълъг монолог за Париж. Говореше толкова интересно, че Хелга забрави за храната и слушаше като омагьосана. Продължи да говори и след поднасянето на филето от кардинал, същото правеше и при кафето.

— Никога не съм се хранила така добре — усмихна се накрая Хелга. — Нито пък съм била просвещавана по такъв начин...

Гренвил отвърна на усмивката ѝ и леко сви рамене.

— Храната наистина беше великолепна — кимна той. — А пред слушател като вас просто не мога да не се разбъбря... Моля за извинение... За съжаление ми предстои една скучна делова среща и ще трябва да ви върна в хотела...

Остави я сама, за да оправи сметката и да размени няколко думи с Клод. След неизбежните ръкостискания и любезности двамата най-сетне се озоваха на улицата при паркираната кола.

Той завъртя стартерния ключ и тихо промълви:

— Питам се дали бихте приели да повторим този обяд... Обещавам да не говоря толкова много... — на лицето му се появи ослепителната усмивка: — Зная едно много приятно ресторантче във Фонтебло. Искате ли да отидем там утре вечер?

Хелга не се поколеба, този мъж определено ѝ харесваше.

— С удоволствие.

Той паркира пред „Плаца Атене“ и я придружи до асансьора. Чакаха спускането на кабинката и се гледаха.

— Мога ли да ви наричам Хелга? — тихо попита той. — Името ви е много хубаво.

— Разбира се, Крис.

— Утре вечер в осем... Тук, във фойето.

Тя кимна, докосна го леко по ръката и влезе в асансьора.

Седнал в една от нишите на фойето, Джо Патерсън наблюдаваше сцената с неподправено удивление. Гренвил изчака затварянето на вратата и бавно се насочи към него.

— Няма да има проблеми, господин Патерсън — небрежно го осведоми той. — Още няколко дни и всичко ще бъде наред — после се обърна и бавно тръгна към рецепцията.

— Плик и картичка, ако обичате.

— Веднага, мосю.

Гренвил пое картичката и написа:

„Благодаря за прекрасната компания.

Крис“

Сложи я в плика, залепи капачето и написа името на Хелга върху него.

— Дванадесет рози на госпожа Ролф, сметката пратете на мен — разпореди се той и бавно излезе от хотела.

Същата вечер Арчър, Гренвил и Патерсън се събраха на съвещание в ресторанта на хотел „Джордж Пети“. Патерсън беше в добро настроение и леко пийнал.

— Наистина си попаднал на подходящ човек, Арчър — рече той, след като им взеха поръчката, и очичките му одобрително пробягаха по лицето на Гренвил: — Действаш наистина светкавично, момчето ми. Кукличката вече е лапнала по теб!

— Това ми е професията, господин Патерсън — вдигна вежди Гренвил.

— Да, при това я владееш добре — похвали го сипаничавият.

Изчакаха поднасянето на пушената съомга и Патерсън продължи:

— Искам да разбереш същината на моя проект, Гренвил. Той просто не може да се провали... — после се зае да обяснява досадните подробности по строителството на ваканционни селища. Гренвил учтиво го слушаше, докато Арчър, на когото всичко това вече беше

втръснало, лакомо се нахвърли на храната. — В днешно време покупката на земя е трудна работа — размахваше вилицата си Патерсън. — Но аз получих опция върху един терен в Южна Франция, който е истинско бижу. Сигурен съм, че ще успея да го купя, а строителството на луксозно ваканционно селище върху него ще струва около два милиона долара. Твоята задача е да убедиш мадамата да отпусне тези мангизи. Нося ти всички чертежи и изчисления, има и рекламна брошура. Проучи ги внимателно и ако нещо не ти е ясно, обърни се към Арчър...

Гренвил обеща да постъпи точно така.

— Пипнем ли я веднъж, ще мислим и за други терени — продължи възбудено Патерсън. — Вече имам предвид едно райско кътче на Корсика... Можеш да й споменеш и за него.

Арчър реши, че е време да прекъсне фантазмагориите на този глупак и сухо се намеси:

— Господин Патерсън, искам да ви напомня, че Хелга Ролф е изключително опитна жена, когато става въпрос за бизнес. Едва ли би се задоволила с ролята на пасивен партньор, който просто дава инвестиции. Повече от сигурно е, че ще поиска частичен контрол над проекта.

— Няма да позволя на някаква мадама да ми се бърка в проекта! — намръщи се Патерсън и хвърли поглед към Гренвил: — Кажй й, че може да разчита на двадесет и пет процента печалба, но никакъв контрол!

За изненада на Арчър, Гренвил остана напълно спокоен.

— Няма проблеми — кимна той. — Сигурен съм, че мога да уредя този въпрос.

Патерсън разцъфна в усмивка и го потупа по ръкава.

— Така те искам, момчето ми! Проучи тези документи и се залавяй за работа! За колко време мислиш, че ще я убедиш да инвестира сумата?

Гренвил само сви рамене. Запази мълчание, докато им сервираха стековете, после погледна към Патерсън:

— Не бива да я притискаме — рече. — Бих казал, че ще ми трябват поне десет дни... — на лицето му се появи ослепителната усмивка: — Нали трябва да я вкарам и в леглото си?

— Добре, нямам нищо против — кимна сипаничавият. — Само внимавай с разходите!

— Когато човек гони два милиона долара, не трябва да става дребнав — отвърна Гренвил и започна да реже месото в чинията си. — Мадам Ролф вече остана с впечатлението, че съм богат човек... Трябва да поддържам тази илюзия.

— Това ми е ясно, но все пак внимавай. Не съм брашмян чувал!

— Кой ли днес е брашмян чувал? — усмихна се леко Гренвил, след което се впусна в продължителен монолог за нощния живот на Париж. Познанията му бяха толкова задълбочени, че Патерсън бързо забрави за разноските.

Когато приключиха с вечерята, сипаничавият помоли Гренвил да му запише адреса на първокласния публичен дом, който беше споменал.

— Мисля да надникна там — намигна той, после поиска сметката.

— Потърсете Клодет — посъветва го с мрачен глас Гренвил. — Тя притежава точно това, от което се нуждаете.

— Клодет, значи — кимна Патерсън и мазно се ухили. — Добре. Ще поддържа контакт и пак ви напомням да внимавате с харченето... И двамата... — после стана и с леко олюляваща се походка напусна ресторанта.

— Какво гадно човече! — въздъхна Гренвил и вдигна ръка към келнера. — Коняк и още кафе, ако обичате.

— Гадно или не, то е единственият ни източник на доходи за момента — отбеляза Арчър.

— Не мислиш, че Хелга ще приеме сериозно тъпите му идеи, нали? — изгледа го внимателно Гренвил.

— Не, разбира се — поклати глава Арчър. — Но докато той си мисли, че ще ги приеме, аз ще получавам своите сто долара седмично, а ти ще се забавляваш!

— А какво ще стане, когато Хелга отхвърли предложението му?

Арчър сви масивните си рамене.

— Ти ще си потърсиш някоя богата бабичка, която да те покани на танц, а пък аз ще се огледам за поредния глупак — промърмори той.

Гренвил пусна бучка захар в кафето си.

— Не говориш сериозно, нали?

— Човек трябва да гледа фактите в очите — рязко отвърна Арчър.

— Мили мой, Джак — въздъхна Гренвил. — Ти наистина си вдигнал бялото знаме! Добре, нека погледнем фактите в очите. В рамките на няколко часа аз успях да привлека вниманието на една от най-богатите жени в света. В момента направо изгаря от нетърпение да ме замъкне в леглото. И когато станем любовници, а това, мога да те уверя, ще се случи съвсем скоро, аз бих могъл да получа достъп до милионите й... Разбира се, ако работим внимателно и още по-внимателно обмисляме всеки нов ход... Говоря в множествено число просто защото отдавна знам, че не ме бива твърде в планирането и детайлите... Едновременно с това останах с впечатлението, че твоята сила е именно там... Кажеш, че не е така, и тогава наистина няма какво да говорим.

— Продължавай — внимателно го изгледа Арчър. — Още не си казал най-главното, нали?

— Предлагам да зарежем Патерсън и да се заемем с Хелга само двамата.

Арчър се замисли, после бавно поклати глава.

— Идеята не е добра, Крис. Без финансовата подкрепа на Патерсън никой от нас няма да стигне далеч. Ти няма да се разкарваш с мазерати, нито пък ще живееш в „Плаца Атене“. Аз пък ще изпадна в отчаяно финансово състояние. Нямам нищо против да махнем Патерсън, но как ще се оправяме с парите? Има и още нещо... До този момент си запознат само с добрите страни на Хелга. Но аз я познавам добре. Останалите черти на характера й включват твърдост, бърз ум и отлични познания в областта на финансите. Тук му е мястото да добавя, че Хелга е дъщеря на един изключително способен специалист по международно право, завършила е с отличие право и икономика. Работеше във фирмата на баща си в Лозана, а аз бях партньор там. Познавам способностите й много добре, затова те съветвам да не я подценяваш. Има страхотен нюх, особено когато става въпрос за измама... Честно признавам, че я поставям редом с най-изявените финансисти в света. Единствената й слабост е сексът, но надуши ли, че се опитват да я доят, и сексът ще отстъпи на втори план!

— Това още не е сигурно и предстои да го разберем — отвърна Гренвил. — Доволен съм от получената информация, но все още

продължавам да мисля, че трябва да се отървем от Патерсън. Не веднага, разбира се. Всичко е в твоите ръце, Джак. Сигурен съм, че ще откриеш начин да измъкнем от Хелга два милиона долара. От мен искай да я обработя, но планирането оставям на теб.

Арчър присви очи и се замисли. При последната си схватка с Хелга беше претърпял горчиво поражение и душата му гореше от желание за реванш. Но как да го стори?

— Трябва да помисля — рече на глас той.

— Точно това ти предлагам. Имаме на разположение цели десет дни, през това време ще ползваме ресурсите на гадното човече, и толкоз. До последния момент ще го заблуждаваме, че нещата се развиват благоприятно, а после ще го зарежем. Затова си помисли...

— Пак те предупреждавам да не я подценяваш, Крис — отвърна Арчър. — Хелга може да стане дяволски опасна!

— Ако я беше видял как ме гледаше следобед, щеше да разбереш, че няма от какво да се опасяваш — засмя се мелодично Гренвил. — Готова е да падне като зряла круша в скута ми!

Арчър се прибра в мизерната хотелска стаичка и се просна върху леглото. През следващите два часа не даде нито миг почивка на бързия си ум, но той все не съумяваше да роди план, който би накарал Хелга Ролф да се раздели с два милиона долара.

Уморен и обезкуражен, той включи малкото си радио да чуе новините в 23.00. Водеща сред тях беше новината за терористите, взели за заложници петима души на летище Орли. Исканият от тях откуп възлизаше на десет милиона франка.

Арчър нетърпеливо изключи апарата, стана от леглото и започна да се съблича. Изведнъж замръзна на място и забрави да изхлузи ризата си. Очите му се върнаха към безмълвния приемник на нощната масичка.

Дали пък това не е идея, запита се той.

Не заспа почти до разсъмване.

„Релей дьо Флор“ беше малко ресторантче, закътано на една от тихите улички зад двореца Фонтебло. Хелга и Гренвил бяха посрещнати лично от съдържателката мадам Тонел, която ги въведе в уютното, запълнено от десетина масички салонче.

— Позволих си да поръчам — рече Гренвил, когато се настаниха в ъгъла. — Искам да опитате един от най-добрите френски специалитети — пиле „Оливие“. Забележително блюдо, което мадам Тонел наистина приготвя добре. За предястие предлагам да вземем малко от домашно приготвеното фондю, накиснато в ябълков оцет...

Облечена във великолепно костюмче с панталон, което имаше цвят на узряла праскова, Хелга му се усмихна през масата:

— Познавате Париж много добре, Крис... Това място страшно ми харесва. До гуша ми е дошло от луксозните ресторанти!

Никога не съм срещала толкова интересен мъж, развълнувано си мислеше тя. Вероятно е превъзходен в леглото, а още по-превъзходен би бил в ролята на съпруг!

— Обикалям насам-натам — сви рамене Гренвил. — С удоволствие бих ви развел из добрите ресторанти на Виена, Прага, а дори и на Москва! Но сега искам да ви осведомя за пилето „Оливие“. Блюдото носи името на човека, който е създал и популяризировал голяма част от френската кухня по света. Самата подготовка на пилето е толкова сложна, че не бих могъл да ви я опиша. Съставките са страшно много — жълтъкът на шест яйца, гъста сметана, масло, коняк, целина, най-различни подправки... Най-вкусното е оставено за най-накрая — така приготвеното и добре изпечено пиле се полива със сос, приготвен от бялото месо на омар...

— Звучи наистина страхотно — поклати глава Хелга.

— Изключително блюдо — усмихна се насреща ѝ Гренвил. — За изключителни жени!

Заеха се с топеното сирене и Хелга попита:

— С какво си изкарвате хляба, Крис?

Сутринта Гренвил беше провел кратък разговор с Арчър в едно бистро на Ру дьо Севре.

„Нещо започва да се оформя в главата ми, беше казал по-възрастният мъж. Но имам нужда от по-продължителен размисъл. Засега ще се придържаш към следната линия...“ — и му беше разяснил в подробности какво поведение трябва да има при общуването си с Хелга. Гренвил слушаше внимателно и само кимаше с глава.

„Довечера ще я изведеш, а после ще я прибереш в хотела, каза Арчър. Няма да спиш още с нея. Колкото повече я накараш да чака,

толкова по-лесно ще я манипулираш в последствие. Утре ще се разкараш нанякъде и ще стоиш настрана поне два дни. Ще ѝ изпратиш прочувствено послание и ще изразиш съжаление, че ти се налага да заминеш по работа. Ще я оставиш да се топи от нетърпение. После ще се върнеш в хотела и ще я вкараш в леглото си. Тогава вече със сигурност няма да имаш проблеми...“

Гренвил прие съвета безпрекословно.

Сега, изчакал въпроса на Хелга, той сви рамене с престорено безразличие.

— Имам стабилен доход от фондацията „Гренвил“, който ми осигурява спокойно съществуване — рече. — В момента работя за един богат американец, който се занимава с недвижими имоти. Налага ми се да разговарям със скучни типове и да ги убеждавам да инвестират капитал в проекта — на лицето му се появи усмивка: — Така по-лесно ми минава времето, пък кой знае? Може би ще намеря някой със свободни капитали и тогава ще получа добра комисиона...

— Какъв е този проект? — попита Хелга.

— Нищо, което би представлявало интерес за вас — промърмори равнодушно Гренвил, съвсем според указанията на Арчър. — Но много ви моля, не искам да говоря за бизнес в компанията на прекрасна дама като вас!

В този момент се появи мадам Тонел с пилето. За пръв път в живота си Хелга опитваше толкова вкусно блюдо.

По време на вечерята Гренвил продължи да говори, но Хелга почти не го слушаше. Мислеше за това, което беше казал преди малко. Сделки с недвижими имоти? Разполагаше с достатъчно пари да се включи в неговия проект и лесно можеше да го стори. Печалбата не я интересуваше, но така положително би впримчила изкъсо този интересен мъж насреща си.

Върна се към темата, едва когато се качиха в мазератито и поеха по обратния път към Париж.

— Разкажете ми нещо за вашия проект, Крис. Бих могла да проявя интерес...

Гренвил изпита дълбоко уважение към новия си приятел. Арчър наистина познаваше тази жена като петте си пръста!

— Абсолютно изключено! — поклати глава той. — Вашият бизнес в „Ролф Електроникс“ е на светлинни години от това, с което

съм се заловил просто ей така, за развлечение... Не, тази работа не е за вас!

— Откъде знаете? — повиши тон Хелга. — Може пък да ме интересува!

— Не мога да разговарям с вас без благословията на шефа си — продължи да упорства Гренвил. — Съжалявам, Хелга, но това е положението... Освен това съм сигурен, че подобен бизнес не е за човек като вас...

— Много добре — хладно отвърна Хелга и стисна уста.

Гренвил се зае да ѝ разказва историята на гората Фонтебло, но тя почти не го слушаше. Ядоса се от упоритостта му и започна да изпитва болезнено любопитство по отношение на тайнствения проект. Точно според предвижданията на Арчър. Ако намери рационално зърно в начинанието на неизвестния американец, тя би получила възможност за инвестиции в нова област, но най-важното беше, че ще получи възможност да притежава Крис!

Скоро пристигнаха пред хотел „Плаца Атене“.

— За съжаление имам делова среща със своя бос — промълви Гренвил, когато двамата влязоха във фойето. — Вечерта беше чудесна, благодаря за компанията ви.

Хелга вдигна глава към лицето му. Настанен в едно от близките сепарета, Патерсън внимателно ги наблюдаваше.

— Аз трябва да ви благодаря — отвърна тя. — Това пиле беше наистина невероятно!

Гренвил я изпрати до вратата на асансьора, целуна ръката ѝ и изчака потеглянето на кабината.

Хелга влезе в апартамента си, съблече се и се тръшна в леглото, макар да беше едва единадесет часът.

Чувстваше се отпусната и щастлива.

Вече знаеше, че е влюбена в този мъж. Погледът му долу, при асансьорите, беше достатъчно красноречив. Той също беше влюбен! Никой не може да гледа така, ако не е наистина влюбен, каза си тя. Разбира се, нямаше никаква представа за професионалните умения на Кристофър Гренвил.

Отпусната в леглото, тя изведнъж беше обзета от паника. Гренвил не беше споменал нищо за среща на следващия ден! Мисълта, че ще бъде в Париж и няма да го вижда, изведнъж я хвърли в дълбока

депресия. Без него Париж е нищо, абсолютно нищо! Той е влюбен в мен! Утре ще телефонира и ще отидем на още някое прекрасно място заедно! Прекалено възбудена, тя отново се принуди да прибегне до приспивателните.

Събуди се късно, някъде след десет. Поръча си кафе по телефона и влезе в банята. Телефонът иззвъня, когато се обличаше, тя скочи и грабна слушалката.

— Рецепцията, мадам — обади се равнодушен мъжки глас. — За вас е оставено писмо, да го изпратя ли горе?

— Да! — по-рязко от необходимото отвърна Хелга, изпитала горчиво разочарование, че това не е Гренвил.

След няколко минути на вратата на стаята почука пиколо с букет рози и бял плик в ръка. Съдържанието на писмото я хвърли в дълбоко отчаяние.

„НАЛАГА МИ СЕ ДА ЗАМИНА ПО РАБОТА,
пишеше Крис. СНОЩНАТА НИ ВЕЧЕРЯ БЕШЕ
ПРЕКРАСНА. НАЛИ СЛЕД ДВА ДНИ ЩЕ ВИ ВИДЯ
ОТНОВО?

ОСТАВАМ С НАДЕЖДА,

ВАШ КРИС“

Два дни!

Нищо не е загубено! Той иска да се видят! Тя трябва да прояви търпение!

Пристъпи към прозореца и насочи поглед към оживената улица. Слънцето светеше все така ярко, но за нея пролетта престана да съществува. Поне за два дни!

И тези два дни се превърнаха в истинско мъчение, точно според предвижданията на Арчър. Ломън предложи да отскочат до Версай и да разгледат терена на бъдещата фабрика. Тя прие, просто защото нямаше какво друго да прави. Цял ден обсъждаха проблемите на строителството с някакъв младши чиновник от съответното министерство. Хелга не прояви никакъв ентузиазъм, а Гренвил просто не й излизаше от главата. Чиновникът ги покани на делови обяд, по време на който щяха да обсъдят условията на сделката. Пак от липса

на нещо по-добро, Хелга прие да се присъедини към мъжете в ресторанта на „Плаца Атене“.

На другия ден бяха на официален обяд с министър-председателя на Франция. През цялото време тя изпитваше безумна скука и все се питаше дали Гренвил мисли за нея така, както тя мисли за него... Пожела да вечеря в апартамента си, а после погълна две приспивателни и заспа с мечтите за утрото.

Гренвил напусна Париж и прекара два приятни дни в Ост ду Шато и Фер-ан-Тарденоа. Наслаждаваше се на добрата храна, направи приятна обиколка на историческата област около река Марна, където през Първата световна война се бяха водили ожесточени сражения. Харесваше му да бъде сам и да харчи парите на Патерсън. Дори за секунда не си спомни за Хелга.

Прибра се в хотела след два дни, около 11.00 часа преди обяд. Отключи вратата на апартамента си и побърза да се обади на Арчър.

— Иди и я победи — рече в слушалката Арчър. — Говорих с Патерсън и успях да го успокоя — после продължи с инструкциите си.

Гренвил обеща стриктно да изпълни всичко, което чу, след което добави:

— Бедата е там, че паричките ми свършват, Джак...

— По този въпрос трябва да се обърнеш към Патерсън — въздъхна в слушалката Арчър. — Аз не мога да ти помогна.

Наложи му се да направи кратко посещение в стаята на Патерсън. Завари го над разгърнатата карта на Корсика, в компанията на Ед Шапило.

— Какво става? — раздразнено вдигна глава сипаничавият. — Къде, по дяволите, беше цели два дни?

Гренвил седна на един от свободните столове и се усмихна.

— Поддържах огъня на една мадама, която интересува някои хора в тази стая — отвърна той. — Двамата с Джак обсъдихме положението и стигнахме до извода, че трябва да се спася някъде за ден-два и да оставя мадамата да се поти от притеснение. Довечера ще оберем плодовете от тази операция.

— Разумна постъпка, господин Патерсън — подкрепи го и Шапило.

— И какво ще става тази вечер? — изсумтя Патерсън.

— Ще ѝ разясня в подробности проекта „Синьо небе“, а после ще си легнем...

Патерсън се замисли за миг, после кимна с глава:

— Дотук ми звучи добре. А после?

— Всичко е относително — вдигна ръце Гренвил. — Мисля, че ще приеме идеята ни веднага, но човек не може да бъде сигурен... Операцията е все още в началото си. Може да захапне въдицата веднага, но може и да се колебае... Аз ще работя до постигането на положителен резултат. Имате думата ми, че до десет дни ще получите инвестицията, господин Патерсън.

— Хубаво — кимна Патерсън и изпусна гъст облак дим от пурата си. — Действай!

— Ще действам, но отново опираме до парите, господин Патерсън — спокойно отвърна Гренвил. — Вашите пет хиляди франка изчезнаха. Ако искате операцията да продължи, ще трябва да ми дадете още пет.

Сипаничавият се вторачи в него, очичките му злобно се присвиха.

— Нито цент повече, Гренвил! — изръмжа заплашително той. — Финансирай се сам! Ще получиш добър процент, когато свършиш работата, но дотогава ще се финансираш сам!

— За нещастие не разполагам със свободни средства, господин Патерсън — все така спокойно отвърна Гренвил. — Мисля, че още в началото бяхте уведомен за това. Нещата са много прости — или получавам пет хиляди франка, или операцията се прекратява!

Лицето на Патерсън стана мораво от притока на кръв.

— Какво направи с парите, които ти дадох? — изрева той. — Искам да ми представиш точна сметка!

— Ще го сторя, господин Патерсън — изправи се на крака Гренвил. — Но честно ще ви призная, че се държите, меко казано, странно, когато ставката е два милиона долара! Е, добре, значи ще забравим цялата работа, така ли? Имам достатъчно други предложения, освен това се отегчавам, когато се заговори за дребни сметки...

Патерсън се поколеба за момент, погледна към Шапило, който му кимна с глава, и извади портфейла си. Отброи от съдържанието му три банкноти по хиляда франка и ги постави на масата.

— Това е всичко, което ще получиш! — изръмжа той.

Гренвил тъжно поклати глава.

— О'кей, господин Патерсън. Да забравим какво сме говорили. Вероятно ще успеете да ми намерите заместник. Когато казвам пет хиляди, аз имам предвид именно пет! — извърна се към Шапило и се усмихна: — Следобед ще взема самолета за Мадрид, там ме чака едно доста интересно предложение. Някаква богата вдовица иска да си купи замък — сви рамене и подхвърли: — Бедната Хелга Ролф! Ще изгуби своя мечтан любовник заради смешната сума от две хиляди франка! Но аз винаги съм казвал, че това, което губи една жена, ще бъде спечелено от друга!... — отвори вратата и вдигна ръка: — Сбогом, господин Патерсън.

— Хей, я почакай!

Гренвил спря с презрително извити вежди.

— Ето ти проклетите пет хиляди франка! Но искам резултат!

Патерсън прибави още две банкноти към купчинката на масата. Гренвил се приближи да ги вземе, после закова очи в лицето на сипаничавия.

— Мисля, че вече ви казах нещо, господин Патерсън — ледено процеди той. — Никога не се опитвайте да ме заплашвате! А резултатът оставете на мен!

След тези думи се обърна и затръшна вратата зад себе си.

ТРЕТА ГЛАВА

Малко след 9.00 донесоха закуската в стаята на Хелга. На подноса имаше и един запечатан плик. Тя едва изчака излизането на келнера и разкъса хартията. Вътре имаше кратка бележка от Крис:

„ПОЗВОЛЕТЕ ДА ПОЧУКАМ НА ВРАТАТА ВИ В
20.30, ОСВЕН АКО НЕ ПРЕДЛАГАТЕ ДРУГО.
ЛИПСВАШЕ МИ ВАШАТА КРАСОТА И ВАШАТА
КОМПАНИЯ.

КРИС“

Хелга изпадна в радостна еуфория. Довечера!

Но този път инициативата ще поеме тя. Никакви разходки до малки кръчми и красиви места. Ще вечерят тук, в апартамента ѝ, а после...

Разполагаше с целия ден за подготовка. Една великолепна вечеря, сервирана в апартамента. Никакви келнери, клюкарите да вървят по дяволите!... А после в леглото с Крис!

Телефонът иззвъня. Уинбърн съобщи, че двамата с Ломън се канят отново да вървят във Версай. Кога Хелга ще може да се приготви?

На кого му пука за някаква си строителна площадка във Версай, по дяволите? Та аз съм в Париж, а навън е пролет!

— Имам главоболие — отсече Хелга. — Оправяйте се двамата с Фред!

Прекъсна разговора и набра номера на фризьорския салон.

— Искам ви тук точно в 15.00, доведете със себе си и козметичка! — заповяда тя.

— Разбира се, мадам Ролф.

Напълни ваната, отпусна се в ароматизираната вода и се замисли за Гренвил. Довечера! Затвори очи и си представи голото му тяло,

притиснато до нейното, почти почувства нежната му целувка. От устата ѝ се откъсна възбудено стенание.

По-късно, облечена в бледосиньо костюмче от фина материя, тя позвъни на телефонистката и помоли да ѝ изпратят метр д'отела.

— Искам да поръчам вечеря за двама тук, в апартамента си — посрещна го на вратата тя. — Какво можете да ми предложите?

— Зависи от вашия вкус, мадам — отвърна човекът. — Моля да ме ориентирате — риба, месо, пиле?...

— Искам да бъде нещо специално — нетърпеливо отвърна Хелга. — Без сервиране, но от високо качество...

— Разбирам, мадам. За предястие бих ви предложил лангуста на скара, а основното — телешко с орехи и специален сос, което може да бъде поднесено в затоплен съд и не се нуждае от специално сервиране. Това е нашият специалитет и мога да ви уверя, че го приготвяме изключително вкусно.

— Добре — кимна Хелга. — След като това е най-доброто, което можете да предложите...

— Уверявам ви, че ще бъдете доволна, мадам. Шампанско, без други вина, нали така?

— В осем часа.

— Ще бъде изпълнено, мадам.

Арчър и Гренвил се съвещаваха в едно бистро на левия бряг на Сена.

— Днес е решителният ден — каза Гренвил. — Довечера ще я вкарам в леглото. Успях да измъкна още пет хиляди франка от онова ужасно човече, мисля, че това ще ти дойде точно навреме — на масата се появи банкнота от хиляда франка и се плъзна по посока на Арчър.

Той веднага я прибра, отдавна разтревожен от стремителното стопяване на последните си пари.

— Прочетох всички глупости, които ми даде Патерсън — продължи Гренвил. — Няма съмнение, че човек с глава на място едва ли ще хвърли парите си в такова начинание...

— Така е — кимна Арчър. — В проекта има прекалено много рискове, които Хелга няма да поеме... Тя е твърде опитна, за да си позволи подобни експерименти. А сега слушай какво трябва да ѝ кажеш...

В продължение на половин час Арчър говореше, а Гренвил слушаше и кимаше с глава.

— Добре, всичко това ми е ясно — рече накрая младежът. — Но какво ще стане после, след като тя отхвърли идеята ми? Имаш ли нещо в резерва, Джак?

— Нещо се оформя в главата ми, но още е рано да го обсъждаме. Вкарай я в леглото — сега това е най-важното. Там тя ще е твоя... — Арчър се усмихна и тихо добави: — А и моя...

Точно в осем вечерта на вратата на Хелга се почука. Появиха се двама келнери, които вкараха количка с нагревател за основното ястие, приготвиха масата и сложиха две никелирани кофички с лед, в които лежаха бутилки шампанско. Хелга изгаряше от нетърпение и час по час поглеждаше часовника си. Беше облечена в отлично скроено костюмче на „Диор“, изцяло от кремава на цвят и изключително фина вълна. Не беше прекалила с бижутата. Носеше само изящни златни обици и гривни от същия метал. Изглеждаше наистина великолепно.

Появи се метр д'отелът и внимателно огледа работата на подчинените си.

— Всичко е готово, мадам — обяви заключението си той. — Храната е отлична, сигурен съм, че ще останете доволна.

— Благодаря — рече Хелга и му подаде банкнота от сто франка. Човекът се оттегли с дълбоки поклони.

Тя закричи напред-назад, очите ѝ не слизаха от циферблата на часовника. Точно в осем и половина на вратата тихо се почука. Направи усилие да не се затича към нея, пристъпи бавно натам и натисна бравата.

Облечен в тъмен и безупречно ушит костюм, Гренвил се наведе и галантно докосна ръката ѝ с устни.

— Господи, колко добре изглеждате! — възкликна той. — Струва ми се, че не сме се виждали цяло столетие! — пристъпи навътре и изведнъж се спря: — Хелга! Аз мислех да ви поканя на...

— Друга вечер — отвърна леко задъхано тя. — Сега е мой ред, елате да пийнем... — ръката ѝ махна по посока на малката масичка в дъното, отрупана с бутилки. — Аз ще пия мартини с водка...

— Аз също — отвърна Гренвил, остави коженото си куфарче на стола и се зае да смесва напитките. — Успяхте ли да напазарувате? — усмихна се той. — Вероятно сте опразнили някой бутик на „Балмен“...

— Не — поклати глава тя. — Цял ден обикалях някаква ужасна строителна площадка в компанията на още по-ужасни колеги... А вие?

— И аз правих същото — засмя се Гренвил и занесе питиетата на масата. Изчака Хелга да седне, отпусна се на съседния стол и попита: — Какво ще ядем?

Тя отпи една глътка и одобрително кимна с глава.

— Питието е отлично, точно както го приготвя Хинкъл...

— Хинкъл ли?

— Моят стар и верен иконом, когото оставих да се оправя с жилището ми във Флорида — поясни Хелга. — Прави най-фантастичните омлети, които съм яла през живота си...

Гренвил не прояви интерес към стария и верен иконом.

— Не ми казахте какво ще ядем? — попита той с нотка на нетърпение в гласа.

— Май сте гладен...

— Като вълк — призна с очарователната си усмивка той. — Току-що пристигам от Ница. Не съм хапнал нищичко цял ден, а вероятно сама знаете какви боклуци предлагат в самолетите... Дори не ги и погледнах.

На практика беше спрял мазератито пред един крайпътен ресторант и си беше хапнал съвсем прилично. Но част от стила на Гренвил беше тактиката да предизвиква жалост у жените край себе си.

— Ница ли? — учуди се Хелга. — Обичам Южна Франция. Добре, допийте си мартинито и ще вечеряме...

Гренвил се зае да сервира лангустата, а Хелга внимателно го наблюдаваше. Наистина е чудесен, мислеше си тя. Излъчва нещо особено, нещо съвсем специфично. Рядко беше изпитвала такова силно физическо привличане.

— Разкажете ми за Ница — подкани го тя, когато започнаха да се хранят.

— На практика ще ми трябва вашият съвет, Хелга — погледна я със сериозно лице той. — Утре или вдругиден ще ми се наложи да замина за Саудитска Арабия, а на мен нещо не ми се ще...

— Саудитска Арабия ли? — замръзна на мястото си тя. — Но защо?

Господи, нима ще го загубя?!

— Дълга история — въздъхна Гренвил. — Не зная дали няма да ви отегча... — сложи нов къс лангуста в чинията си и подхвърли: — Това тук изглежда превъзходно. Да ви сипя ли още?

— Не — поклати глава тя. — Кажете какво ще правите в Саудитска Арабия.

— Всичко е заради този глупав проект — започна Гренвил. — Ще ви опиша накратко състоянието на нещата, просто за да разберете за какво става въпрос... В Англия получавам известна сума под формата на рента, оставена от баща ми (лъжа). До един момент тази сума беше съвсем приемлива, но вече не е така. Докато лирата беше силна валута, нямах никакви проблеми и спокойно водех живота, на който бях свикнал. Но след срива на валутните борси ми стана доста трудно да поддържам нивото си. И именно затова приех глупавата работа, предложена ми от един американски предприемач. Страхотен досадник! Обзет е от манията да залее Европа с проклетите си ваканционни селища. Трябват му инвестиции и реши, че именно аз съм човекът, който може да му ги осигури. Обърнах се към няколко високопоставени личности в деловите среди, но никой не прояви интерес. Сега онзи тип си е внушил, че арабите само него чакат, и постоянно ме кара да отида в Риад и да популяризирам проекта му. Убеден съм, че това е пълна глупост, но той настоява. Предлага да поеме разноските ми, плюс процент от евентуално сключените договори — отмести чинията си и леко сви рамене: — Май наистина ще трябва да замина...

После се изправи, отнесе празните чинии и се зае да сервира основното ястие.

— Това тук изглежда превъзходно — промърмори той и постави пълната чиния пред Хелга. — Идеята ви да се обслужваме сами ми се струва чудесна!

Умът на Хелга бясно препускаше. Разполагаше с още пет дни в Париж, после трябваше да се върне в Парадайс сити. Не можеше да се примири с мисълта, че Гренвил ще замине за Саудитска Арабия и ще я остави сама в този чудесен град.

— Надявам се да ви хареса — усмихна се насила тя. — Разкажете ми още за този ваш проект, Крис...

Захапва въдицата, помисли си доволно Гренвил, после размаха ръце.

— Няма нищо интересно — рече. — Особено пък за човек като вас — започна да се храни и доволно въздъхна: — Ах, това наистина е прекрасно...

— Искам да ми разкажете!

Острата нотка в гласа ѝ го накара стреснато да вдигне глава.

— Добре, но по-късно — съгласи се той. — Всъщност всички документи са у мен... — кимна по посока на коженото куфарче и това беше първата му погрешна стъпка.

Арчър го беше предупредил да действа с изключително внимание, но Гренвил, видял неподправения интерес на Хелга, неволно си позволи излишна доза самоувереност.

Хелга забеляза добре тази самоувереност и внимателно го изгледа. В главата ѝ светна червена лампичка. Арчър я познаваше отлично и именно затова постоянно повтаряше, че тази жена умее да надушва измамите от километри. Но Гренвил, свикнал да манипулира богати глупачки, не беше обърнал достатъчно внимание на неговите предупреждения.

Дали това не е първият ход на сложна игра, запита се Хелга. Наблюдаваше безгрижието, с което се хранеше Гренвил, и си казваше, че е прекалено подозрителна. Но червената лампичка продължаваше да свети. Тя искаше този мъж, мечтаеше за ласките му. Но ако се окаже, че всичко е добре замислена постановка?

— В Ница ли се намира този терен? — небрежно попита тя.

— Не — поклати глава той. — Във Валури. Чудесно място с наистина възхитителна гледка...

— Колко хектара?

Гренвил нямаше никаква представа и сви рамене.

— Не помня, пише го на чертежите. Нека се насладим храната, Хелга. Нямах представа, че тук имат такава добра кухня... Искате ли още мъничко?

— Благодаря, достатъчно — отвърна Хелга и го остави да допълни чашата ѝ с шампанско.

Той усети, че студентите ѝ сини очи го наблюдават с напрегнато внимание.

— Не се дръжте толкова делово, Хелга — пусна в ход очарователната си усмивка Гренвил. — Вече ви казах, че този проект

не представлява никакъв интерес за вас... Освен това съм убеден, че и проклетите арабски шейхове няма да вложат дори долар в него...

— Кой е този американски предприемач? — попита тя. — Как се казва?

Гренвил се поколеба за момент.

— Джо Патерсън — отвърна. — И той е тук, в този хотел...

— Нисък, дебел и с белези по лицето?

Гренвил замалко не изпусна вилицата си от смайване.

— Точно така — кимна след известно време той. — Най-големият досадник на света!

— Виждала съм го — рече Хелга. — Колко пари му трябва за тези ваканционни селища?

Гренвил изпита неприятното чувство, че инициативата вече не е на негова страна. Погледът на тази жена, закован директно в лицето му, започна да го безпокои.

— Два милиона долара — засмя се той. — Убеден е, че тази сума ще бъде достатъчна за закупуването на земята и строителството. Но кой би си вложил парите в подобен проект? — на лицето му се появи тъжно-шеговита гримаса: — Обещал ми е два процента, а това е една добра сума за мен...

Червената лампичка в главата на Хелга продължаваше да мига.

— Вече разбирам защо сте толкова заинтересован, Крис — рече тя и отпи глътка шампанско.

— Сигурен съм, че нищо няма да излезе, но защо пък да не се разходя до Саудитска Арабия? — усмихва се той. — Там положително ще ми бъде интересно!

— Разполагате ли с контакти в Риад? — изпитателната нотка в гласа ѝ отново го разтревожи.

— Предполагам, че господин Патерсън се е погрижил за това — отвърна.

Хелга кимна и остави приборите си.

— Сипете си отново, Крис. Сигурна съм, че още сте гладен...

— Наистина, а това е толкова вкусно...

Той отиде до количката да напълни чинията си, а Хелга се облегна назад и запали цигара.

— Ваканционно селище, така ли? — проточи замислено тя. — Инвестицията в подобен проект изглежда привлекателна. Два милиона

за терен във Валури. Какво предлага вашият господин Патерсън на евентуалния инвеститор?

Гренвил внимателно я погледна, после се върна на масата и остави пълната чиния пред себе си.

— Предлага двадесет и пет процента печалба.

— Това е щедро предложение — вдигна глава тя. — Банките биха се задоволили и с далеч по-нисък процент...

Гренвил сви рамене и изведнъж му се прииска да прекратят този разговор. Храната беше наистина отлична и привличаше цялото му внимание.

— Не мога да ви дам подробности, Хелга — рече той.

— А кой ще контролира инвестициите?

— Доколкото зная — той. Но какво ви интересува това?

Настъпи продължителна пауза. Гренвил отново започна да се храни, от време на време хвърляше, по някой поглед към домакинята си. Тя седеше напълно неподвижно, сините ѝ очи бяха замислени, а лицето — напълно безизразно. Всичко това го разтревожи не на шега.

— Вижте, Хелга... — понечи да каже нещо той.

Тя повелително вдигна ръка.

— Хранете се спокойно, Крис... В момента мисля — заповедният ѝ тон изведнъж пресече апетита му, той леко отблъсна чинията встрани.

— Стига ми толкова.

— Има сирена и леко газирано шампанско — осведоми го тя. — Вземете си...

— А вие?

— За мен само кафе.

Той се изправи, с нежелание се отказа от сиренето и напълни две големи чаши с кафе. Ясно усещаше промяната в поведението ѝ, но не можеше да определи докъде ще ги отведе тя. Хелга Ролф изглеждаше някак далечна и доста въздържана.

— Дайте да видя тези книжа, Крис.

Преди някакви си четиридесет минути тялото ѝ просто гореше от желание за ласка. Цял ден беше мечтала за този мъж, но сега желанието ѝ отлетя. За сметка на това нарастваше увереността ѝ, че отново се опитват да ѝ пробутат гаден номер.

Арчър пак се бе оказал прав. „В МОМЕНТА, В КОЙТО УСЕТИ, ЧЕ ИСКАТ ДА Я ДОЯТ, СЕКСЪТ ЩЕ МИНЕ НА ВТОРО МЯСТО“, беше предупредил Гренвил той.

И сексът наистина мина на второ място.

— Сигурна ли сте, че искате да ги видите? — попита Гренвил с неприятното чувство, че тази жена окончателно е поела инициативата. Никога досега не му се беше случвало да играе ролята на статист.

— Помолих ви нещо, Крис! — металната нотка в гласа ѝ беше подчертано ясна.

Смутен и леко ядосан, Гренвил извади брошурата и архитектурните планове от куфарчето си.

— Налейте си коняк — покани го Хелга, облегна се назад и се зае да изучава документите. Окончателно победен, Гренвил стана и бавно се насочи към масичката с напитките.

— Лесно ще видите, че... — започна той, но тя му махна с ръка да мълчи.

— Нека прочета какво пише тук!

Той си отрязва парченце сирене и го хвърли в устата си. После взе чашата с коняк и пристъпи към прозореца. Дръпна завесата и насочи поглед към оживената улица зад стъклото. Тази жена няма да е лесна, помисли си той и започна да преценява шансовете си. Макар и с поразклатено самочувствие, той все още беше убеден, че всичко ще се оправи в момента, в който я вкара в леглото.

Тя най-сетне остави документите настрана. Бързият ѝ ум схвана детайлите с поразителна яснота и тя веднага си даде сметка, че този проект е обречен на провал. Същевременно видя как може да манипулира и задържи този интересен мъж — нищо по-лесно от това...

— Идеята ми се струва интересна — каза на глас тя. — Можем да я обсъдим... — премести се на ниския диван, Гренвил побърза да се настани до нея. — Разполагам с достатъчно пари и винаги съм била сигурна, че парите трябва да работят... Ако господин Патерсън наистина е готов да предложи двадесет и пет процента от печалбата, аз бих се замислила.

Гренвил я погледна с недоумение.

— Хелга, скъпа! Нима наистина...

Тя му направи знак да мълчи.

— За мен два милиона долара не представляват нищо, но два процента от тях са добра сума за вас... Сега ме слушайте внимателно. Двамата с вас ще отидем да хвърлим едно око на този терен във Валури. Обичам южните райони на Франция, тъй че ще съчетаем полезното с приятното... Ще останем ден-два в Кан. В тамошния хотел „Карлтън“ винаги са ме посрещали добре. Няма да се безпокоите за разноските, всичко поемам аз. На вашия господин Патерсън можете да съобщите, че съм проявила интерес и искам да огледам мястото. Ако сделката стане, вие ще получите своите два процента... — потупа го по ръката и добави: — Ще хванем нощния самолет. Излита в 22.30. Как ви се струва?

Гренвил замаяно кимна с глава.

— Ще бъде чудесно. Господин Патерсън ще бъде много доволен.

— В това съм убедена — отвърна тя. Сините ѝ очи бяха две късчета лед. — Добре, Крис, значи се разбрахме. Денят ми беше труден... Оставете резервациите на мен. Ще се срещнем утре във фойето, точно в 19.00. А после ще отлетим за Ница.

Той не можеше да повярва на ушите си. Тази жена го отпращаше да си върви!

— Надявах се да... — започна той, но объркано замълча, тъй като Хелга вече се беше изправила.

— Утре, Крис...

Той понечи да прибере брошурата и чертежите, но тя го спря.

— Оставете ми ги, искам да ги поразгледам още малко. Лека нощ, Крис. Сигурна съм, че ще прекараме добре.

За пръв път в кариерата си на жиголо Гренвил трябваше да признае своето поражение. Наведе се да ѝ целуне ръка и замаяно напусна апартамента. В коридора спря да се съвземе, после забърза към стаята си. Набра номера на Арчър и му разказа всичко.

Отсреща се разнесе дълбока и притеснена въздишка.

— Нали ти казах, че не е глупачка! — избухна по-възрастният мъж. — Всичко си провалил! Тя вече знае, че искаме да я измамим!

— Защо тогава ще ме води във Валури? — защити се Гренвил с изтънчал от вълнение глас. — Защо ще си губи времето, ако наистина е надушила играта?

— Въпросът ти показва колко малко я познаваш — горчиво въздъхна Арчър. — Но ще я опознаеш, можеш да бъдеш сигурен в

това! На нея ѝ трябва твоето тяло и тя ще си го вземе. Слушай какво ще ти кажа — прави всичко, което тя ще поиска от теб. Не влизай в пререкания, приемай каквото ти каже, и си трай! Идеята ми започва да се оформя!

— Каква е тази идея, за Бога?

— Дай ми още няколко дни и ще ти я кажа — отвърна Арчър. — Сега най-важното е да запомниш едно, Крис — дори за миг не си въобразявай, че можеш да я НАДХИТРИШ! Тя е страхотно умна жена, единствено АЗ мога да се справя с нея. Тръгвай с нея, изпълнявай капризите ѝ, и толкоз. Останалото остави на мен!

Исправен на балкона на хотелската си стая в Кан, Гренвил подложи лицето си на топлите слънчеви лъчи. Погледна, надолу към оживения площад „Кроазет“ и за пръв път в кариерата си на жиголо изпита несигурност в себе си.

Предния ден беше съобщил на Патерсън, че Хелга проявява интерес към проекта му и е изразила желание да види терена във Валури. Сипаничавият разцъфна в усмивка и стовари лапа на рамото му.

— Значи лапна въдицата, а? — ревна тържествуващо той. — Страхотен си, Гренвил! Види ли терена, няма начин да не се запали! Той е наистина бижу! Слушай сега какво ще направиш: като пристигнеш в Кан, ще се обадиш на Анри Леже — номерът му е в указателя. Той се занимава с продажбата на терена и ще ви заведе да го видите. А после положително ще се стигне и до договор!

Гренвил изпита желание да се види с Хелга, но от рецепцията му съобщиха, че мадам Ролф е извън хотела и не знаят кога ще се прибере.

Прекара деня си самотно, скитайки без цел из парижките улици. Около шест часа се прибра и малко по-късно му позвъни Хелга.

— След час ще се видим във фойето, Крис — делово му съобщи тя. — Всичко е уредено, вземете си дрехи за около седмица.

Никога досега не беше получавал заповеди от жена. Може би затова направи опит да завърже разговор:

— Хелга, аз...

— По-късно, Крис — отрязва го тя. — При мен има хора.

И тръшна слушалката.

Минути по-късно се обади Арчър.

— Как вървят нещата? — заинтересува се той.

— Един Господ знае! — избухна Гренвил. — Тая мадама почва да ми дотяга и не знам докога ще я издържа! Отнася се с мен като с някакъв презрян жиголо!

— Нали това ти е професията? — засмя се Арчър. — Запази спокойствие, моят мозък вече започна да ражда... Обади ми се веднага след като пристигнеш в „Карлтън“. И запомни, Крис — дръж се като жиголо, вкарай я в леглото си!

Гренвил ядосано затръшна слушалката.

Въпреки всичко се появи във фойето с куфара си точно в 19.00. Настанил се в ъгъла с чаша уиски в ръка, Патерсън внимателно следеше развитието на събитията.

Хелга пристъпи във фойето, следвана по петите от управителя на хотела. Започна дълга размяна на любезности, ръкостискания и раздаване на бакшиши. Гренвил стоеше и гледаше.

Най-сетне всичко приключи и Хелга се приближи към него.

— Да тръгваме, Крис — засмя се на обидената му физиономия тя. Изглеждаше невероятно млада и изпълнена с енергия.

Отвън ги чакаше кадилак с униформен шофьор зад волана. Докато пътуваха към летище Орли, Хелга шеговито му се оплакваше от досадните си колеги.

— Господи, колко шум се вдига за покупката на някакъв парцел! — вдигна ръце тя с престорено отчаяние. — Зарязвам всичко това с истинско удоволствие. А как мина вашият ден, Крис?

Как мина ли, запита се той. Никак... Но после бързо се овладя и започна да ѝ разказва за въображаемото си посещение в някаква галерия на левия бряг на Сена. Млъкна, когато разбра, че тя изобщо не го слуша.

На летището ги посрещнаха двама носачи, униформена стюардеса ги поведе към залата на ВИП. С чувство на раздражение Гренвил си даде сметка, че е изпаднал в ролята на обикновен придружител, за пръв път почувства смазващата сила на милионите, с които разполагаше Хелга Ролф. Две стюардеси бяха на тяхно разположение през цялото време на полета. От пилотската кабина излезе командирът на самолета, специално за да се здрависа с Хелга. На Гренвил не обърна никакво внимание. Тя вероятно го познаваше,

тъй като го запита за здравето на децата му. Гренвил се затвори в себе си, душата му тръпнеше от обида. Но Хелга не забелязваше нищо. Тя бърбеше и се смееше, очевидно ѝ беше много приятно.

На летището в Ница ги чакаше луксозен мерцедес. Възрастният шофьор почтително свали фуражката си при приближаването на Хелга. Тя стисна ръката му и го попита за здравето на жена му, докато Гренвил пристъпваше от крак на крак и се чувстваше като натрапник.

Пътуването до Кан им отне двадесетина минути. Управителят на хотел „Карлтън“ посрещна Хелга на стълбите. Тя му представи Гренвил, а онзи се задоволи високомерно да му кимне с глава.

— Ще се видим утре, Крис — успя да подхвърли тя, преди да бъде отвлечена от почетния си ескорт. — Тази вечер съм много уморена...

А сутринта му донесоха закуската със следната кратка бележка:

„ЗАЕТА СЪМ С ЕДНА ДОСАДНА РАБОТА. ЩЕ СЕ
ВИДИМ ДОВЕЧЕРА В 21.00. ПРИЯТНИ ЗАБАВЛЕНИЯ.
ХЕЛГА“

Тази жена започваше да го плаши. Беше проявил глупостта да ѝ каже, че вече е бил на терена във Валури и сега щеше да си тегли последиците. Утре тя ще го накара да я отведе там, а той и понятие си нямаше къде е това Валури! Ще трябва да се поразмърдам, рече си Гренвил и набра номера на Анри Леже.

— Мосю Леже отсъства — уведоми го приятен женски глас. — Ще се върне следобед.

— Аз съм представител на господин Джо Патерсън, който проявява интерес към един терен във Валури — представи се Гренвил. — Бихте ли ми обяснили къде точно се намира този терен?

— Господин Леже в момента е там — отвърна момичето. — С него е и някоя си мадам Ролф.

По гърба на Гренвил пробягаха студени тръпки.

— Добре, благодаря ви — рече той и затвори. В главата му се появиха думите на Арчър: „И ИЗОБЩО НЕ СИ ВЪОБРАЗЯВАЙ, ЧЕ МОЖЕШ ДА Я НАДХИТРИШ!“

Е, добре, въздъхна той. Ще играя по нейните правила. И ще си възвърна превъзходството. Но първо трябва да преспим в едно легло. За това настоява и Арчър. В крайна сметка съм добре прикрит, тъй като постоянно ѝ повтарях, че сделката не е подходяща за нея.

Набра номера на Арчър.

— Всичко е наред — рече той, когато изслуша патилата на Гренвил. — Вече се е уверила, че проектът на Патерсън е кисела ябълка, но продължава да се интересува от теб. Направи се на невинен. Аз също пристигам там, довечера ще се настаня в хотел „Кларис“. Идеята ми е почти напълно избистрена. Можеш да бъдеш спокоен, Крис. Ще ѝ измъкнем точно два милиона, долара! Тя е умна кучка, но аз съм по-умен от нея!

Гренвил отправи една искрена молитва до Бога това наистина да е така.

Точно в девет вечерта слезе във фоайето на хотела. Денят му мина в разходки из улиците на Кан и малко плуване, което обаче не му достави очакваното удоволствие.

След малко от асансьора се появи и Хелга, облечена в официална тъмносиня рокля от фина коприна, през рамото ѝ беше праметната кожа от сребърна лисица.

— Умирам от глад, Крис — усмихна му се тя. — Отиваме в „Бул Д’ор“, и то веднага! Приятно ли прекарахте деня?

Не дочака отговор и се насочи към паркирания пред входа мерцедес.

Откараха ги в някакъв луксозен ресторант, кацнал високо над пристанището. Хелга отново бе посрещната като кралица, а Гренвил пристъпяше от крак на крак и се чувстваше все по-неудобно.

Настаниха ги на най-добрата маса на терасата и Хелга каза:

— Със съпруга ми винаги се хранехме тук. Луи е човек, на когото може да се разчита... — вдигна глава и се усмихна на метр д’отела, който бързаше към масата им: — Луи! Радвам се да те видя! Искаме да хапнем нещо добро и очакваме предложенията ти!

— Защо не хапнете това, което винаги сте харесвали, мадам? — попита любезно Луи. — Салата от скариди и риба тон, а след това патица по пекински?

— Наистина — рече Хелга и погледна въпросително Гренвил. — Това е много добро меню.

Гренвил се поколеба. Много му се искаше да прояви индивидуалност, но си спомни напътствията на Арчър и покорно кимна с глава.

— Нямам нищо против.

— Изборът на виното ще оставя на вас, Крис — усмихна му се Хелга. — Вие сте отличен познавач.

Гренвил се поободри, най-накрая получил възможност да си възвърне част от инициативата. Разтвори менюто и започна да чете дългия списък на отбрани: вина. Келнерът почтително чакаше до рамото му. Избра едно и вече се готвеше да поръча, когато Хелга изведнъж се обади:

— Жак, дали ви е останало от онова божествено „Марго“, реколта двадесет и девета, което мъжът ми толкова много харесваше?

— Само две бутилки, мадам — поклони се почтително келнерът.

— О, Крис, трябва непременно да опитате това вино! Направо е фантастично!

Окончателно посрамен и победен, Гренвил бавно затвори менюто.

— Както предпочитате, Хелга.

Вече му стана напълно ясно, че тази жена е успяла да го подчини на волята си. Бутилка „Марго“ от споменатата реколта ще струва най-малко петстотин франка, но той си спомни съвета на Арчър: „ИГРАЙ ПО НЕЙНИТЕ ПРАВИЛА!“

Тя го погледна, очите ѝ възбудено блестяха.

— Страшно ми е приятно, Крис. А сега ми разкажете как си прекарахте деня...

— Съвсем нормално — сви рамене той. — Разхождах се, плувах и си мислех за вас...

— Аз също си мислех за вас — потупа го тя по ръката с доволна усмивка на уста. — Утре ще бъдем заедно и ще си прекараме чудесно. Направо умирам да се гмурна в морето!

— А вие как прекарахте? — попита той, макар да знаеше прекрасно какви са били нейните занимания.

— За това ще поговорим по-късно — отвърна тя и впи хладен поглед в лицето му. Той отново се почувства неудобно.

Вечерята пристигна, храната наистина се оказа превъзходна. Говореха за това и онова, Гренвил не изпитваше обичайната си

словоохотливост и ѝ спести блестящия монолог за Монте Карло и семейството на принц Рение. Разговорът поддържаше предимно Хелга, която се зае да му разказва за почивките си тук, заедно с Хърман Ролф.

Нахраниха се и тя кратко предложи:

— Да се връщаме в хотела.

За негово огромно облекчение сметката подписа тя, бакшишът, който остави, беше неприлично голям.

— Би трябвало аз да платя, Хелга — опита се да протестира той, но тя сякаш изобщо не го чу.

Откараха ги обратно в хотела и взеха асансьора към апартамента ѝ. Хелга излезе на терасата, от която се разкриваше прекрасна панорама към морето и сияещия от неоновите реклами крайбрежен булевард, изключително оживен в този час на нощта.

— Обичам Кан — тихо каза тя, докато Гренвил бавно се приближаваше към нея.

— Много хубав град — кимна той.

Изправи се до нея, смутен и някак необичайно напрегнат.

— А сега да поговорим делово — въздъхна тя и се отпусна в един плетен стол.

Ех, защо не е тук Арчър, рече си Гренвил. Никога досега не беше срещал жена с толкова силен характер, никога не беше виждал толкова твърд поглед и непоколебим глас.

— Разбира се — рече на глас той и се настани до нея. — Имате предвид проекта на Патерсън, нали?

— Крис, вие имате много и разностранни таланти — усмихна му се Хелга. — Но сред тях едва ли фигурира оценката на терени за строителство...

Гренвил кръстоса дългите си крака и разтвори златната табакера. Хелга си взе цигара, той щраква запалката, после обслужи и себе си.

— Може би сте права — промърмори.

Тя отметна глава и се разсмя. Гледайки съвършената линия на шията ѝ, Гренвил изведнъж си даде сметка, че Хелга Ролф е една наистина хубава жена.

— Реших да проверя истинското състояние на нещата с този ваш проект „Синьо небе“ — поясни тя. — Вчера наредих на хората си да проучат тоя Джо Патерсън, а сутринта направих посещение на прочутия ви терен във Валури. И ето какво открих. Първо: Джо

Патерсън е прекарал пет години в американски затвор за измами. Разполага със съвсем ограничени средства, очевидно предназначени за външен блясък. Проектът „Синьо небе“ е поредният му опит за шашма. Сутринта разгледах кадастъра в общината на Валури и установих, че теренът не става за строителство по простата причина, че по средата му минава дълбоко дърво. Посредникът на име Леже е обикновен дребен мошеник. Колкото и да ви е неприятно, Крис, ще трябва да приемете факта, че сте бил манипулиран от измамници...

Гренвил извади кърпичка и избърса внезапно овлажнелите си длани.

— Нали ви казах, че никой нормален човек не би...

— Да, казахте ми — прекъсна го тя с повелителен тон. — За съжаление ще трябва да забравите Патерсън и неговите фалшиви два процента.

— Такъв е животът — сви рамене Гренвил. — Всъщност, изобщо не съм разчитал да ги получа... — очите му се насочиха към тълпите хора, които бавно се разхождаха по крайбрежния булевард. — Може би ще трябва да изиграя докрай този фарс... Ако Патерсън наистина иска да замина за Саудитска Арабия, аз ще го сторя. Нали той поема разносните?

Това е мъдър ход, рече си той и извърна поглед към Хелга. Но тя го гледаше с такива очи, че погледът му веднага се заби в краката ѝ, а на лицето му заигра крива усмивка.

— Забравете Саудитска Арабия! — кратко отсече Хелга. — Имам друго предложение за вас.

— Какво е то?

— Моята корпорация би могла да използва способностите ви. Искам да ви взема за служител в Управителния съвет.

Гренвил направи огромно усилие да запази безизразното изражение на лицето си.

— Но аз нищо не разбирам от електроника — възрази той.

— Не е нужно да разбирате, искам ви за свой личен сътрудник — ръката на Хелга покри неговата. — Нямаме представа с колко много неща съм принудена да се занимавам. Влезете ли в екип с мен, ще ми бъде далеч по-лесно...

Ето каква била работата, въздъхна вътрешно Гренвил и самочувствието му започна да се възвръща. Пръстите му леко погалиха

китката на Хелга.

— С удоволствие бих приел поканата ви — каза той. — Но първо ми кажете какво означава „личен сътрудник“? — в очите му се появи онова чувствено изражение, на което никоя от досегашните му жертви не бе устоявала. — Колко личен, Хелга?

— Много, Крис — прошепна тя. — Много, много личен! — после стана и тръгна към спалнята.

Гренвил я последва. Този път разиграх картите си без грешка, помисли си той. Почти чуваше аплодисментите на Арчър от галерията.

Хелга се събуди от топлите лъчи на слънцето, които проникваха през наполовина вдигнатите жалузи на широкия прозорец. Протегна се и бавно отвори очи. Часовникът до леглото показваше десет.

Отдавна не беше спала толкова добре. Извърна се и докосна възглавницата до себе си.

Гренвил си тръгна малко след три часа. Тя не искаше да го пусне, но и двамата съзнаваха, че трябва да спазват благоприличие.

Прокара пръсти през копrienената си коса. Какъв мъж, Господи! От години не беше любена от такъв истински мъж!

Тялото ѝ потръпна и се сгорещи, изведнъж ѝ се прииска той да е тук, отново да я вземе в прегръдките си.

Великолепен любовник!

Остана неподвижна, в съзнанието ѝ се пробудиха сцените от изминалата нощ. Всичко беше съвършено, всичко трябва да бъде повторено и потретено, трябва да продължава вечно! Този великолепен мъж трябва да ѝ стане съпруг! Вече не можеше да си представи, че може да живее без него. Той притежаваше всичко: добър външен вид, ум, способности... И най-вече беше страхотен любовник!

„Май хлътна, а?“ — усмихна се на себе си тя. Защо пък не? Той я беше любил със същия плам, с който го беше любила тя. Личеше си по всичко, дори по най-дребните му движения. Естествено, трябва да бъде внимателна, да не насилва нещата. Той е англичанин, а всички англичани са малко резервирани. Особено когато става въпрос за брак с богата жена. Е, все някак ще съумее да се справи с това!

Не в хотел „Карлтън“, разбира се.

Обърна се по гръб и се замисли, после на лицето ѝ се появи доволна усмивка. Вилата в Кастаньола! Съвършено любовно гнезденце, далеч от любопитните очи на репортерите... Тя и Крис, само двамата... Ще бъде фантастично!

Хърман Ролф винаги беше предпочитал Швейцария за своите годишни почивки. За тази цел беше купил една вила в околностите на Лугано, гледката към езерото беше великолепна. Построена беше от някакъв преуспяващ кинорежисьор, чието име вече никой не си спомняше. Именно в тази вила се беше опитал да я изнуди Джек Арчър, но това също беше погребано и забравено. Идеално място за дискретна любовна връзка.

Умът ѝ включи на скорост, трябваше да се организират доста неща. Преди всичко ще ѝ трябва дискретен човек, който да се грижи за домакинството. Местните жени положително щяха да се превърнат в източник на клюки. Усмивката ѝ се разшири, ръцете ѝ прегърнаха меката възглавница.

Хинкъл!

Възрастният мъж с безупречни обноски, който се беше грижил за Хърман Ролф в продължение на петнадесет години и който беше прехвърлил своята лоялност върху нея. Лоялност, дискретност и бащински грижи...

Хинкъл, разбира се!

Грабна телефонната слушалка и помоли администратора да ѝ уреди самолетна връзка между Маями и Женева, а после и между Ница и Женева.

Натисна бутоните и набра номера на синьор Транзел, който се грижеше за поддръжката на вилата в Кастаньола. Нареди му да я почисти и проветри, всичко да бъде готово за пристигането ѝ след два дни. Синьор Транзел обеща да се заеме веднага.

Едва след този разговор си поръча кафе.

Администраторът се обади след пет минути и ѝ събщи часовете на исканите полети. Тя му нареди да ангажира едно място от Маями и две от Ница.

Кафето пристигна.

Свърза се с телефонистката на хотела и помоли за разговор с Парадайс сити. Отсреща ѝ обещаха да я свържат за минута-две.

Отпи глътка кафе, запали цигара и зачака. Мислеше си за Гренвил.

Телефонът иззвъня.

— Връзка с жилището ви, мадам — съобщи телефонистката.

— Хинкъл? — възбудено извика Хелга.

— На телефона, госпожо. Надявам се, че сте добре.

Тя с мъка потисна желанието си да се изкикоти, Хинкъл си беше Хинкъл!

— Чувствам се превъзходно! — извика тя. — И имам новини за вас!

— Така ли, госпожо? — плътният му бас на архиепископ изпълни слушалката. — По всичко личи, че тези новини са добри.

— Аз съм влюбена, Хинкъл!

Малка пауза, после:

— Това наистина е добра новина, госпожо.

— Открих човека, за когото искам да се омъжа!

Нова пауза.

— Надявам се, че този джентълмен е достоен за вас, госпожо — избоботи накрая Хинкъл.

— О, Хинкъл, не бъдете толкова хладен! — засмя се тя. — Той е прекрасен! А сега слушайте внимателно: наредих да ми подготвят вилата в Кастаньола. Искам да прекарам там седмица-две, просто за да се опознаем по-добре с господин Гренвил... Разбира те ли?

— Да, госпожо. И вероятно имате нужда от моето присъствие.

— Точно така. Зарежете всичко, вече съм ви ангажирала място в самолета... — вдигна листчето, на което си беше записала току-що получената информация, и започна да диктува номера на полета и времето за излитане.

— Няма проблеми, госпожо — отвърна с достойнство Хинкъл. — Вдругиден вечерта, в 22.30 ще бъда на летището в Женева.

— Ние с господин Гренвил ще пристигнем малко след вас — поясни Хелга и радостно въздъхна: — О, Хинкъл, ако знаете колко съм щастлива!

— И аз съм щастлив заради вас, госпожо.

Тя прекъсна разговора, но веднага вдигна слушалката. Трябва да уреди и кола.

Набра номера на представителството на „Ролс-Ройс“ в Лугано.

Представи се и кратко рече:

— Трябва ми един ролс.

— Имате късмет, госпожо Ролф — разтопи се човекът насреща.
— Току-що получихме чисто нов автомобил, от модела „Камарг“. Една наистина внушителна кола в два цвята — черно и сребристосиво.

— Искам я! — отсече Хелга. — Пристигам вдругиден вечерта в Женева, около 22.30. Моля ви да влезете във връзка със синьор Транзел, той е моят агент в Лугано и ще уреди всички подробности.

— Колата ще ви чака на летището, госпожо.

Магическият ключ на Хърман Ролф!

Крис, миличък Крис, въздъхна тя и потръпна от желание. Къде си? След два дни ще бъдем съвсем сами, далеч от репортерите, щастливи и доволни! Само двамата! И Хинкъл, разбира се...

— Спокойно, Крис — рече Арчър. — Нещата се развиват благоприятно за нас.

Бяха седнали в някакво скапано бистро на Ру дьо Канада.

— Може би — разпалено отвърна Гренвил. — Но аз трябва да живея с нея, а не ти! Господи, ако знаеш каква е ненаситница! Имам чувството, че съм попаднал на женски паяк, който изяжда своя любим!

— Хайде стига! — повиши тон Арчър. — Забравяш, че всеки от нас ще отмъкне по един милион долара от този паяк! А такава сума трябва да се заработи. Дотук се справяш отлично, но ти предстои още доста работа. За да налага въдицата окончателно, Хелга трябва да се убеди, че ти искаш да се ожениш за нея!

— Да се оженя за нея ли? — замръзна Гренвил.

— Оставям на теб начина, по който ще й внушиш, че искаш да й станеш съпруг — рече Арчър. — Познавам Хелга, зная как я разяжда самотата. Сега е луда по теб, но едва когато повярва, че искаш брак, въдицата ще бъде забита здраво!

Гренвил вече му беше съобщил, че Хелга ще го води за две седмици в Кастаньола и Арчър беше останал изключително доволен.

— Нещата се подреждат великолепно. Именно затова ти казвам, че шансовете ни са съвсем реални. Тази вила я познавам като петте си пръста! — очите му леко се присвиха: — Даде ли ти вече пари?

— Направо ми ги набути! — въздъхна Гренвил. — Каза да ида да си купя дрехи!

— Не виждам причина да се ядосваш — успокоително се усмихна Арчър. — Ти наистина се нуждаеш от подновяване на гардероба. Забрави ли, че си професионален жиголо? Я кажи каква е сумата...

— Сто хиляди франка!

Арчър кимна с глава.

— Хелга винаги е била щедра към своите любовници — промълви той. — Признавам, че тази сума надминава дори моите очаквания, но защо пък да не си я позволи? Та тя струва над сто милиона долара! — помълча малко, очите му станаха напрегнати. — Имам нужда от пари, Крис... Просто за да бъда в състояние да осъществя нашите планове. Какво ще кажеш, ако ми дадеш петдесет хиляди?

— А ти какво ще кажеш за своя тайнствен план? — засече го хладно Гренвил.

— Ще ти кажа всичко, разбира се — отвърна Арчър и се облегна на стола си. — Планът ми е съвсем прост, но всички гениални планове са такива... След три дни във вилата ти вече ще си успял да убедиш Хелга, че най-силното ти желание на този свят е да я направиш своя съпруга. Като предварително си я скъсал от чукане, разбира се... Ще ме простиш за израза. След което ще бъдеш отвлечен и за връщането ти ще бъде поискан откуп от два милиона долара.

— Да не си полудял?! — зяпна насреща му Гренвил. — Как така ще бъда отвлечен?

— Ей така! — тросна се нетърпеливо Арчър. — Отвлечането ти, естествено, ще бъде фалшиво, но парите за откупа — съвсем истински! Познавам Хелга, повярвай ми. Убедиш ли я, че искаш да се ожениш за нея, проблеми няма да имаме. Огледай внимателно ситуацията и ще разбереш, че съм прав. За нея всичко се подрежда като в приказките — любов, щастлив брак, край на самотата... Тя е на седмото небе. И изведнъж теб те отвлечат. Ако не плати два милиона долара, никога няма да те види! Има толкова пари на свое разположение, че няма да се поколебае дори за миг! А ние прибираме мангизите, едно милионче за теб, едно за мен... Какво ще кажеш?

— Господи! — зашеметено промълви Гренвил. — Ами ако се обърне към полицията?

— Няма — поклати глава Арчър. — Познавам си човека. Така ще я сплаша, че дори няма да се сети за полицията! И ще плати като поп!

— Добре. Тя плаща мангизите. А после?

— В момента, в който получа парите, ние двамата с теб моментално напускаме Швейцария. Отново повтарям, че познавам Хелга добре. В момента, в който разбере, че са я преметнали, ще започне да работи гордостта ѝ. Никога няма да се развика: „Крадци! Обрах ме!“

— А как ще се осъществи плащането? — попита Гренвил.

— Добър въпрос — поклати глава Арчър и на лицето му се появи жестока усмивка. — Ние с нея сме стари врагове. Ще ѝ звънна в момента, в който отвличането ти стане факт. И мога още отсега да те уверя, че ще го сторя с огромно удоволствие. Имам шифрована сметка в една от частните швейцарски банки. Тя ще преведе сумата по тази сметка, след което аз ще преведа половината на теб.

— А кой ще осъществи отвличането? — продължаваше да се притеснява Гренвил.

— Това остави на мен, имам необходимите връзки в Женева — усмихна се Арчър. — Ти няма да се безпокоиш за нищо — погледна часовника си и се изправи: — А сега ми дай петдесет хиляди франка, след един час има самолет за Женева...

Гренвил се поколеба, после измъкна от джоба си дебела пачка банкноти. Отдели половината и я подаде на Арчър.

— От Женева ще се прехвърля в Лугано — уведоми го по-възрастният мъж. — Ще отседна в хотел „Швайцерхоф“, ще ме търсиш там. Твоята задача е да я убедиш, че не можеш да дишаш без нея, всичко останало е моя работа — на лицето му се появи усмивка: — Напоследък отвличането е много модерно. Тя няма да бъде учудена. А ти не се прави на храбрец. Ще се поопънеш малко, разбира се, но не се увличай... Всичко ще стане внезапно, ще те вдигнат направо от вилата. И работата ти приключва. Ще стоиш при мен да ми правиш компания, докато пристигнат мангизите...

— Разтревожен съм — призна си неохотно Гренвил. — Понякога съм си позволявал известни волности, но нито веднъж не съм извършил престъпление...

— Това не е престъпление, Крис — пригответи се да тръгва Арчър.
— Полицията изобщо няма да бъде замесена. А ти си помисли какво можеш да направиш с един милион долара! С такава пачка бързо ще забравиш богатите бабички. Побъркай я от любов, Крис — това ти е задачата. Колкото повече се привърже към теб, толкова по-лесно ще получим парите!

— Добре — въздъхна дълбоко Гренвил. — Кога ще ме отвлечеш?

— Три дни, след като се настаните във вилата, но преди това пак ще се видим... Трябва да те запозная с всички подробности, които междувременно ще уредя — в очите на Арчър се появи опасен блясък:
— Някога тя ме надхитри, сега е мой ред!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Преди около две години, още когато беше старши партньор в уважаваната юридическа фирма в Лозана, Джак Арчър проведе един доста необичаен телефонен разговор.

Груб и безцеремонен американски глас рече:

— Говори Моузис Сигал. Чувал ли си за мен?

Редовен читател на „Хералд Трибюн“, Арчър знаеше, че Моузис Сигал е името на известен главатар на мафията, търсен от ФБР за данъчни нарушения.

— Да, господин Сигал — отвърна предпазливо той. — Чел съм за вас във вестниците.

— Добре — изръмжа онзи. — Слушай сега за какво те търся. Имам нужда от съвет и ще си платя за него. Човек, който може да дава юридически съвети на стар разбойник като Хърман Ролф, може да ги дава и на мен, нали? Утре вечер, точно в осем, ще бъда в ресторант „Бърни“ в Женева. Ела там и ще лапнеш малко мангизи.

В слушалката прозвуча сигналът за свободно, Арчър се замисли. Знаеше, че Сигал се крие от властите, същевременно обаче си даваше сметка, че може да плати скъпо, ако откаже услуга на мафията. Не каза нищо на съдружниците си, които положително биха изпаднали в ужас. Реши да се срещне с този човек и ако спечели нещо от него, да го запази за себе си.

Ресторант „Бърни“ се намираше на тясна уличка близо до Ке Гюстав. Изглеждаше огромен, занемарен и някак заплашителен.

На входа го посрещна нисък и широкоплещест мъжага с късо подстригана брадичка. Кимна с глава и кратко съобщи, че господин Сигал го очаква. Представи се като Бърни и без повече приказки го поведе към дъното на просторния салон, изненадващо пълен за заведение от този сорт. В малка и добре изолирана стаичка се беше настанил дебел италианец с рунтави вежди, на масата пред него имаше чаша кампари.

— Добре, Бърни — изръмжа италианецът. — Иди да донесеш нещо за ядене, че бързам...

Махна на Арчър към свободния стол, изчака го да се настани и премина на същината на въпроса.

— Нямам много време за губене — рече. — Разполагам с доста „горещи“ мангизи, трябва да ги покрия някъде. Какво можеш да ми предложиш?

Бърни се появи с две чинии димящи спагети, обилно посипани с доматиен сос. Тръшна ги на масата и побърза да се отдалечи.

— В брой или в ценни книжа? — малко объркано попита Арчър.

— В брой — отвърна Сигал и се нахвърли на спагетите.

— Бих могъл да ви уредя шифрована сметка в една изключително дискретна частна банка — каза Арчър.

— Очаквах нещо от този сорт — кимна дебелият. — Добре, действай. Мангизите са тук — главата му се наклони към очукан куфар, опрян встрани от масата. — Два и половина милиона долара.

— Няма проблеми, господин Сигал — отвърна Арчър, вътрешно доста разтърсен.

— Ще лапнеш петдесет хиляди швейцарски франка — добави мафиотът. — Стигат ли?

Тези пари щяха да влязат право в джоба на Арчър, партньорите му нямаше да научат нищо.

— Напълно, господин Сигал.

— Значи въпросът е уреден — промърмори Сигал, без да престава да се тъпче. От устата му падаха мазни спагети и цапаха покривката. Мутрата му беше наистина отвратителна. — Прибери тези мангизи... — оригна се звучно и отново се нахвърли на чинията. — Проучил съм те добре, Арчър. Свястно момче си и сигурно ще свършиш работа. Само дано не ти хрумне да се чупиш с куфара... Хич и не го помисляй, защото моите момчета те държат под око...

— И дума да не става — сковано поклати глава Арчър. — Оставете парите и не се безпокойте за нищо. Само ще ми дадете адрес, на който да съобщя номера на сметката...

— Ще ти дам адреса на жена ми — кимна Сигал, извади от портфейла си дебела пачка франкове и една визитна картичка. — Това е адресът, това ти е хонорарът... — спагетите в чинията му бяха на

свършване, тези в чинията на Арчър изстиваха недокоснати. Хвърли поглед на часовника си и промърмори: — Трябва да тръгвам.

На прага се появи Бърни.

— Искаш ли още, Моузис?

— Нямам време — поклати глава дебелият. — Проклетият самолет няма да ме чака... Хей, Бърни, огледай хубавичко тоя човек... Казва се Джек Арчър и ще се погрижи за мангизите ми. Върши ми услуга, затова го запомни. Ако някога има нужда от нещо и ти ще му свършиш услуга, нали? — извърна се към Арчър и поясни: — Бърни е момчето, което може да ти уреди каквото поискаш в този град. Само го потърси и считай въпроса си за уреден! Нали така, Бърни?

— Щом казваш, Моузис — кимна брадатият.

А Арчър запомни думите му.

Взе такси на летището в Женева и даде адреса на ресторанта на Бърни. Докато пътуваха към града, той си спомни как беше внесъл в банката онези два и половина милиона долара. Познаваше се с директора, проблеми нямаше. А после изпрати номера на сметката на жената на Сигал. Два месеца по-късно „Хералд Трибюн“ публикува кратка информация за ликвидирането на Моузис Сигал от силите на реда.

Освободи таксито и влезе в ресторанта. Бърни си беше там, зад бара. Леко остарял и леко напълнял. Моментално го позна и тръгна да го посрещне с протегнатата ръка.

— Господин Арчър!

— Здравей, Бърни.

— Ела да те нагостя със спагети — поведе го към вътрешната стаичка собственикът. — И с една бутилка отлична „валполичела“...

Изчезна във вътрешността на заведението и след минута на масата димеше чиния със спагети, до нея кацна тумбеста бутилка вино.

— Седни, Бърни — покани го Арчър и се зае със спагетите, почувствал внезапен глад. — Искам да поговорим.

— Че за какво друго ще идваш тук? — засмя се брадатият. — Чу ли за Моузис? Беше обречен, бедният. И си го получи... Но измъкване нямаше... Или враговете му, или ченгетата...

— Четох във вестника.

Бърни затвори вратата и се настани насреща му.

— Добри ли са?

— Отлични — кимна Арчър и разбърка соса. — Имам един малък проблем, Бърни... И разчитам на помощта ти.

— Стига да мога — кимна брадатият.

— Трябват ми двама души, надеждни момчета — започна Арчър. — Под надеждни имам предвид хора, които ще свършат дадена работа, ще си получат хонорара и ще я забравят.

— Няма проблеми — кимна Бърни. — За каква работа става въпрос?

— Искам да организирам едно фалшиво отвличане. Повтарям — фалшиво! Човекът, който трябва да бъде отвлечен, сам ме помоли за това. Между нас казано, той иска да сплаши малко мадамата, с която живее. Двамата юнаци трябва да се появят в дома им и колкото по-опасни изглеждат — толкова по-добре. Отмъкнат човека и изчезват. Това е цялата работа. Никаква полиция, никакви шумотевици. Мадамата трябва да се стресне и нищо повече...

Бърни се пресегна към кутийката с клечки и започна да изследва дупките на оределите си зъби.

— А после? — пожела да узнае той.

— Няма после — поклати глава Арчър. — Мадамата трябва да повярва, че нейният човек наистина е отвлечен, и толкоз. Ден-два по-късно той ще се прибере обратно при нея... — сви рамене и добави: — Въобразява си, че по този начин ще я направи по-кротка...

Бърни се задоволи да кимне с глава.

— А как стои въпросът със заплащането, Арчър?

— За твоята услуга ще платя петстотин франка — отвърна Арчър. — А когато ми намериш двама наистина надеждни мъже, с тях ще си поговорим отделно...

Бърни продължи да човърка зъбите си.

— Няма да стане, приятел — въздъхна накрая той. — Ще ти струва малко повече. За хиляда франка ще ти осигуря точно това, което ти трябва.

Арчър не беше в настроение да се пазари.

— Добре, Бърни — кимна той. — Нека бъдат хиляда.

— Хапни си спокойно, приятел — усмихна се Бърни и стана на крака. — Отивам да ти уредя въпроса.

Върна се малко след като Арчър беше приключил със спагетите и наливаше остатъка от бутилката вино в чашата си.

— Всичко е наред, Арчър — съобщи брадатият и тръшна набитото си тяло в стола. — Двамата са на твое разположение. Всяка вечер се навъртат наоколо, можеш да им имаш пълно доверие. Специалисти са по корабчетата с туристи, но напоследък работата им запада и чувстват остра липса на пари... И двамата говорят английски. По-младият се казва Жак Белмонт, а другият е Макс Сегети... — на устата на Бърни се появи усмивка: — И двамата са педераста, ходят си съвсем сериозно... Но можеш да разчиташ на тях, особено ако им обещаеш някоя по-закръглена сумичка!

— Искам да ги видя — рече Арчър.

— Нямах проблеми, веднага ще ти ги пратя. Ако не ги харесаш, ще ти потърся други...

— Те тук ли са?

— Къде другаде? — отвърна Бърни. — Вечер винаги са тук, кръчмата ми е втори дом за тях... — направи изразителна пауза и Арчър побърза да извади банкнота от хиляда франка. — Всеки приятел на Моузис е и мой приятел — заключи брадатият и прибра банкнотата в джоба си.

После пристъпи към вратата и направи рязко движение с палеца си.

Двамата се появиха на прага. Единият беше висок и слаб, с дълга до раменете, сплъстена коса, тясно лице и близко разположени очи. Приятелят му беше дебелак на средна възраст, поне с десет години по-стар от кльощавия. Изрусената му коса приличаше на съборено птиче гнездо, тлъстото му лице беше безизразно, но малките му очички гледаха подозрително.

И двамата бяха облечени в протъркани джинси и омазнени фланелки. Пристъпиха до масата и впиха очи в лицето на Арчър. Той никак не ги хареса, но Моузис Сигал беше казал, че на Бърни може да има доверие. Човек трябва да се оправя с подръчни инструменти, въздъхна вътрешно той.

— Сядайте — рече.

Те се подчиниха.

— Аз съм Сегети — представи се дебелият. — А той е Белмонт.

— Бърни каза, че мога да ви имам доверие — нарочно грубо започна Арчър. — И аз се надявам наистина да е така. Един мой приятел иска да бъде отвлечен. На шега, само колкото да подплаши

гаджето си. Без полиция, без никакви усложнения. Но всичко трябва да стане достатъчно убедително. От вас искам да проникнете във вилата и да го отмъкнете. Той няма да окаже съпротива. После ще го откарате до друга вила и ще го оставите там. С това работата ви приключва. Забравяте какво сте вършили и се прибирате в Женева. Вилата се намира в околностите на Лугано.

— Бърни каза, че работата е лесна — кимна дебелият. — Нямах проблеми — после се приведе напред и очите му алчно проблеснаха: — Колко?

— По две хиляди франка на човек — предложи Арчър.

— Не става, мистър — тъжно поклати глава Сегети. — Напуснем ли Женева, ние ще си изгървем клиентите... После кой ще ни върне териториите? По пет бона на калпак!

— По четири и нито цент повече! — отсече Арчър.

— Хубаво — кимна дебелият. — Ама и разноските...

— Добре.

— Половината в аванс?

— Не — поклати глава Арчър. — Сега по една хилядарка, останалото — като свършите работата — извади две банкноти по хиляда франка и ги остави на масата. Сегети побърза да ги прибере.

— Искам да носите качулки и да изглеждате страшни — добави Арчър. — Пистолети също, разбира се... Това ще ви бъде ли проблем?

— Пистолетите и качулките не са проблем — усмихна се мазно Сегети. — Разбирам отлично какво ви трябва.

— Акцията ще се проведе след три дни, през нощта на 18-и. Точно в два часа следобед на същата дата ви искам пред хотел „Швайцерхоф“ в Лугано. Аз ще съм отседнал там и ще обсъдим всички детайли. Да не забравите пистолетите и качулките. Ясно ли е?

Сегети кимна с глава.

— Имате ли кола?

Сегети отново кимна.

Арчър извади банкнота от петстотин франка.

— За разноските — рече. — Значи се разбрахме — среща в 14.00 на осемнадесети пред хотел „Швайцерхоф“ в Лугано.

— Разбрахме се — отвърна Сегети и прибра банкнотата.

Арчър изпита леко неудобство и бързо откри на какво се дължи то. Приятелчето на Сегети през цялото време мълчеше и гледаше в

краката си.

— На теб ясно ли ти е, Белмонт? — обърна се към него той, в гласа му прозвуча лека заплаха.

— Жак винаги приема това, което съм приел аз — побърза да отвърне Сегети. После двамата се изправиха и тръгнаха към вратата. — Пак ще се видим, господин Арчър — помахаша с ръка Сегети.

На прага се появи Бърни.

— Стават ли, приятел?

— Мисля, че стават — кимна Арчър. — Виж какво, Бърни... Аз свърших добра услуга на Сигал и той ме увери, че мога да разчитам на теб... Абсолютно сигурен ли си, че мога да имам доверие на тези двамата?

— Готов съм да си заложа главата за тях! — твърдо отвърна брадатият. — Няма от какво да се безпокоиш, особено ако им платиш добре.

Все още притеснен, Арчър бавно се изправи.

— Давам им осем хиляди франка за един час работа — промърмори той. — На това ли му викаш добре?

— Това са много пари за тях — кимна Бърни. — Няма да имаш никакви проблеми, Арчър.

Стиснаха ръцете си и Арчър попита:

— Можеш ли да ми повикаш такси?

— Отвън чака едно свободно — отвърна брадатият. — Надявам се пак да се видим.

Арчър се качи в колата и потегли, а от тоалетната се появиха Сегети и Белмонт. Там се бяха скрили до отпътуването на новия си клиент.

— Каква е тая работа? — попита Сегети и се настани на бара срещу Бърни.

— От нея може да изскочи голям заек — отвърна брадатият. — Тоя дебелак Арчър някога работеше за милионера Хърман Ролф. Ще ме държиш в течение, Макс. Искам да разбера кой е човекът, който иска да бъде отвлечен, а също и коя е приятелката му. Разбереш ли точно къде трябва да стане отвличането, веднага ще ми позвъниш. Ясно ли е?

Сегети кимна с глава и подхвърли:

— Ще ни трябва качулки и патлаци...

— Няма проблеми — усмихна се Бърни. — Аз ще ви ги осигуря. Но искам пълна информация!

Хелга премина през митницата на женевското летище и се насочи към Хинкъл, който чакаше до бариерата. Гренвил я последва.

Хинкъл беше на петдесет и две години, но изглеждаше значително по-възрастен. Нисък, закръглен и плешив, с няколко напълно бели косъма на тила, той цели петнадесет години се беше грижил за Хърман Ролф, жертва на детски паралич от самото си рождение. След смъртта на Ролф беше насочил грижите си към Хелга, която искрено обожаваше.

Доста се разтревожи от новината, че Хелга е влюбена. Познаваше добре слабостта ѝ по отношение на мъжете и сега, наблюдавайки разцъфналата ѝ физиономия, приближаваща се към него, той искрено ѝ пожела късмет. Но пожеланието му моментално отстъпи място на съмнението, тъй като зърна зад нея фигурата на Гренвил. Този мъж беше прекалено красив и прекалено обаятелен. В главата на Хинкъл светна предупредителна лампичка.

— Миличък Хинкъл! — сграбчи ръката му Хелга. — Страшно много ми липсвахте! — обърна се към Гренвил и усмихнато добави: — Крис, това е Хинкъл, за когото толкова много съм ти говорила!

Гренвил не беше в настроение да любезничи с прислужници. Кимна хладно с глава и подхвърли:

— Багажът ни, Хелга... Може би той ще поеме грижата за него — после тикна в ръцете на иконома картончетата за многобройните им куфари.

— Разбира се, сър — хладно се поклони Хинкъл. От този момент нататък двамата бяха врагове.

— Новият ролс чака отвън, госпожо — обърна се Хинкъл към господарката си. — Ще се забавя само няколко минути — после щракна с пръсти на един от носачите и с достойнство се отдалечи.

— Крис, мили, много те моля... Хинкъл ми е особено скъп, бъди добър с него!

— Извинявай — промърмори Гренвил, бързо осъзнал грешката си. — Ще бъда, обещавам ти.

Прекосяха просторната зала за пристигащи пътници и излязоха при разкошния камарг, който ги очакваше.

— Каква кола! — не може да сдържи възхищението си Гренвил.

Хелга обиколи ролса като малко момиченце и щастливо плесна с ръце.

После се настани на задната седалка, изчака Крис да седне до нея и въздъхна:

— Ето защо уважавам силата на парите, Крис! И се радвам, че имам късмет да ги притежавам... Още повече сега, когато съм с теб... Вилата също ще ти хареса, сигурна съм в това!

След няколко минути се появи Хинкъл, настани куфарите в багажника и се плъзна зад волана.

— Всичко ли е наред в Парадайс сити? — попита го Хелга.

— Да, госпожо. Градината изглежда превъзходно.

— Обадох се на Транзел да приготви вилата.

— Разбрах, госпожо. Обадох му се по телефона, докато чаках кацането на вашия самолет. Той ме увери, че всичко е наред.

— Виждаш ли как Хинкъл се грижи за мен? — усмихна се Хелга и потупа ръката на Гренвил.

— Позволих си да запазя стаи в хотел „Три корони“ във Веве, госпожо — продължи Хинкъл. — Прецених, че днес ще е късно да пътуваме до Кастаньола.

— Благодаря — кимна Хелга и се извърна към Гренвил. — От Веве до Кастаньола имаме пет часа път с кола. Утре ще бъдем там, някъде около обяд... А въпросът с храната, Хинкъл?

— Дадох инструкции на Транзел, госпожо. Той ще зареди фризера.

Хелга въздъхна и отпусна глава върху рамото на Гренвил. Ролсът плавно потегли по пътя за Веве.

В хотел „Три корони“ тя каза лека нощ на Гренвил, очите ѝ бяха пълни с неизказано обещание. После се остави да бъде отведена в апартамента си. Гренвил се качи в своята стая и веднага поръча разговор с Арчър, който положително вече се беше настанил в луганския „Швайцерхоф“.

— Всичко е уредено — съобщи му Арчър. — Няма за какво да се тревожиш, операцията ще бъде проведена точно след три дни.

— Не съм толкова сигурен, че няма за какво да се тревожа — възрази загрижено Гренвил. — Тоя Хинкъл ми се струва доста неприятен тип...

— Ама и той ли е с вас? — остро попита Арчър.

— Не само е с нас, ами и вече се разпорежда както намери за добре. Намрази ме още от първия си поглед. Сигурен съм в това, както съм сигурен, че тези стари семейни прислужници са истинска напасть!

— Така е — съгласи се Арчър, истински обезпокоен. — Хинкъл също не е за подценяване!

— Е, това беше твоето погребение — въздъхна Гренвил. — Нали всичко беше обмислил?

— И наистина е така — троснато отвърна Арчър. — Планът ни ще проработи въпреки новите обстоятелства. А твоята работа е да я любиш, Крис. Успееш ли да я убедиш, че искаш да се ожениш за нея, тя ще се справи с още дузина като Хинкъл!

— Кой знае — изрази съмнение Гренвил, изпаднал в дълбоко униние.

— Внимавай как се отнасяш със стария — продължи с наставленията си Арчър. — Можеш да му правиш по някой комплимент, без да прекаляваш, разбира се...

На другата сутрин Гренвил излезе пред хотела, където Хинкъл се беше заел да бърше прахта от ролса.

— Добро утро, Хинкъл — поздрави го топло той. — Тази кола наистина е фантастична, разкажете ми нещо за нея...

— Бих казал, че това е най-добрата кола в света, сър — хладно го осведоми Хинкъл.

— Изцяло ново купе, няма нищо общо с модела „Силвър Шедоу“ — демонстрира познанията си Гренвил. — Лично аз винаги съм предпочитал моделите с две врати...

— Дизайнът е на Пининфарина, един от най-големите стилисти в света — поясни икономът. — В този модел за пръв път е монтирана най-новата система за електронно запалване на фирмата „Лукас“... Наречена е „Опус“...

Гренвил не разбра нищо от тези обяснения и бавно заобиколи лимузината.

— Предполагам, че харчи доста гориво...

— Когато човек има късмета да притежава подобна кола, той едва ли ще мисли за разхода на гориво, сър — отвърна все така хладно Хинкъл.

— Така е — съгласи се Гренвил и надяна приятелската си усмивка. — Госпожа Ролф е изключително доволна от вашето внимание, Хинкъл. Аз също имам амбицията да задоволявам всяка от нейните прищевки...

— Да, господин Гренвил — отвърна с безизразно лице икономът.

— Искам да я направя толкова щастлива, колкото е била с вас — направи още един опит Гренвил.

Усилията му останаха незабелязани. Хинкъл отвори багажника и хвърли вътре четката от меки пера. „Тоя ще ми създава сериозни проблеми, въздъхна вътрешно англичанинът. Държанието му е определено враждебно!“

— Тръгваме ли? — изчурулика Хелга, изскочила от парадния вход на хотела. Пристъпи напред и целуна Гренвил по бузата, после се отдръпна от него и подвикна: — Какво става, Хинкъл?

— Багажът е натоварен, госпожо — надникна от прозорчето икономът. — Можем да тръгнем, когато пожелаете.

— Тогава да тръгваме — тръсна глава тя. — Крис, изгарям от нетърпение да ти покажа швейцарския си дом!

Преди десетина години Хърман Ролф беше купил тази вила от нашумял американски продуцент. Тя се намираше съвсем близо до Кастаньола, надвиснала високо над езерото Лугано.

Вътре имаше всичко, за което може да се сети един холивудски магнат на върха на славата си: закрит отопляем плувен басейн, открит басейн за през лятото, огромна тераса с великолепен изглед към езерото. Спалните бяха четири, всяка от тях със своя луксозна баня, отделно имаше сауна и помещения за прислугата. Малък вътрешен асансьор пренасяше цепениците от мазето направо до огромната холна камина, частен лифт с две седалки се спускаше до панорамния път, който обикаляше езерото. Просто за в случай, че човек не желае да използва сто и петдесетте стъпала дотам, минаващи през прекрасно поддържаната градина, оборудвана със специално нощно осветление. Кухнята беше истинско чудо на домакинската техника, всичко се

задействаше от командно табло с електронно управление. Беше достатъчно голяма, за да храни двадесет души едновременно. Всички стаи бяха свързани със стереосистема, която можеше да се управлява както дистанционно, така и от централен пулт, до нея имаше цветни телевизори с огромни екрани. Фризерът беше с размерите на холна библиотека и имаше свой собствен агрегат, който го правеше независим от прекъсването на електричеството. Всички телефонни апарати във вилата бяха оборудвани със специални високочувствителни тонколони и това позволяваше провеждането на разговор с всяка точка на света, без човек дори да става от мястото си. Говорителите на тези колони бяха толкова чувствителни, че улавяха дори дъха на човек, който говори от другия край на планетата, да речем от Токио... Имаше и специална кино-зала, оборудвана с двадесет удобни плюшени кресла и огромен видеоекран.

Гренвил беше искрено смаян от това великолепиe.

По пътя бяха спрели да хапнат, сега Хинкъл се оттегли в кухнята, а всички стаи бяха готови за своите обитатели.

Хелга му показа спалнята си. Беше великолепно, тапицирано с кремава кожа помещение, кристални огледала, дебел бял килим и дограма от опушен бук. Над всички мебели доминираше широкото кралско легло.

— Ще спим тук, скъпи — прошепна Хелга. — Хинкъл е човек, който може да ни влезе в положението...

Макар да беше свикнал с луксозна обстановка, Гренвил имаше чувството, че ще се пръсне от това, което вижда тук.

— Много ми се иска да поплувам в този чудесен басейн — промълви той. — Нали може?

— Господи, можеш да правиш всичко, което ти хрумне! — отвърна Хелга. — Този дом е и твой!

Остави го и с тананикане се насочи към кухнята. Облечен в бяла престилка, Хинкъл се беше заел да приготвя вечерята.

— Страшно съм щастлива, Хинкъл! — възкликна тя. — Нали той е чудесен?

— Поне външно изглежда така, госпожо — кисело отвърна Хинкъл.

— О, стига вече! — засмя се Хелга. — Искам да се омъжа за него. Но ти винаги ще бъдеш при нас!

— Надявам се, госпожо.

Тя продължи да се смее, после изведнъж скочи към иконома и го поведе с бавни валсови стъпки по пода. Без да я докосва с ръце, Хинкъл ловко следваше движенията ѝ. Накрая тя се спря, целуна го по бузата и изтича навън. Дебелото лице на иконома си остана мрачно. Той поклати глава и се залови да обезкостява пилето пред себе си.

Хелга се върна в спалнята, смъкна дрехите си, уви широка кърпа около голото си тяло и изтича към басейна с миниатюрна плувна шапчица в ръка.

Гренвил се беше отпуснал по гръб върху приятно затоплената вода, очите му бяха затворени.

Хелга тихо се спусна в басейна, гмурна се под водата и рязко го дръпна за краката. Стреснат, Гренвил изплува на повърхността, разтърси глава и видя голото тяло на Хелга, което се плъзгаше по водата с лекотата на делфин. Веднага разбра, че е няколко класи под нейния стил, и мълчаливо отстъпи до стената на басейна.

Какъв великолепен плувец е тази жена, със завист си помисли той, докато Хелга покри четири дължини със скорост, от която направо му се зави свят. После тя доплува до него и уви ръце и крака около тялото му. Ръцете му се плъзнаха към ханша ѝ и здраво го притиснаха.

После седнаха на терасата да се насладят на залеза. Когато хоризонтът пламна в ален пожар, тя хвана ръката му и леко я стисна.

— Винаги съм мечтала да срещна някой като теб, Крис — прошепна.

— От това няма да излезе нищо добро, скъпа — тъжно отвърна Гренвил, влизайки в ролята си с обичайната лекота. — Сега се чувстваме прекрасно, но колко дълго ще трае това?

— Какво искаш да кажеш? — погледна го с недоумение тя.

— Нашата връзка е абсурдна, скъпа — отвърна Гренвил и неволно се запита за кой ли път произнася тази фраза. — Този прекрасен момент ще отmine и всичко ще свърши... Ех, ако не беше толкова богата!

Тя издърпа ръката си от неговата и втренчено го погледна. Ясните ѝ сини очи го накараха да потръпне от неудобство.

— Можеш да говориш по-ясно, Крис! — металната нотка в гласа ѝ му напомни, че насреща си има умна и динамична жена, а не някоя стара глупачка.

— Нима не ти е ясно, Хелга? — отвърна той. — Ако не беше толкова богата, положително щях да те помоля да се омъжиш за мен. Това би ме направило най-щастливият човек на света, но ние, англичаните, просто не сме свикнали да бъдем издържани от съпругите си!

— Отдавна не бях чувала по-голяма безсмислица! — троснато отвърна Хелга. — Кой казва, че ще те издържам аз? Ти притежаваш разностранни таланти, двамата заедно ще бъдем страхотна комбинация!

— Вярно е, че имам известни дарби — притеснено се размърда Гренвил. — Но за съжаление между тях не фигурира умението да правя пари... Затова няма смисъл да опитваме каквото и да било. Просто ще се насладим на тези прекрасни мигове, а после аз ще си тръгна. Честно казано, аз...

— Я се вземи в ръце, Крис! — прекъсна го Хелга, ядосана не на шега. — И престани да ми се правиш на драматичен актьор! Монологът ти е пълна глупост! Сега говорим за обич, а не за пари. Аз те обичам, остава да ми отговориш дали и ти ме обичаш?

„Господи, тази жена е опасна, помисли си Гренвил. Всички стари глупачки започват да ронят сълзи на тези прочувствени думи, а тя ги нарече глупости!“

— Дали те обичам! — богатото му въображение започна да очертава поредната вълнуваща сцена. — Как може да питаш? Ти си толкова прекрасна, толкова...

— Остави това! — рязко го прекъсна Хелга. — Попитах те дали ме обичаш, да или не?

От гърдите на Гренвил се откъсна дълбока въздишка. Беше попаднал в капан, измъкване нямаше.

— Хелга, скъпа! Обичам те!

Хелга напрегнато изучаваше лицето му, той с потръпване се опита да нахлузи на него най-искрената си физиономия. Най-накрая тя се отпусна назад, на лицето ѝ се появи усмивка.

— Тогава нямаме проблеми, време е да изпием по чаша — ръката ѝ се протегна към звънеца на масичката и го натисна.

На терасата се появи Хинкъл, в ръцете си държеше сребърен поднос с шейкър и две високи чаши.

— Това е мартини с водка, госпожо — обяви той. — Може би господин Гренвил ще пожелае нещо друго...

— Не, мартини ми звучи прекрасно — поклати глава Гренвил и изведнъж усети, че умира за една глътка.

Хинкъл напълни чашите и добави:

— Вечерята ще бъде сервирана след половин час, госпожо.

— Какво сте приготвил? — вдигна глава Хелга и пое чашата си.

— Не разполагах с достатъчно време, госпожо. Ще ви предлага гъши пастет и пиле по версайски.

Хелга погледна към Гренвил:

— Ако искаш нещо друго, например пържола...

— О, не. Менюто на Хинкъл ми звучи много добре.

Хинкъл наклони глава.

— Тогава ще сервирам след половин час, госпожо. Вечерта е хубава, вие положително ще желаете да сервирам на терасата.

— Чудесно!

Изчакаха в мълчание подреждането на масата. Гледаха как слънцето бавно потъва зад планинските върхове и отпиваха от високите чаши.

Хелга изчака Хинкъл да изчезне по посока на кухнята и каза:

— След вечеря ще си поговорим сериозно, Крис — после се зае да обсъжда програмата за следващия ден. — Ще вземем колата и ще се качим нагоре, в сърцето на планината. Зная едно малко бистро, в което можем да похапнем... Ще оставим Хинкъл да си почине, а за вечеря той положително ще ни възнагради с един от фантастичните си омлети.

— Ще бъде чудесно — съгласи се Гренвил, но вътрешно потръпна. Даваше си ясна сметка, че тази жена едва ли ще изпусне инициативата. Добре поне, че успях да ѝ намекна за женитба, рече си той. Нали точно това искаше Арчър?

Вечерята беше отлична, Хинкъл стоеше на крачка от масата, готов да изпълни всяко тяхно желание. Приключиха и се преместиха на удобните лежащи столове. Далеч долу блестеше езерото, превърнато в огледало от първите лунни лъчи.

Хинкъл поднесе кафе с коняк и разчисти масата.

— Можете да си легнете, Хинкъл — вдигна глава Хелга. — Имаме всичко, от което се нуждаем. Господин Гренвил ще заключи,

вие идете да почивате.

— Благодаря, госпожо. Ако наистина не се нуждаете от нищо, аз съм готов да се оттегля.

— Благодаря за великолепната вечеря. Приятна почивка.

— На вас също, госпожо — поклони се Хинкъл и отнесе подноса си към кухнята.

— Наистина не зная какво бих правила без него — въздъхна Хелга. — Той е част от живота ми!

— Сигурно — сви рамене Гренвил и запали цигара.

Настъпи кратко мълчание, после Хелга тръсна глава и каза:

— Нека си поговорим за бъдещето, Крис. Нека бъдем абсолютно откровени един с друг. Първа ще започна аз. Омъжих се за Хърман с единствената цел да наследя богатството му. Той беше инвалид, беше импотентен, не притежаваше дори капчица нежност. Трябваше му една умна и добре изглеждаща домакиня, която да управлява различните му имоти. Аз отговорих на неговите изисквания и това беше достатъчно. Според споразумението ни, не биваше да го мамя с други мъже, но аз не го спазвах. Просто не можех иначе. Обречена съм на вечното проклятие да изпитвам непреодолимо влечение към мъжете — усмихна се и потупа ръката му: — Това не трябва да те притеснява. Вече ми се повдига от случайни връзки, искам да имам нещо стабилно до себе си. Никога не съм била влюбена, но сега съм... В теб!

Стреснат от откровеността ѝ, Гренвил смутено промълви:

— Аз също те обичам, Хелга. Но просто не мога да приема факта, че ще ме издържа жена. А ти си прекалено, бих казал, неприлично богата!

— Добре, това вече го разбрах — тръсна глава Хелга. — Кажете ми друго — ще се ожениш ли за мен, ако се откажа от своето богатство?

Гренвил смаяно я погледна.

— Ти не би могла да сториш подобно нещо!

— Моя работа е какво мога да сторя и какво не! — леко повиши тон тя. — Питам те дали ще се ожениш за мен, ако разполагам с точно толкова, с колкото разполагаш и ти!

Отново попаднал в капан, Гренвил нежно докосна ръката ѝ.

— Разбира се.

Тя се усмихна.

— Не се тревожи. Нямам намерение да се откажа от магическия ключ, който съм наследила от съпруга си. Този ключ отваря прекалено много врати... Намеренията ми са други — след като аз не мога да сляза на твоето ниво, ще трябва ти да се издигнеш до моето! Ще се ожениш ли за мен, ако станеш притежател на пет милиона долара? Пари, които ще си изкарал със собствен труд?

Гренвил несъзнателно зарови пръсти в косата си.

— Хелга, престани! Никога не бих могъл да изкарам пет милиона долара!

— Аз ще те науча.

— Как? — погледна я с недоумение Гренвил.

— Ще използваш дарбите си. Ще те направя съдружник в моята корпорация. Сега ще строим завод във Франция, скоро ще сторим същото и в Германия. Ти притежаваш усет, добър външен вид, говориш езици... Лесно ще поемеш тези сделки в свои ръце. Ще разполагаш с финансови експерти и опитни съветници, но контролът върху сделките ще бъде изцяло твой. Ще станеш притежател на акции и ще печелиш от дивидентите. Обещавам ти, че нищо от това няма да получиш даром. Ще работиш за всеки долар. И след три-четири години ще разполагаш с личен капитал от поне пет милиона. На първо време ще ти отпусна тази сума назаем, при шест процента годишна лихва — на лицето ѝ се появи топла усмивка: — А утре ще се оженим!

Гренвил неволно потръпна, като си представи, че ще трябва да работи в една сграда с Хелга, ще търпи напътствията ѝ, ще контактува с разни счетоводители и финансови експерти.

— Всичко това звучи чудесно, но честно ще ти призная, че не бих се справил — промълви той. — Офертата ти е изключително щедра, но...

— Ще се справиш, и още как! — прекъсна го Хелга и в гласа ѝ отново се появи металната нотка. — Зад теб ще стои цялата мощ на корпорацията. Ще бъде интересно, сигурна съм в това!

Гренвил си спомни съвета на Арчър: „ТРЯБВА ДА Я ЛЮБИШ!“

— Всичко това звучи вълнуващо, Хелга — изправи се на крака той. — Ще ми дадеш ли малко време за размисъл? Нека преспим, нали утрото е по-мъдро от вечерта? Почти съм убеден, че ще се справя, с твоята помощ, разбира се... Но сега те гледам, обляна от лунните лъчи, и просто искам да те любя! Нищо повече!

— О, Крис! — стисна ръката му Хелга. — Да вървим!

Той уви ръка около кръста ѝ и я поведе към спалнята.

— Би ли спуснал капациите, мили? — попита тя. — Побързай, моля те!

Гренвил се зае с капациите, а Хелга се насочи към леглото с щастлива усмивка на уста.

Точно в осем и половина на следващата сутрин Хинкъл почука на вратата на Хелга и вкара количката със закуската вътре. Дръпна завесите и Хелга се събуди. Веднага видя, че Гренвил не е до нея.

— Къде е господин Гренвил? — остро попита тя.

— Плува в басейна, госпожо.

— О — въздъхна с облекчение Хелга, седна в леглото и приглади косата си. — Кафе! Винаги идвате навреме, Хинкъл!

— Да, госпожо. Утрото е прекрасно, надявам се, че сте спала добре.

— Дори много добре — засмя се Хелга.

Хинкъл побутна количката към леглото.

— Ще бъдете ли тук за обяд, госпожо?

— Не. Отиваме в планината, ще се върнем най-рано в пет следобед. Дали ще получим по един омлет за вечеря?

— Разбира се, госпожо.

Икономът се оттегли, Хелга взе чашата и отпи глътка кафе. Гренвил не излизаше от мислите ѝ. Отново я беше любил по превъзходен начин. А тя изпитваше все по-нарастваща увереност, че ще успее да го убеди да поеме важен пост в корпорацията. Не искаше да подписват в Лугано, предпочиташе сватбената церемония да бъде организирана в Парадайс сити. Появата на Гренвил там положително ще раздвижи духовете, помисли си развълнувано тя. Господи, колко е възбуждащо!

В края на седмицата ще отлетят за Парадайс сити, веднага след това ще направят официалното съобщение. Ще има много работа. Как ли ще реагират Ломън и Уинбърн? Изведнъж се намръщи. Беше заминала с Крис, без изобщо да се обади на своите помощници! А и голяма част от дрехите ѝ останаха в хотел „Плаца Атене“...

Уинбърн като нищо ще си помисли, че е отвлечена! Тя скочи от леглото, взе един бърз душ и облече спортен костюм с панталон.

Излезе от спалнята и видя Гренвил, който се изкачваше по стълбите с хавлия около кръста.

— Добро утро, скъпи — извика Хелга и изтича да го целуне. — Добре ли поплува?

— Отлично.

— Спомних си, че не съм съобщила на моите хора къде се намирам — каза тя. — Отивам да им се обадя. Ти поискай кафе от Хинкъл и ме чакай на терасата. Няма да се бавя.

След тези думи влезе в хола и се насочи към телефона.

Гренвил влезе в спалнята си, облече къси гащета и памучно поло с висока яка, после се върна на терасата.

— Чай или кафе, сър? — попита го изскочилият отнякъде Хинкъл.

— Кафе, ако обичате.

Седна на плетения стол и се замисли. От хола долиташе приглушеният глас на Хелга. Трябва да се измъкна по някакъв начин, каза си Гренвил. Трябва да се видя с Арчър. Но как?

По време на плуването беше обмислил от всички страни предложението на Хелга. И стигна до заключението, че и след четири, и след десет години, пак не би могъл да спечели пет милиона долара. По-добре ще е да опита да спечели милиона, който му обещаваеше Арчър. Ако не се получи, отново ще си помисли... Но първо трябва да се види с Арчър. Хинкъл се появи с кафето.

— Има ли наблизо игрище за голф? — попита го Гренвил.

— Да, сър — отвърна икономът. — При това доста добро, както се говори. Намира се в Понте Треса, мога да ви донеса картата, за да се ориентирате...

— Благодаря, това би било чудесно...

Хелга се появи на терасата доста време след като Гренвил беше изпил кафето и проучил картата на местността. Изглеждаше доста раздражена.

— Ще ми се наложи да поработя — съобщи му тя. — Моите глупаци окончателно са се оплели с покупката на онзи терен във Версай — ръката ѝ се плъзна в неговата: — Ето защо искам да работим в екип с теб! Двамата едва ли ще допуснем подобно объркване.

Мислех да излезем в планината, но сега се налага да стоя тук и да чакам телефонни разговори...

Ето го шансът, помисли си Гренвил.

— Разбирам, скъпа — усмихна и се топло той. — Непрекъснато си мисля за това, което ми каза снощи... Ще имаш ли нещо против, ако отида да поиграя голф? Тази игра ми позволява да мисля... Уверен съм, че ще се върна с ясно и категорично решение... — усмивката му се разшири: — И по всяка вероятност то ще е положително!

Заета с мисли за парижката сделка, Хелга разсеяно кимна с глава.

— Разбира се, скъпи. Вземи ролса. Кога ще се върнеш?

— Някъде около три. Така добре ли е?

— Разбира се. Но ти нямаш стикове... Как ще играеш без стикове?

— Ще взема под наем — усмихна се Гренвил, стана на крака и се наведе да я целуне. — Тръгвам.

Тя изгледа в гръб стройната му фигура и изпита дълбоко разочарование. Предпочиташе да го има край себе си, да се възползва от съветите му, да провери начина му на мислене в сложна ситуация. Нищо, успокой се тя, имаме достатъчно време пред себе си.

Остана на терасата, докато Гренвил изкара ролса от гаража и се отдалечи надолу по тесния път. После влезе в спалнята си и видя, че Хинкъл току-що е привършил с оправянето на леглото.

— Ще ви затрудня ли, ако поискам нещо леко за обяд? — попита го тя. — Трябва да остана тук и да чакам телефонни обаждания, а господин Гренвил отиде да играе голф и няма да се върне за обяд.

— Разбира се, госпожо. Бих ви предложил едно хубаво филе на скара.

— Добре — кимна тя и продължи да се помайва из спалнята. — Хинкъл... Аз го обичам! Опитвам се да му предложа работа във фирмата, но той е прекалено етичен... Ако успее да го убедя, вероятно ще се оженим...

— След като това ще ви направи щастлива, госпожо... — проточи Хинкъл с неодобрителен тон, после напусна спалнята.

Телефонът иззвъня. През следващите три часа Хелга се потопи изцяло в деловите проблеми на корпорацията „Хърман Ролф Електроникс“.

ПЕТА ГЛАВА

Настанил се удобно във фойето на хотел „Швайцерхоф“, Арчър направи кратък преглед на отминалия ден. Беше свършил доста работа и изпитваше задоволство от това. Нае един мерцедес от фирмата „Авис“, после обиколи агенциите за отдаване на имоти под наем. Откри това, което му трябва, в Парадизо — едно от селцата, които почти се бяха слели с Лугано. Малка и скромна на вид дървена вила, която го изнудиха да наеме за цял месец. Но в замяна на това притежаваща всички удобства за укриването на Гренвил.

Утре в 14.00 тук щяха да пристигнат Сегети и Белмонт. Първо ще ги закара да се запознаят с вилата на Хелга, а след това ще им покаже и дървената къщичка в Парадизо. През нощта ще се проведе и самата операция.

Арчър доволно кимна с глава. Не виждаше какво ще му попречи да стане собственик на един милион долара, особено ако Гренвил си свърши работата както трябва. Планът е безупречен, сега всичко е в ръцете на англичанина.

Хвърли поглед към остъклената врата и улови плавното спиране на черно-сив ролс-ройс пред хотела. Миг по-късно зърна и лицето на Гренвил, който се канеше да слезе.

Скочи на крака, блъсна вратата и забърза към луксозната кола. Гренвил го видя и му отвори задната врата. Изчака го да влезе и бързо потегли.

— Господи, каква кола! — възкликна Арчър, пронизан от остро чувство на завист. Ако не беше онази мръсница Хелга, той сигурно би имал същата!

— Трябва да поговорим! — остро рече Гренвил и Арчър внимателно го погледна.

— Какво има?

— Тази жена ще ме подлуди! — извика англичанинът и насочи голямата кола към крайбрежния булевард. Започна да търси място за паркиране, но в Лугано такива места просто не бяха предвидени.

Промърмори нещо под носа си и продължи да кара напред. Видя свободно пространство, обозначено със знак, забраняващ паркирането. Свърна в него, изключи мотора и се облегна назад. — Сега пък е решила да ме прави чиновник във фирмата си! Представяш ли си? Твърдо е решила да се омъжи за мен! Готова е да ми даде заем от пет милиона долара, за да не живея на нейна издръжка! Кой нормален човек би приел да работи за такова женище?! Та тя нито за миг няма да ме остави на мира! Времето, през което няма как да я шибам, ще трябва да прекарвам на някакво скапано бюро!

Арчър изпусна една дълбока въздишка. Ех, ако някой можеше да му направи подобно предложение! Ще скочи и ще го прегърне, без дори да се замисля! Заем от пет милиона долара плюс възможността да работиш в „Ролф Електроникс“! Изглежда Гренвил и изведнъж почувства, че се задавя от гняв. Мръсен жиголо, който се страхува от работа и отговорност!

— Разбирам какво те вълнува, Крис — спокойно рече той. — Но не виждам необходимостта да се стига до всичко това. Как отби атаките й?

— Казах й, че искам да си помисля — мрачно отвърна онзи. — Казах й, че най-добре мисля, когато играя голф. Не можах да измисля нищо друго, за да се откача! Добре че я хванаха на телефона за покупката на някакъв шибан терен във Версай, та успях да се измъкна... — тресна с юмрук кожения волан и извика: — Приема ли да работя в шибаната й корпорация, още утре е готова да се омъжи за мен!

— Нали това беше целта ни, Крис? — търпеливо рече Арчър. — Ти приемаш нещата прекалено навътре. Бъди спокоен, няма никаква опасност от женитба. Справил си се отлично и продължавай в същия дух. Като се прибереш горе, ще й кажеш, че си готов да постъпиш във фирмата и с нетърпение чакаш да се ожениш за нея.

Гренвил извади табакерата си и запали цигара.

— Кръвта ми изстива, като си представя, че мога да се оженя за нея! — оплака се той. — Сигурен ли си, че това е правилният ход? Кога ще ме измъкнеш от лапите й?

Арчър презрително го изглежда. Господи, какво ли не би дал да си замени мястото с този красив, но напълно безполезен глупак!

— Утре вечер ще бъдеш отвлечен и край на мъките ти! — отсече той. — Нещата се развиват в наша полза.

— Дано да е така! Представа нямаш колко господарски се държи тази жена! Никога досега не бях срещал такава!

— Опитай се да се успокоиш — кротко промълви Арчър. — Всичко се развива по план. Утре вечер около десет във вилата ще се появят двама маскирани бандити, въоръжени с пистолети. Ще заплашат не само теб, но и нея. Ти можеш да разиграеш някаква пиеса, но не прекалявай, защото и двамата са аматьори. Ще тръгнеш с тях, а за Хелга съм приготвил специално писмо... Аз ще им обясня какви трябва да бъдат точните им реплики. Можеш да бъдеш сигурен, че тя ще се уплаши достатъчно, за да не извика полиция. Ще бъдеш закаран в една вила, която съм наел специално за целта. Там ще им платя и ще поема нещата в свои ръце. Мога още отсега да ти обещаая, че след по-малко от седмица ще имаш в ръцете си един милион долара суха пара! Това е положението — просто и ясно!

Гренвил натисна цигарата си в пепелника и попита:

— Ами Хинкъл?

— Да, Хинкъл наистина усложнява нещата — навъси се Арчър. — По кое време си ляга?

— Един Господ знае. Снощи Хелга го прати да почива веднага след вечеря...

— Ще проведем операцията в единадесет, просто за да сме сигурни. Направи така, че Хинкъл да ви остави сами...

— Но той може и да не си легне, нали?

— В такъв случай единият от двамата похитители ще трябва да се погрижи за него. И още нещо, Крис — ще трябва да отключиш входната врата. Познавам отлично разположението на вилата — в нея може да се проникне единствено оттам. До входното антре има тоалетна. Когато бъдеш сигурен, че Хинкъл е отстранен, ще се извиниш за малко и ще излезеш да отключиш вратата... Разбрано?

Гренвил мълчаливо кимна.

Някой почука на стъклото и двамата стреснато вдигнаха глави. До колата се беше изправил полицай с бял шлем, кафява униформа и лъснати до блясък ботуши.

Гренвил нервно натисна копчето за сваляне на стъклото.

— Какво има? — излая на италиански той.

— Намирате се в забранена за паркиране зона, господине — каза полицаят. — Налага се да ви глобя.

— Я вървете по дяволите! — избухна Гренвил. — В глупавия ви град изобщо няма паркинги! Би трябвало да се замислите по този въпрос!

Арчър изтръпна от ужас. Беше живял в Швейцария достатъчно дълго и знаеше колко обидчиви са местните полицаи.

Очите на полицаия станаха хладни.

— Документите ви, господине!

— О, за Бога! — простена Гренвил, отвори жабката и му подаде документите на колата.

Полицаят внимателно ги прегледа, после отново вдигна очи към Гренвил.

— Колата не е ваша, така ли?

— Неграмотен ли сте? — избухна Гренвил. — Колата е на госпожа Хърман Ролф, вероятно сте чували името ѝ. А аз я взех на заем от нея!

Лицето на полицаия окаменя.

— Паспорта, ако обичате.

Свикнал да пътува почти без прекъсване, Гренвил никога не се разделяше с паспорта си. Бръкна в джоба си и го подаде на униформения.

После Арчър направи глупавата грешка да се намеси. Извади от портфейла си стара визитна картичка, върху която стояха адресът и телефонът на закритата адвокатска кантора в Лозана, подаде я на полицаия и примирително каза:

— Господин офицер, сам виждате, че господин Гренвил е англичанин и не е свикнал с правилника за движение на континента. Мога да ви уверя, че госпожа Ролф действително му е дала колата си... Той е тук като неин личен гост.

Полицаят хвърли един поглед на картичката и я върна обратно. Същото стори с паспорта на Гренвил и документите на колата.

— Моля ви никога вече да не паркирате на забранено място, господине — рече той, отдаде чест и даде знак на Гренвил да потегля.

Ролсът се отдалечи, а полицаят измъкна тефтерчето си. Притежаваше отлична памет и без проблеми прехвърли на листа данните, които беше зърнал върху визитната картичка. Просто за всеки

случай, тъй като му се стори доста странно, че човек с толкова износени дрехи може да се представя за адвокат в известна международна фирма.

— Мръсно копеле! — изфуча Гренвил и бавно започна да си проправя път сред претъпкания от коли крайбрежен булевард.

— За Бога, Крис! — тросна му се Арчър. — Не можеш да държиш такъв тон на един швейцарски полицай! Постъпи изключително неразумно!

— Да върви по дяволите! — извика Гренвил, вкара колата в паркинга пред хотел „Еден“ и добави: — Ела да пийнем по едно...

Насочиха се към терасата и намериха една закътана масичка. Гренвил поръча мартини с джин и за двамата.

— Сега ми разкажи за типовете, които ще ме отвлекат, Джек — рече той. — Можем ли да разчитаме на тях?

Арчър изчака да донесат питиетата и започна да говори.

Гренвил се върна във вилата малко след 15.00, ободрен и доста по-спокоен. Арчър беше успял да го убеди, че след няколко дни ще получи един милион долара без никакви допълнителни условия. Изигра една партия голф със съдържателя на терена и с лекота го победи. Онзи честно призна, че за пръв път вижда толкова добър играч в Лугано.

Вкара ролса в гаража и влезе във вилата. Още от антрето чу гласа на Хелга, която продължаваше със своите телефонни разговори. Влезе в стаята си, взе един душ, после се преоблече и тръгна към хола.

Лицето на Хелга изгуби сериозното си изражение.

— Господи, какъв ден! — въздъхна тя и бутна настрана купищата документи, разпръснати върху бюрото. — Тези глупаци ще ме накарат да полудея! — скочи и изтича да го целуне: — Миличък Крис! Каж ми какъв е твоят отговор! „Да“, нали?

— Отговорът ми действително е „да“ — усмихна се Гренвил, грабна я на ръце и я отнесе в спалнята. — А сега ще направим една генерална репетиция! — вдигна крак и затръшна вратата зад гърба си.

— Ще накараш Хинкъл да се чуди къде сме — засмя се Хелга и започна да съблича костюмчето си.

— Хинкъл да върви по дяволите! — рече Гренвил. — Аз имам малко работа с жена си!

Десет минути по-късно двамата се отпуснаха един до друг на широкото легло. Задъхана и щастлива, Хелга започна да го запознава с плановете си за сватбата.

— Ще заминем за Парадайс сити, там имам чудесно имение върху малко островче. Докато направим официалното съобщение, ти ще живееш в малка, но изключително луксозна хижичка. Това трябва да бъде една изключителна церемония, Крис! Трябва да поканим много хора — все богати и известни бизнесмени. А също и моите висши чиновници и част от старите ни клиенти.

Душата на Гренвил се сви при представата за тази шумотевица, но ръката му нежно погали нейната.

— Аз съм най-щастливият мъж на света — усмихна се той представяйки си, че утре вечер ще се отърве от нея и ще стане притежател на цял милион долари.

На вратата тихо се почука и Хинкъл обяви:

— На телефона е господин Уинбърн, госпожо — гласът му беше изврителен и натежал от неодобрение.

— Ох, нямам мира от този досадник! — изпъшка Хелга, но се пресегна към слушалката. — Какво има, Стенли? — послуша малко, после тръсна глава: — Не! Нито долар повече! За Бога, Стенли, нима не виждаш, че пробват как чуваме? Оправяй се сам, аз все още се опитвам да почивам!

Гренвил стана от леглото и влезе в банята. Господи, какво ли е да бъдеш женен за тази търговска машина! Облече се и излезе на терасата, тя продължаваше да говори.

— Искате ли чай, сър? — появи се отнякъде Хинкъл.

— Едно двойно уиски със сода — рече Гренвил и се отпусна на плетения стол.

Хелга не се появи още тридесетина минути.

— Искам да ти разкажа малко подробности за тази сделка, Крис — рече тя, когато най-сетне приключи с разговорите. — Възнамерявам да я поверя на теб, тъй като ще бъде изключително голяма. И именно затова френското правителство проявява алчност... Но нека започна отначало...

През следващия час и половина Гренвил почти полудя от досада. Хелга сипеше цифри, разходи, заеми, лихвени проценти и още какво ли не. Той някак съумяваше да задържа внимателно изражение на лицето си, от време на време мъдро кимаше с глава. Но решителният миг настъпи, когато Хелга приключи с обясненията си и каза:

— Сега имаш представа за положението, Крис. Кажи ми какво ти е мнението.

Мнение, естествено, той нямаше. Първо, защото пропускаше покрай ушите си почти всичко, което му разказваше тя, и второ, дори и да не беше го пропускал, пак нищо нямаше да разбере.

— Преди да изкажа мнението си, бих искал да хвърля едно око на документите и чертежите — внимателно отвърна той. — Ще бъде ли възможно това? Вече знаеш, че съм зелен във финансовата област, но съм убеден, че ще измисля нещо, ако имам възможност да проуча документацията...

Хелга остана разочарована, но кимна с глава.

— Добре, Крис — кимна тя. — Разбирам те. Ще накарам Уинбърн да изпрати копие от документацията.

Пресегна се към телефона, а в същото време се появи Хинкъл с два коктейла в ръце.

Спечелих малко време, въздъхна със скрито облекчение Гренвил.

Хинкъл остави питиетата на масичката, а Хелга се свърза със секретарката си и ѝ нареди веднага да изпрати един комплект от проекто-договора за фабриката във Версай.

— Утре да е тук! — заповяда тя и тръшна слушалката.

— Ще вечеряте ли, госпожо? — попита Хинкъл.

— Защо не излезем някъде, скъпа? — побърза да се намеси Гренвил, почувствал, че ще се пръсне, ако продължават да говорят за сделки и финансиране. — Няма ли наоколо някое приятно ресторантче?

— Разбира се, че има — усмихна се Хелга. — Ще идем в „Хугуенин“ — проста кръчмичка, но с отлична кухня. Хинкъл, няма да се наложи да приготвяте вечеря...

Хинкъл се оттегли, а Гренвил започна да я разпитва за къщата в Парадайс сити, готов да говори за всичко друго, но не и за бизнес. Хелга с удоволствие започна да му я описва и времето отлетя неусетно. Малко след осем вечерта тя отиде в спалнята да се преоблече, а

Гренвил остана да я чака на терасата. Още двадесет и седем часа, нетърпеливо изчисли той.

След добрата и богата вечеря с италианска храна двамата се хванаха за ръце и тръгнаха да се поразходят край езерото. Хелга беше спокойна и отпусната. Този мъж скоро ще бъде неин съпруг! Скришом наблюдаваше стройната му фигура, широките рамене и красивото мъжествено лице, тръпнеше от вълнение при мисълта за сватбените приготовления. Как ли ще се изненадат Ломън и Уинбърн! Кога ли да им съобщи новината? Реши да изчака и да стори това едва след като им представи Гренвил като нов съдружник на фирмата. Те едва ли ще бъдат много доволни, но нямат избор и ще трябва да го преглътнат. Тя упражняваше пълен контрол над електронната корпорация, нейна собственост бяха седемдесет и пет процента от акциите. Другите директори също ще вдигнат вежди, но и те могат да вървят по дяволите! Изпитваше леко разочарование от факта, че този висок красавец не проявява особен интерес към делата на компанията, но едновременно с това си даваше сметка, че не бива да го притиска. Ще работят заедно и тя ще го накара да вникне в работата, беше сигурна в това...

Осъзна, че не е обърнала достатъчно внимание на личните му занимания, и го попита как е минал голфът.

Гренвил също се беше замислил, но за съвсем други неща. Представяше си предстоящото отвличане, чувстваше се леко притеснен и уплашен. Започна да ѝ разказва за играта си със собственика на игрището и като повечето запалени играчи се зае да я описва удар по удар. Хелга бързо се отегчи до смърт, просто защото поначало не приемаше тази игра и я считаше за загуба на време. Но съумя да изслуша всичко докрай и изпусна едно „браво“, когато Гренвил самодоволно ѝ съобщи, че е победил.

Върнаха се във вилата и откриха, че Хинкъл ги чака.

— Вижте какво, Хинкъл — твърдо го погледна Хелга. — От утре нататък искам да се прибирате в стаята си веднага след вечеря. Зная, че обичате да гледате телевизия. Ако поискам нещо, ще ви позвъня. Но забранявам да ни чакате да си легнем. Ясно ли е?

— Много добре, госпожо — склони глава Хинкъл. — След като така желаете...

— Господин Гренвил ще поеме заключването преди лягане — добави Хелга. — Затова след вечеря можете да се считате свободен.

От гърдите на Гренвил се откъсна неволна въздишка на облекчение. Може би Арчър ще се окаже прав, като твърди, че нещата се развиват благоприятно за тях.

Събуди се малко преди седем сутринта, Хелга кротко спеше до него.

Днес е решителният ден, рече си Гренвил. След двадесет и два часа ще бъда свободен! Беше сигурен, че след няколко часа ще пристигнат онези противни документи и Хелга ще очаква да ги проучи и да си даде становището по тях. Това не биваше да става. Само по едни начин можеше да се отърве — като се направи на болен. Нищо ново. Често симулираше мигрена, особено когато не можеше да понася повече своите сбръчкани приятелки. И винаги беше успявал.

Остана неподвижен в леглото, докато Хелга въздъхна и се събуди. Тогава изпусна едно тихо стенание.

— Какво ти е, Крис? — разтревожено се надигна Хелга.

— Нищо — промърмори той и сложи длан върху очите си. — Извинявай, ако съм те събудил. Но проклетото нещо отново е тук...

— Какво те боли? — наведе се над него тя.

— Ох, пак ме хвана гадната мигрена — изпъшка той. — Периодично ми се стоварва на главата... — потисна поредното си стенание и отвори очи: — Виж какво, скъпа, просто ме остави да полежа. Когато не мърдам, може да се понася...

— Горкичкият! — възкликна Хелга и стана от леглото. — Ще ида да ти намеря някакво хапче.

— Недей, моля те! — направи страдалческа гримаса той. — Съжалявам, но единственият начин да победя проклетата болка е да остана на спокойствие. Дори разговорът кара главата ми да тръпне!...

— Разбира се, Крис. Искаш ли малко чай? Какво друго да направя за теб?

— Нищо — изпъшка той. — Надявам се след час-два да ми мине.

— Съжалявам — промълви колебливо Хелга. Погледа малко неподвижната му фигура, после влезе в банята за кратък душ, върна се в стаята и бързо се облече.

Гренвил я наблюдаваше през пръсти и от време на време изпускаше по едно тихо стенание.

— Крис, мили... Ще извикам лекар.

— Няма лекар, който да е излекувал някого от мигрена — отвърна Гренвил и свали ръце от очите си с видимо усилие. — Ще се оправя. Моля те да не вдигаш шум, мила... — очите му се затвориха.

Хелга излезе на терасата, челото ѝ беше сбърчено от тревога. Хинкъл поливаше цветята, но веднага спря маркуча и се приближи.

— Днес сте ранобудна, госпожо. Да не се е случило нещо?

— Господин Гренвил има пристъп на мигрена — отвърна Хелга. — Трябва да му осигурим спокойствие.

— Да, мадам — кимна с безизразно лице Хинкъл. — Много неприятно заболяване. Тук ли да ви сервирам кафето?

— Да, моля.

Тя изпи кафето, а Хинкъл се появи да отнесе подноса.

— Можете ли да си представите, че мъж като господин Гренвил страда от мигрена? — попита Хелга.

— Трудно, госпожо — вдигна вежди Хинкъл. — Мисля, че това по-скоро е невротичен пристъп...

Хелга изпита внезапна нужда да си поговори с верния прислужник.

— Не бързайте да се оттегляте, Хинкъл — рече. — Седнете за малко, искам да си поговорим.

— Предпочитам да остана прав, госпожо — леко се поклони икономът.

— Господи, винаги коректен! — усмихна се Хелга. — Но аз ви считам за свой приятел, Хинкъл... Затова седнете.

— Благодаря, госпожо — отвърна онзи и седна на ръба на един от плетените столове.

— Искам да ви кажа, че ние с господин Гренвил мислим да се оженим — каза Хелга. — Той се съгласи да ми стане съдружник в компанията, а другия месец ще организираме сватбената церемония — от устата ѝ се изтръгна щастлива въздишка.

Хинкъл направи кисела физиономия, която само след секунда бе заменена от обичайното безизразно изражение.

— В такъв случай ми позволете да ви поднеса най-искрените си поздравления, госпожо — сухо рече той. — Също и на господин Гренвил...

— Благодаря, скъпи Хинкъл... Крис ще ме направи истински щастлива! Не мога повече да живея сама. Вие поне знаете колко самотна се чувствам понякога... Трябва да ме разберете, Хинкъл! Искам да живея пълноценно след всичките ужасни години, прекарани с Хърман!

— Разбира се, госпожо — промърмори неодобрително онзи и понечи да се изправи.

— О, постойте малко, за Бога! — раздразнено подвикна Хелга. — В края на седмицата ще заминем за Парадайс сити, вие ще се заемете с подробностите. Искам сватбата да бъде блестяща!

— Можете да разчитате на мен — рече с нещастен вид Хинкъл и остана прав.

Хелга го познаваше добре. Развали ли се настроението му, никой не може да го оправи. Трябваше му време.

— Както винаги, Хинкъл — погледна го топло тя.

— Да, госпожо, както винаги. А сега ще ме извините, но имам доста работа...

Хелга го гледаше как прекосява терасата с вдървен гръб. Ох, ако можеше да приеме новината както трябва, въздъхна тя. Ще му трябва известно време за това... А тя ще поговори с Крис и ще му обясни колко много държи на Хинкъл. Крис наистина трябва да направи усилие да спечели благоразположението му. Някога, когато тя самата се беше омъжила за Ролф, икономът не я приемаше. Но тя прояви такт и търпение, постепенно го спечели на своя страна... И той ѝ се отплати с лоялност в един от най-опасните мигове от живота ѝ...

Стъпвайки безшумно, Хелга отвори вратата на спалнята и надникна вътре. Гренвил, който умираше за кафе с цигара, бързо сложи ръка над очите си.

Хелга загрижено го погледна, после тихо затвори вратата.

Господи, какъв адски ден ме очаква, въздъхна Гренвил. Но твърдо реши да продължава преструвката до последния момент. А после хората на Арчър ще нахлуят във вилата и ще го отмъкнат... За пръв път се замисли сериозно върху плана на своя по-възрастен и очевидно по-опитен съучастник. Мисълта, че скоро ще стане притежател на един милион долара, несъмнено го стопляше, но в същото време изпитваше сериозно безпокойство. Хелга не беше жена за подценяване, стоманената ѝ воля го тревожеше и едновременно с

това го караше да се прекланя пред нея. Въпреки добре аргументираните мотиви на Арчър, той имаше чувството, че тази жена може да стане безкрайно опасна, когато разбере, че е била измамена. Реши да напусне Европа в момента, в който прибере своя дял от парите. Помисли малко и стигна до заключението, че трябва да отлети за някой карибски остров в момента, в който получи парите от Арчър. Там ще купи яхта, ще си вземе някоя кукличка за компания и ще потъне в неизвестност. Ще се върне в Европа — неговото предпочитано ловно поле, едва след като нещата се уталожат и забравят...

После в главата му се появи една мисъл, от която крайниците му бързо се вдървиха.

А мога ли да имам доверие на Арчър, запита се той. Какво всъщност знам за него? Бяха се запознали случайно в един потискащо мизерен парижки хотел. Дали наистина е специалист по международно право? Дали не е един от опитните мошеници, които се навъртат около хората с богатство и влияние? Гренвил неспокойно се размърда в леглото. Не може да му се отрече, че действително познава Хелга. Всичките му действия доказваха това. Но спомняйки си за протърканите му дрехи и простия факт, че парите от откупа трябва да бъдат преведени в шифрованата му лична сметка, англичанинът отново бе обзет от безпокойство. Какво би могъл да стори, ако Арчър просто получи сумата и изчезне? Нищо, абсолютно нищо!

Започна да се поти. Макар да беше безделник и жиголо, Кристофър Гренвил притежаваше изключително силно чувство за самосъхранение. Как би могъл да се предпази от евентуалната двойна измама, която би могъл да му погоди Арчър?

Отпуснат в полумрака на тихата стая, Гренвил се зае да обмисля този въпрос.

Точно в 14.00 Макс Сегети и Жак Белмонт паркираха очукания си фолксваген пред хотел „Швайцерхоф“. Зад волана беше Белмонт. Арчър, който междувременно беше оправил сметката си тук, спокойно ги очакваше във взетия под наем мерцедес. Махна им с ръка да го последват и подкара колата към задръстения от автомобили крайбрежен булевард. След няколко минути влудяващо пълзене двете

коли напуснаха задръстването и поеха покрай езерото, в посока на Парадизо.

Пътуването им отне точно десет минути. Паркира пред дървената виличка, фолксвагенът спря зад него. Сегети и Белмонт слязоха с малки куфарчета в ръце. Бяха облечени в тъмни костюми и изглеждаха доста по-представителни от времето на първата им среща в Женева.

— Някакви проблеми? — попита ги на италиански Арчър.

— Не, синьор — усмихна се Сегети.

— Носите ли качулки и пистолети?

— Да, синьор. Минахме през Цюрих, за да избегнем италианската митница. Проблеми нямаше.

— Добре, последвайте ме — кимна Арчър, прекоси занемарената градина и отвори входната врата. — Настанявайте се.

Бяха се озовали в малък хол, претъпкан със стари мебели. Сегети и Белмонт се отпуснаха в скърцащите кресла, а Арчър започна да крачи напред-назад.

— Операцията ще се проведе довечера в единадесет часа — започна инструктажа той. — Входната врата на вилата ще бъде отключена. Нахлувайте вътре, размахвайте пистолетите пред мъжа и жената, после отмъквайте мъжа. В момента, в който го докарате тук, задачата ви ще бъде изпълнена. Ще си получите парите и веднага ще тръгнете за Женева. Като, естествено, забравите какво сте правили...

Сегети кимна с глава, а Белмонт равнодушно гледаше отъркания килим в краката си.

— А къде се намира тази вила, синьор? — попита Сегети.

— След малко ще ви откарам дотам. Възможно е да възникне малък проблем, тъй като във вилата има и един иконом. Трябва да се справите с него, в случай че се намеси — Арчър направи малка пауза, после тихо добави: — И никакво насилие!

За пръв път от началото на разговора се обади Белмонт.

— Аз ще се оправя с него — промърмори той с мрачна усмивка на уста.

Арчър внимателно го изглежда, стреснат от злобата в гласа му.

— Повтарям, че не искам насилие — рече той и премести поглед върху Сегети: — Това ясно ли е? Предпочитам отвлечането да се провали, но не искам насилие!

— Няма да е необходимо, синьор — кимна Сегети.

— Човекът, когото трябва да отвлечете, ще демонстрира фалшива съпротива, но нищо повече — продължи Арчър. — Той просто ще иска да убеди жената, че наистина го отвлечат. Разбирате ли?

— Да, синьор — кимна Сегети.

— Добре — въздъхна Арчър. — Да повторим още веднъж: точно в единадесет вие ще пристигнете във вилата. С моята кола, която ще паркирате на алеята отпред. Входната врата ще бъде отключена. Нахлувайте вътре и търсите хората си. Мъжът и жената ще бъдат в дневната или на терасата. Когато влезете в антрето, право пред вас ще се пада вратата за хола — Арчър извади листче хартия от портфейла си. — Това е план на вилата, разгледайте го внимателно.

Сегети придърпа листчето, втренчи поглед в него, след малко кимна с глава.

— Всичко е ясно, синьор.

Арчър извади още едно листче.

— Тук съм написал точно какво трябва да кажете на жената — поясни той. — Ще го запомните наизуст — плъзна листчето към Сегети, който прочете текста и леко се усмихна:

— Това ще бъде работа на Жак — рече дебелият и подаде листчето на приятеля си. После вдигна глава към Арчър и добави: — Жак много го бива за такива работи.

— За мен няма значение кой ще ги каже, искам само да бъдат казани убедително — сви рамене Арчър. — После вземате мъжа и го докарвате тук. Толкоз. Плащам ви и веднага потегляте за Женева.

— Няма проблеми, синьор.

— Добре. А сега ще ви заведа да видите вилата.

С чувство на нарастваща сигурност в успешния завършек на операцията, Арчър подкара мерцедеса към Кастаньола. Караше бавно и настояваше двамата пътници внимателно да запаметяват особеностите по пътя.

— Няма проблеми, синьор — продължаваше да повтаря Сегети.

Колата пое по стръмния път, който минаваше покрай вратата на Хелга, намали ход, но не спря.

— Ето я — кимна с глава Арчър. — Вила „Хелиос“. След малко ще се върна по същия път и отново ще я видите.

Сегети и Белмонт извиха вратове към портата от ковано желязо. Сигнал до края на пътя на триста-четиристотин метра от вилата, Арчър направи маневра и подкара обратно.

— Видяхте ли я добре? — попита той.

— Да, синьор. Няма проблеми.

— Добре. Разполагате с около осем часа до началото на операцията. В къщичката ли ще останете, или предпочитате нещо друго?

— Бихме искали да поразгледаме Лугано, синьор — рече Сегети. — За пръв път идваме тук. Ще ви помоля да ни върнете обратно, за да използваме нашата кола.

Арчър облекчено кимна с глава. Никак не му се искаше да прекара осем часа в компанията на тези двамата.

— Добре.

Сегети слезе от мерцедеса в момента, в който Арчър паркира пред дървената къщичка.

— Ще бъдем тук довечера в десет и четвърт, синьор — обяви той, после двамата с Белмонт скочиха в очукания фолксваген и потеглиха.

Арчър влезе в къщичката и се просна на едно от леглата в малката спалня. Предстоеше му дълго очакване, но операцията беше задействана.

Един милион долара, въздъхна блажено той. С тези пари в джоба спокойно може да се прибере в Ню Йорк и да открие собствена кантора за данъчни консултации. Пипне ли паричките, оная кучка нищо не може да му направи! Беше убеден, че няма да се разписка. Ще постъпи точно така, както беше постъпил навремето Хърман Ролф с него. Ще си затрае, иначе целият свят ще научи как е била измамена от един красив жиголо... Не, за нея може да бъде напълно спокоен. Тревожеше се от тези двамата. В тях имаше нещо неясно, особено у по-младия. Тревогата му несъмнено би се увеличила стократно, ако можеше да ги види какво правят, след като паркираха пред централната поща на Лугано.

Белмонт остана в колата, а Сегети забърза нагоре по стълбите. Откри една свободна кабинка, затвори вратата и набра номера на Бърни в Женева. Разговорът беше кратък, говореше единствено Сегети.

— Обади ми се след два часа, Макс — нареди Бърни и затвори.

Бърни имаше много връзки в Швейцария, но най-добрата от тях беше именно в Лугано и се наричаше Лъки Белини. Наричаха го „Лъки“^[1], защото преди години една от ревнивите му приятелки беше забила ножа си в дебелия му гръб чак до дръжката, но той се отърва без почти никакви усложнения.

— Лъки? — попита в слушалката Бърни. — Искам от теб малко информация. Кой живее във вила „Хелиос“, която се намира в покрайнините на Кастаньола?

— „Хелиос“ ли? — учуди се Лъки Белини. — Това е вилата на Хърман Ролф. Той е покойник, но жена му я използва от време на време. В момента пак е там...

— Добре, Лъки — ухили се доволно Бърни. — Стой си у дома, довечера по някое време ще ти дойда на гости.

После се обади на летището и си поръча авиотакси, което щеше да го откара до Аньо — най-близкото до Лугано летище, точно в 18.00.

Когато Сегети се обади за втори път, Бърни му съобщи, че се присъединява към групата.

— Ще правиш точно това, което иска от теб онзи глупак Арчър — нареди Бърни. — Приберете въпросния тип, после аз поемам нещата в свои ръце.

— Ясно, Бърни — отвърна Сегети. — Къде ще се срещнем?

— Елате да ме вземете от летището в Аньо, точно в шест.

— Добре, Бърни.

Брадатият затвори телефона, усмивката му се разшири още повече.

Някъде около пладне Гренвил се появи на терасата. Към скуката се беше прибавил и гладът.

Хелга седеше край една от широките маси и проучваше папка с документи. Вдигна глава и на лицето ѝ се появи радостна усмивка.

— Крис, миличък! По-добре ли се чувстваш?

Гренвил надяна страдалческата физиономия на лицето си и се наведе да я целуне по бузата.

— Ще оцелея — леко изпъшка той и се тръшна на съседния стол. — Дали Хинкъл ще ми направи едно кафе?

— Разбира се, скъпи — отвърна Хелга и натисна звънеца на масата. — Не ти ли олекна мъничко?

— Доста ме поразтърси — въздъхна той и я дари с усмивката си на смелчак. — Странно, защото от месеци не бях имал никакви пристъпи...

На вратата се изправи Хинкъл.

— Кафе, ако обичате — нареди му Хелга. — Господин Гренвил вече се чувства по-добре... — хвърли един поглед към Крис и попита: — Не искаш ли да хапнеш един омлет?

Гренвил би предпочел една хубава пържола, но кимна с глава и каза, че ще опита да се справи с омлета.

Хинкъл кимна и се отдалечи.

— Продължавай да работиш, Хелга — рече англичанинът, затвори очи и се облегна назад. — Аз ще си почивам край теб.

Хелга се поколеба, после отново разтвори папката. Затвори я, когато Хинкъл се появи с поднос, върху който имаше каничка кафе и апетитно димяща чиния с омлет.

— Благодаря — отвори очи Гренвил. — Това тук изглежда великолепно.

Хинкъл наклони глава и се оттегли.

— За бизнес можем да поговорим и утре — каза Хелга. — Сутринта проведох един дълъг разговор с Уинбърн. Най-сетне му е дошъл умът в главата и теренът ще бъде купен по цената, която предложихме ние...

— Много добре — рече Гренвил и лицето му се сбърчи в страдалческа гримаса. — В момента не съм в състояние да мисля, нека оставим нещата за утре... — наведе се напред и си напълни чашата с кафе. Утре ще бъде далеч, доволно си помисли той.

— Няма проблеми — отвърна Хелга и внимателно го изгледа: — Знаеш ли, бях убедена, че ти си последният човек на света, който би могъл да страда от мигрена...

— Получих я като наследство от баща си — излъга Гренвил. — Той беше истински страдалец — изпи кафето на две глътки и отново напълни чашата си. После се зае с омлета, който наистина се оказа превъзходен. — Хинкъл знае как се бърка омлет — призна на глас той.

— Само не казвай това пред него — предупреди го Хелга. — Той не бърка омлет, той ТВОРИ! Много те моля, Крис, дръж се добре с

него! Трябва да ти призная, че никак не беше очарован, когато му съобщих за предстоящия ни брак!

— Не беше очарован ли? — вдигна вежди Гренвил. — Той е твой прислужник, ако правилно съм разбрал... На кого му пука дали е очарован, или не? Прислужници колкото щеш!

Хелга замръзна на мястото си, в очите ѝ проблесна познатата метална нишка.

— Моля те, Крис! За Хинкъл трябва да се разберем веднъж завинаги! Той означава много за мен, единствено теб обичам повече от него!... Винаги ми е помагал в трудни минути, винаги е проявявал разбиране... — тя се овладя, на устните ѝ се появи усмивка: — Не искам да ти прозвучи мелодраматично, но Хинкъл е част от живота ми и аз не бих го загубила срещу всичките съкровища на света!

Гренвил си даде сметка, че разговорът им взема опасна посока. Не че имаше някакво значение, но нямаше смисъл да я настройва срещу себе си.

— Извинявай — усмихна се той. — Наистина не си давах сметка колко много си привързана към него. Ще направя всичко възможно да ме приеме. Това ти го обещавам!

— Наистина съм привързана към него — сериозно отвърна Хелга. — Той е любезен, лоялен и абсолютно верен човек!

— Обещавам — повтори Гренвил и нежно докосна ръката ѝ.

— Благодаря ти, Крис. Сигурна съм, че когато те опознае като мен, Хинкъл ще те дари със същите безупречни услуги, с които дарява и мен!

Господи, въздъхна вътрешно Гренвил. Толкова приказки за някакъв дебел и самодоволен иконом!

— Дано! — усмихна се очарователно той.

Малко след един по обед Хинкъл се появи на терасата със сребърен поднос, върху който имаше шейкър и две високи чаши. Гренвил с неудоволствие си спомни, че трябва да играе ролята на поразен от пристъп на мигрена човек и отказа мартинито с водка. После се извърна към иконома и възкликна:

— Никога през живота си не съм ял по-хубав омлет! Просто не мога да си представя как съумявате да го направите толкова лек и едновременно с това толкова вкусен!

— Радвам се, че сте доволен, сър — сковано отвърна Хинкъл и се обърна към господарката си: — За обед предлагам филе миньон със сос от гъби, госпожо. След което малко сирене „Бри“ от наистина великолепно качество...

— Чудесно — кимна Хелга и хвърли един въпросителен поглед към Гренвил: — Какво ще кажеш?

Гренвил се поколеба. Омлетът само беше раздразнил апетита му.

— Добре, ще се опитам да хапна малко — въздъхна той, ясно усетил неодобрителния поглед на иконома върху себе си. Изчака го да се отдалечи и подхвърли: — Не може да се каже, че е влюбен в мен, нали?

— Трябва да му дадеш малко време, скъпи — отвърна Хелга и събра пръснатите по масата документи. — Ще ида да поплувам, а ти си почивай.

Гренвил копнееше за топлата вода на басейна, но знаеше, че не бива да проявява лекомислие. Зае се да брои часовете. Още само десет! Несъмнено ще бъдат ужасни, но след това ще бъде свободен, завинаги свободен! Запали цигара, отпусна се назад и затвори очи.

Обядваха под сянката на голям чадър, после Хелга настоя да го прати обратно в леглото. Той не се възпротиви и тръгна към спалнята, а Хелга разтвори папката си и придърпа телефона.

В четири и половина следобед Гренвил отново излезе на терасата. Хелга продължаваше да проучва документите пред себе си с молив в ръка.

— Ти май никога не почиваш! — рече той, искрено смаян от невероятната ѝ работоспособност.

— Аз ръководя империя, която струва над един милиард долара, Крис — усмихна му се тя. — А ти ще станеш моята дясна ръка. Когато човек е на подобно място, той е обречен на работа... Можеш да позвъниш за чай, аз вече свърших...

Господи, ако се оженя за такова чудо, несъмнено ще се превърна в копче на калкулатор, мислено се ужаси Гренвил.

Вечерта премина в разговори. Хелга кроеше амбициозни планове за предстоящия меден месец. Дали ще му бъде приятно да предприемат пътешествие по крайбрежието на Флорида на борда на собствената ѝ яхта? Гренвил приемаше всичко и доволно кимаше с

глава. От свободата и богатството го деляха само няколко часа, нищо друго нямаше значение.

Хвърли един кратък поглед към обляната ѝ от лунните лъчи стегната фигура и изведнъж почувства как сърцето му се свива. Хелга е наистина великолепна жена, призна пред себе си той. Ех, ако не беше толкова дяволски ефикасна, самоуверена и твърда като гранит! В момента, в който нещата излизаха от контрол, на лицето на тази жена се запечатваше такова решително изражение, че той цял потръпваше от уплаха! Не, въздъхна в себе си той. Никога не бих могъл да я подчиня на волята си. Винаги ще има инициативата... Въпреки това му стана тъжно. Хелга беше великолепна в леглото, притежаваше безупречна външност и струваше много милиони. Но беше прекалено силна за него и би го подчинила на волята си изцяло, особено след брака... А той искаше да бъде свободен, да разполага с достатъчно пари, за да сменя жените в леглото си, когато поиска. Това беше жизненото му кредо — стига усложнения, стига богати и сбръчкани бабички! Отново въздъхна и хвърли един нетърпелив поглед към часовника си.

На терасата се появи Хинкъл, в ръцете му имаше шейкър и две чаши. Този път Гренвил не успя да откаже, просто цялата му душа плачеше за едно добро питие.

— Вече се чувствам по-добре, Хинкъл! — съобщи с победоносна усмивка той. — Толкова добре, че като нищо бих хапнал един стек!

Доволна от хода на събитията, Хелга вдигна глава към лицето на стария иконом. И с учудване установи, че неодобрителното му изражение беше изчезнало.

— Разбира се, сър — отвърна Хинкъл. — Мога да ви предложа „Турнедо Росини“ и стек на капак...

Проклето враждебно копеле, не забеляза промяната Гренвил. Какво ми пука, по дяволите! Утре вече ще съм те забравил!

— Стек на капак ми звучи добре.

— За мен също, Хинкъл — вметна Хелга. — Без предястия. Дали би направил и два от твоите фантастични коктейла с шампанско?

— Разбира се, госпожо — отвърна Хинкъл и на лицето му се появи доволна усмивка.

— Не го впечатлявам кой знае колко, нали? — въздъхна Гренвил, след като икономът се оттегли.

— Имай търпение — успокой го Хелга. — Ще му трябва известно време...

— Разбира се — кимна той и стана на крака. — Ще ида да се преоблека.

Вечеряха, Хинкъл се оттегли в кухнята да приготви кафе.

Гренвил реши, че сега е моментът да се направи на загрижен.

— Защо не го пратим да си почива, Хелга? — попита той. — Цял ден е бил на крака, а вече не е толкова млад...

Хинкъл поднесе кафето и Хелга вдигна глава:

— За днес приключихме, Хинкъл — усмихна му се тя. — Както винаги, всичко беше великолепно. Можеш да идеш да почиваш, ще се оправим и сами...

— Разбира се, госпожо — отвърна икономът. — Господин Гренвил трябва да затвори френските прозорци и да спусне жалюзите. Всичко останало е проверено — поклони се леко и, игнорирайки напълно Гренвил, добави: — Желая ви приятни сънища.

Най-накрая се отървах от този досадник, въздъхна вътрешно Гренвил.

— По телевизията има хубав филм — каза на глас той. — Искаш ли да го гледаме?

— Да, но нека останем още мъничко на въздух — кимна Хелга. — В колко часа започва?

— В десет без четвърт.

— Значи имаме време — усмихна се тя и сложи ръка върху неговата. — Вече си добре, нали, скъпи?

— Добре съм — отвърна той. — И след филма имам намерение да ти го докажа!

— Толкова съм щастлива с теб, скъпи! — промълви тя и очите ѝ блеснаха. — Нямах представа какво означаваш за мен!

Още час и четиридесет и пет минути, напомни си Гренвил с някакво неясно чувство за вина. Хинкъл привършваше разчистването на кухнята, до ушите им долиташе тихото потракване на посудата. Луната се отразяваше в спокойните води на езерото, острият планински върхове релефно се очертаваха на фона на обсипаното с ярки звезди небе, въздухът беше наситен с аромата на цветя. Вечерта беше наистина романтична.

Гренвил продължаваше да се ослушва. Ясно долови как Хинкъл затваря вратата на кухнята и стъпките му се отдалечават по посока на сервизните помещения.

— Хайде да гледаме филма — въздъхна Хелга и двамата се насочиха към дневната.

Гренвил включи телевизора и тръгна към тоалетната в антрето.

— Ей сега ще се върна.

За броени секунди издърпа резето на входната врата, превъртя бравата и откачи предпазната верига. После влезе в тоалетната и натисна сифона. Погледна часовника си. Още един час!

Върна се при Хелга, отпусна се на дивана и впери невиждащ поглед в екрана. Не можеше да мисли за нищо. Знаеше само, че след по-малко от час в живота му ще настъпи коренна промяна!

За щастие филмът се оказа интересен и Хелга не отделяше очи от екрана на телевизора. Беше съвършено отпусната, ръката ѝ си играеше с пръстите на Гренвил, просторното помещение тънеше в полумрак, осветено от меката светлина на малък лампион.

Над камината имаше часовник с осветени цифри и Гренвил не можеше да откъсне поглед от него.

Точно в 23.00 вратата отхвъркна назад и в дневната се втурнаха двама маскирани мъже с пистолети в ръце.

[1] Късметлия. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Арчър погледна часовника си. Беше точно 23.00. Сегети и Белмонт вече влизат във вилата.

Двамата се бяха появили в дървената къщичка точно навреме, в 22.15. Измъкнаха от куфарите си две черни качулки и ги показаха на Арчър. Същото сториха и с пистолетите. Арчър познаваше различните типове оръжия още от казармата и затова не му беше трудно да провери дали магазините са празни. Отново подчерта, че не желае никакво насилие.

— Възникне ли подобна опасност, прекратявате операцията! — заповяда той. — Пак ще ви бъде платено. Ясно ли е?

Сегети кимна и каза своето „няма проблеми“.

— Ще докарате приятеля ми направо тук — продължи Арчър. — Не бързайте, за да не ви спре пътната полиция.

Двамата тръгнаха, а Арчър започна да крачи напред-назад из тясното холче, като час по час поглеждаше часовника си. Ако всичко мине добре, те трябва да се появят заедно с Гренвил някъде около 11.30. Но само ако всичко мине добре...

Куфарът му беше затворен и изправен до вратата. Беше готов да излети в момента, в който усети, че нещо не е наред. Когато човек има работа с жена като Хелга, той трябва да има едно наум. Дори да беше сигурен, че Гренвил е успял да я оплете в своята мрежа, той знаеше колко твърда може да бъде тя и никога не го забравяше.

Спомни си как преди години се беше опитал да я изнуди, а тя го затвори в мазето на вилата. Дори когато беше убеден, че е успял да я надиграе, тя отвърна с изненадващ ход и оттогава насам Джак Арчър се беше превърнал в дребен мошеник, готов на всичко, за да изкара някой долар...

Лицето му окаменя. Ще се обади на Хелга едва когато Гренвил бъде тук и в успеха на операцията няма никакви съмнения. Това ще бъде мигът на триумф, мигът на отмъщението за всичко, което беше изстрадал заради тази жена.

Часовникът му показваше 23.20. Ако всичко е протекло нормално, тримата вече би трябвало да са потеглили насам... После си спомни за Хинкъл и сърцето му потръпна от безпокойство. Беше го виждал няколко пъти, още като прислужник на Хърман Ролф. Не го хареса, но чувствата им бяха взаимни. Инстинктивно беше усетил, че под безобидната външност на иконома се крие човек със стоманена воля — от същия вид на тази, която притежаваше Хелга. Именно това беше причината, поради която Хинкъл изпитваше истинско възхищение от съпругата на Ролф. Двамата си бяха лика-прилика.

Стори му се, че навън избръмча автомобилен мотор. Арчър пристъпи към вратата и рязко я отвори. Видя светлината на автомобилни фарове, но колата подмина. Вечерта беше топла, луната заливаше всичко наоколо с ослепителните си лъчи. Неволно ускорил дишането си, Арчър остана навън с наострен слух. Минаха още няколко коли, после се появи мерцедесът. Колата спря пред вилата, а той шумно изпусна въздуха от гърдите си.

Пръв слезе Гренвил и бързо тръгна по тясната пътечка.

— Всичко наред ли е? — попита с внезапно одрезгавял глас Арчър.

— Абсолютно наред! — засмя се англичанинът. — Едва ли би могло да стане по-добре!

— Влизай вътре, а аз ще се оправя с тези двамата — нареди му Арчър, почувствал как от гърба му се смъква огромен товар.

Сегети и Белмонт бавно пристъпиха към него. Арчър извади шест банкноти по хиляда франка от джоба си, единственото му желание беше час по-скоро да се отърве от тях.

— Някакви проблеми? — попита той, когато Сегети се приближи достатъчно близо.

— Не, синьор — отвърна онзи. — Жак им предаде вашето послание. Дамата беше доста впечатлена. Нямахте проблеми...

— Много добре. Ето парите ви и забравете къде сте били тази вечер. Веднага се връщайте в Женева.

Сегети преброи банкнотите на светлинната на луната, после кимна с глава:

— Добре, синьор. След малко тръгваме.

Арчър остана навън, докато двамата се натовариха във фолксвагена и потеглиха. После влезе в дневната и погледна към

Гренвил, който се беше отпуснал на едно кресло с широка усмивка на уста.

— Работата беше страхотно изпипана — похвали се той.

Арчър отвори бутилката уиски, която беше купил на път за къщичката, и напълни две чаши.

— Разказвай.

Гренвил отпи една глътка и започна:

— Отървах се от Хинкъл някъде около девет. За щастие по телевизията имаше интересен филм и аз предложих на Хелга да го изгледаме. Тя се настани пред екрана, а аз се измъкнах за минута-две и отворих входната врата. Тя помисли, че отивам да се облекча... Тези двамата нахлуха вътре в единадесет, малко преди финала на филма. Бяха наистина внушителни... — от устата на Гренвил се изтръгна весел смях. — За миг уплашиха дори и мен. Но да беше видял как само обработиха Хелга! Единият ѝ обясни, че става въпрос за отвличане и утре ще получи бележка с условията на откупа. Беше страхотно убедителен, гласът му грапава като ръждива пила... Така крещеше, че и мен тръпки ме побиха... Каза ѝ, че ако се обади в полицията, с мен ще бъде свършено. Тя остана като закована на мястото си. Аз направих опит да протестирам, сборичкахме се. После ми опряха един патлак в гърба и ме поведоха. Всичко свърши за по-малко от пет минути! — от гърдите му се откърти дълбока въздишка: — Най-накрая свободен, Господи! Знаеш ли, Джак, тя наистина почна да ми идва твърде много!...

— Това можеш да го забравиш! — остро отвърна Арчър. — Сега най-важното е дали си успял да хвърлиш въдицата както трябва! Защото ако не си, тя положително ще позвъни в полицията!

Никой от двамата не подозираше, че едва завил зад ъгъла, очуканият фолксваген закова с рязко изскърцване на спирачките, а Белмонт скочи от седалката и се затича обратно към дървената къщичка. Точно според инструкцията на Бърни. Плъзна се край нея и пристъпи към задната врата. Отвори я за секунда с помощта на малкото приспособление, което държеше в ръка. Озова се в кухнята, вратата зад него остана полуотворена. В такова положение беше и вратата между кухнята и малкия хол. Белмонт се приближи до нея точно навреме, за да чуе презрителния глас на Гренвил:

— Въдица ли? — попита англичанинът. — Това не е въдица, приятелю, това е истински харпун! Да беше я видял как изглеждаше, когато онези типове ме изблъскаха от стаята! Сякаш беше получила удар — изглеждаше стара и сломена от ужас! Наистина показах майсторство при обработката ѝ, Джак! — стаята се изпълни от доволния му смях: — Можеш и да не ми повярваш, но цялата шибана вечер мина в обсъждане на шибаното ни сватбено пътешествие!

— Много добре — потърка ръце Арчър. — Отлично! Вече сме почти победители. Утре ще ѝ позвъня. От месеци мечтая за тази среща! Ще ми достави огромно удоволствие!

Гренвил помълча, после вдигна глава:

— Искам да обсъдим един въпрос, Джак. Два милиона долара са много пари и представляват голямо изкушение — очите му се забиха в лицето на Арчър: — Парите трябва да бъдат преведени по твоята шифрована сметка. Какви гаранции имам, че ще получа своя дял?

Арчър го гледаше, без да може да повярва на очите си. Нима съм паднал толкова ниско, че дори един нещастен жиголо ми няма доверие, запита се той.

— Ще го получиш, разбира се! — гневно извика той. — В тая работа сме заедно от самото начало! И от самото начало сме се разбрали, че ще делим поравно!

— Това го казваш сега — поклати глава Гренвил. — Но аз искам да бъда сигурен.

Арчър се поколеба. Съзнаваше добре своята дребнавост, беше достатъчно честен да си признае, че човек с неговия външен вид трудно може да вдъхва доверие.

— Добре — горчиво въздъхна той. — Явно не ми вярваш, значи имаш свое предложение...

— Не го приемай като лична обида, Джак — успокоително промърмори Гренвил. — Честно ти казвам, че когато става въпрос за два милиона долара, не вярвам на никого! Предполагам, че и ти би постъпил така. Отсега нататък, след срещата ти с нея и уреждането на подробностите по плащането, ние с теб ставаме неразделни. Ще дойда с теб в банката, ще изчакам трансфера на сумата и ще прехвърля своя дял по сметка, която ще открия пак там... Някакви възражения?

— Никакви — сви рамене Арчър. — След като искаш така, така ще бъде.

— Искам го!

— Считай въпроса за приключен — отвърна Арчър. — Хелга очевидно ще трябва да продаде малко ценни книжа, за да бъде в състояние да събере парите. Ще ѝ дам три дни и нито минута повече. През това време ние с теб ще останем тук. Не забравяй, че ти трябва да се криеш, Крис. Хладилникът е пълен, къщата не е кой знае каква, но ще ни свърши работа...

— Все някак ще оцелея — промърмори Гренвил и довърши уискито си.

— А сега трябва да свърша още една работа — рече Арчър и извади от чекмеджето на бюфета една фотокамера „Полароид“, която беше купил на път за селцето.

— Това пък за какво ти е? — равнодушно попита англичанинът.

— Ще изфабрикувам малко доказателства — ухили се Арчър. — Виж още какво съм купил... — от чекмеджето се появи шишенце кетчъп.

— Пресвети Боже! — възкликна Гренвил. — Да не си превъртял?

— Ни най-малко, мой скъпи Крис! — все така широко ухилен, Арчър размаха шишенцето пред очите му. — Тази малка бутилка доматиен сос струва точно два милиона долара!

Белмонт пристъпи от крак на крак и любопитно надникна през откренатата врата.

— Малко ще те пооплескаме, Крис — продължаваше Арчър. — Но за такава бала мангизи ще трябва да го изтърпиш. Сега ще намажа лицето ти със соса, после ще се проснеш на пода да ти направя няколко снимки... Мога да те уверя, че когато ги покажа на Хелга, тя няма да се колебае. Познавам я добре. Ще плати, просто защото органически не понася насилието!

Гренвил отметна глава и гръмогласно се разсмя.

— Чудесна идея! — извика той. — Хайде, почвай!

Белмонт реши, че е чул достатъчно, безшумно се измъкна от вилата и се затича обратно към фолксвагена. Шмугна се на седалката и Сегети даде газ. Малката кола бързо изчезна по посока на града.

Лъки Белини притежаваше малко магазинче за италиански стоки, разположено на една от тесните улички зад Пиаца Гранде в Лугано.

Живееше над магазинчето заедно с тлъстата си съпруга Мария. Имаше осем деца, които отдавна се бяха пръснали по света и въртяха свой собствен бизнес. Лъки тъгуваше за тях, просто защото беше човек на семейството. Малко преди да го напусне и последният му син, Лъки успя да купи малкия терен зад магазинчето и върху него построи нелош склад. Над склада иззида широка стая, която обзаведе с легло, маса и няколко дървени стола. В единия ъгъл монтира душ и тоалетна. Стаята беше специално построена за същия този син, който имаше амбицията да стане барабанист в някой поп състав. А Лъки полудяваше от непрестанното му чукане.

Именно в тази стая беше настанен Бърни. Някога, преди повече от петнадесет години, Лъки беше един от авторитетните кръстници на неаполитанската мафия. Сега беше на седемдесет и четири и отдавна се радваше на тих и спокоен живот. Но който веднъж е станал кръстник, остава такъв до края на живота си. Той знаеше, че Бърни поддържа тесни връзки с неговите някогашни момчета от Неапол и беше готов да му помогне с каквото може.

— Разкажи ми нещо за тази мадама Ролф — рече Бърни и хвърли бегъл поглед на часовника си. Беше 23.00. Сегети и Белмонт вече действаха. — Тя доста ме интересува...

Лъки винаги беше добре осведомен. Започна да говори, без да се запъне нито веднъж. Хелга Ролф наследила милионите на стареца и в момента била най-важната фигура в международния електронен концерн „Ролф Електроникс“. Личният ѝ капитал възлизал на шестдесет до осемдесет милиона долара. Страшно много си падала по мъжете и от време на време си позволявала здраво чукане с някой келнер или барман. Проявявала особено предпочитание към италианците.

— Откакто Ролф умря не съм чувал нищо за нея — продължи Лъки. — В момента е довела на гости някакъв лъскав тип, който се представя под името Кристофър Гренвил. И двамата са във вила „Хелиос“.

— Кой е тоя лъскач?

— Гренвил ли? Англичанин, който се прави на богат джентълмен, но по всяка вероятност това е само фасада. Нямам информация за него, научих само, че известно време е живял в Германия...

— Знаеш ли нещо за Джек Арчър? — попита Бърни.

— Някога въртеше парите на Ролф — кимна Лъки. — Беше важна клечка в някаква фирма за данъчни консултации в Лозана, често посещаваше вилата. После изведнъж изчезна. Чух, че е понатопил пръстите си в кацата с мед и е имал неприятности с Ролф. Но това е непроверена информация. Говореше се още, че чукал мадамата на Ролф, но и това не мога да твърдя с абсолютна сигурност.

Бърни премисли чутото, после бавно кимна с глава:

— Добре, Лъки. Иди да си легнеш, аз съм екстра в тази стаичка... — потупа по рамото възрастния мъж и добави: — Сложил съм супата на огъня. Няма да забравя да ти напълня паницата, когато кипне...

Лъки се ухили.

— С тези осем деца все не ми стигат мангизите, Бърни. Можеш да останеш тук, докогато поискаш. Ето телефонът — вдигаш слушалката и получаваш всичко, което пожелаеш. Храна, кафе, уиски... — старият мафиот беше останал с впечатлението, че Бърни има неприятности с полицията и търси сигурно убежище. Прочел безпогрешно мислите му, Бърни не си направи труда да го разубеждава.

— Чудесно, Лъки — рече той. — Може би ще прибера при себе си един-двама приятели. Нали нямаш нищо против?

— Абсолютно нищо — поклати глава Лъки. — Стига да не им пука, че ще спят на пода...

— Няма да им пука.

Стиснаха ръцете си, после Лъки бавно се спусна по стълбите и се прибра в къщата. Каза на жена си, че Бърни вероятно си има неприятности и ще се нуждае от храна. Жена му, с пет години помлада, само вдигна ръце. Вече петдесет години живееше с Лъки и нито веднъж не му се беше противопоставила. Изпълняваше всичко, което ѝ се възлагаше, и никога не задаваше въпроси.

Бърни лежеше на старото легло и мислеше. Малко преди полунощ стълбите изскърцаха и на прага се появиха Сегети и Белмонт. Разказаха му подробно как е протекло отвличането, после Белмонт предаде всичко, което беше подслушал в дървената вила.

— Искат да смъкнат два милиона долара от оная кукличка! — възбудено приключи дългокосият. — Представяш ли си?

— Нещастни аматьори! — презрително изсумтя Бърни. — Тази кукличка струва повече от шейсет милиона! Оня ден в Рим нашите хора са смъкнали седем милиона от някакъв далеч по-беден тип! Слушайте сега какво ще направим...

Говори в продължение на половин час, дебелият му показалец се размахваше във въздуха, за да подчертае важността на думите. Най-накрая млъкна и попита:

— Ясно ли е?

— Мама мия! — възкликна Сегети. — Какъв ще бъде нашият дял, Бърни?

— По-късно ще говорим за това — отсече брадатият. — Предстои ни още много работа. Сега трябва да поспим, вие двамата ще легнете на пода.

Намести се удобно на старото легло и затвори очи.

Хелга бавно се събуди. За известно време лежа неподвижно, после ръката ѝ потърси Гренвил до себе си, очите ѝ рязко се разтвориха.

През процепите на полуспуснатите жалози проникваше слънчева светлина, часовникът до леглото показваше 10.00. Крис е отишъл да поплува, каза си тя, после споменът от ужасите на предишната вечер изведнъж нахлу в съзнанието ѝ. Със задавен вик тя се надигна в леглото. Осъзна, че лежи по сутиен и гащички, очите ѝ уплашено пробягаха по стаята, очаквайки да видят онези чудовища с качулки на главите и пистолети в ръце.

Сърцето лудо заблъска в гърдите ѝ, принуди се да стисне зъби, за да не изкрещи.

На вратата се почука, после Хинкъл вкара количката със закуската.

— Стори ми се, че ви чувам, госпожо — рече той, отвори гардероба и уви широка хавлия около тялото ѝ. — Снощи си позволих да сваля роклята ви. Бях убеден, че без нея ще си почивате по-удобно...

Тя бавно си пое въздух и усети как стоманената ѝ решителност се завръща. Снощи се беше държала отвратително, от самообладанието ѝ не остана дори помен. В момента, в който колата на

бандитите отведе Крис, тя с писъци хукна към стаята на Хинкъл. Той се държа великолепно. Зашепна успокоителни думи в ухото ѝ, после я взе на ръце и я отнесе в спалнята като дете. След това седна до нея и търпеливо изслуша истеричния ѝ разказ.

— Не мога да го изгубя! Трябва да го върна! — беше крещяла тя. — Какво да правя, Хинкъл? Трябва да...

— Не трябва да изпадате в паника. Знаете, че подобни неща стават всеки ден. Отпуснете се и направете опит да се успокоите.

— Те ще го наранят, Хинкъл! А аз го обичам! Не мога да понеса мисълта, че е в ръцете на онези ужасни хора! — сълзите отново се върнаха в очите ѝ. — Не мога да живея без него! Той е всичко за мен, всичко, за което съм мечтала!...

— Госпожо Ролф! — изведнъж извика Хинкъл с метална нотка в гласа. — Вие сте в истерия! Вече ви казах — такива неща стават всеки ден! Сега ще уведомя полицията и...

— Не, не! Никаква полиция! Те казаха, че ако се обадим в полицията, ще го убият! Не знаете колко са жестоки!

— Значи ще чакаме условията на откупа — отсече Хинкъл. — А междувременно вие се овладейте. Моля ви!

Но Хелга не можеше да се контролира. Заровила глава във възглавницата, тя горчиво плачеше.

Хинкъл намръщено я изгледа. После влезе в банята и пусна две приспивателни в чаша с вода. Надигна главата ѝ и доближи чашата до устните ѝ.

— Не искам, не искам!

— Пийте и престанете да се държите като дете! — заповяда икономът.

Тя изпи течността, потръпна и се отпусна на възглавницата.

— Страшно много го обичам! — простена. — Господи, дано не му причинят болка!

Взел ръката ѝ, Хинкъл чакаше въздействието на лекарството. Обляна в сълзи и издаваща тихи стенания, Хелга най-сетне потъна в тежък сън.

Тя си спомни всичко това и го погледна с виновни очи. Хинкъл невъзмутимо наливаше кафе в чашата ѝ.

— Вие бяхте чудесен, Хинкъл — промълви Хелга. — Не зная какво бих правила без вас... Срамувам се за снощното си държане.

— Съвсем разбираемо, госпожо — кимна с глава Хинкъл. — След няколко дни господин Гренвил ще се върне и вие пак ще сте щастлива.

— Дано! — въздъхна тя и отпи глътка кафе. — Казаха, че днес ще получим условията на откупа. Дали ще се обадят по телефона?

— Твърде вероятно, госпожо — отвърна Хинкъл. — Обикновено използват телефоните... Сега ще ви напълня ваната. Ако междувременно се обадят, аз ще се разправам с тях — очите му загрижено се спряха върху лицето ѝ. — Днешният ден вероятно ще бъде тежък за вас, госпожо. А жена в тежко положение се чувства най-добре, когато изглежда добре...

След тези думи влезе в банята и пусна крановете.

Хелга преглъщаше сълзите си. Хинкъл е прав, държи се невероятно мило и лоялно. Изчака го да напусне стаята, после влезе във ваната. След няколко минути уви около тялото си дебела хавлия и се зае с лицето си. Облече светлосиня копринена блузка и черен панталон, после отправи очи в огледалото.

Аз съм Хелга Ролф, каза си тя. Аз съм влюбена. Крис ще се върне при мен. Защото аз съм една от най-богатите жени в света и притежавам магическия ключ на Хърман Ролф! Ще откупя Крис, каквото и да ми струва това!

Стана и се насочи към терасата, където Хинкъл се бе заел да полива цветята. Той вдигна глава, огледа я и одобрително кимна.

— Бих казал, че сте много красива, госпожо, ако ми позволите тази волност...

— Благодаря, Хинкъл, много сте любезен.

— Няколко корена са повехнали и се нуждаят от грижи, госпожо — рече икономът. — Може би няма да е зле да се заемете с тях... От опит зная, че градинарството е изключително успокояващо занимание, а пред нас е тежък ден, вероятно изпълнен с очакване... — ръката му махна по посока на малка плетена кошничка с ножици и други градинарски приспособления. Хелга покорно се зае да подрязва мъртвите цветя — нещо, което правеше за пръв път в живота си. И Хинкъл отново излезе прав. Работата действително я успокои, макар Гренвил да не излизаше от главата ѝ.

В единадесет и четвърт Хинкъл се появи с шейкър в ръце.

— Предлагам едно питие за освежаване, госпожо.

Тя кимна, влезе вътре да измие ръцете си и отново излезе на терасата.

— Ще позвънят ли, Хинкъл?

— Да, госпожо — започна да налива питието ѝ икономът. — Това е война на нерви и аз съм сигурен, че вашите трябва да бъдат в отлична форма.

— Всичко е наред — отпусна се на стола тя. — Безпокоя се само да не му причинят страдания. От тази мисъл просто ми става зле!

— Защо да го правят, госпожо?

— Бяха толкова зли!

— Може би няма да бързат с обаждането — поклати глава Хинкъл. — Предлагам да хапнете един омлет. Трябва да имате сили...

После звънецът на входната врата издрънча и лицето на Хелга стана бяло като вар.

— Моля ви, госпожо — спокойно я изгледа Хинкъл. — Вероятно е пощальонът, оставете на мен... — след тези думи бавно прекоси терасата и се насочи към вратата.

Отвори и се озова лице в лице с Арчър. Размениха си продължителни погледи, после Арчър широко се усмихна:

— Здравейте, Хинкъл, нали все още ме помните?

Хинкъл запази желязно самообладание, лицето му си остана все така безизразно.

— Господин Арчър, струва ми се — леко повдигна вежди той.

— Точно така. Искам да се видя с госпожа Ролф.

— Госпожа Ролф не е у дома — сковано отвърна икономът.

— Тя ще ме приеме, Хинкъл. Просто ѝ кажете, че защитавам интересите на господин Гренвил.

Хинкъл продължително го изгледа, Арчър победоносно се усмихваше.

— Моля да почакате малко — промълви накрая той, огледа с презрение износените дрехи на посетителя и затвори вратата под носа му.

Хелга го посрещна с разширени от нетърпение очи.

— Господин Арчър желае да ви види, госпожо.

— Кой? — вдигна вежди тя.

— Господин Джак Арчър.

— Арчър ли? — попита Хелга и очите ѝ опасно проблеснаха. — Как смее да се появява тук? Изгонете го! Не желая този човек в дома си!

— Предлагам да го приемете, госпожо — спокойно подхвърли Хинкъл. — Каза, че защитава интересите на господин Гренвил.

Шокът я накара да стисне клепачи. После въздъхна и се овладя.

— Той ли е организиран всичко това?

— Не зная, госпожо, но по всичко личи, че е именно така.

Стоманената ѝ воля бавно взе връх. Тя стана и се насочи към дневната, в съзнанието ѝ проблеснаха спомените от онези ужасни дни. Видя Джак Арчър, затворен в мазето на вилата, видя го и свободен, сигурен в победата си... Но тя го беше надхитрила именно тогава, именно когато той вече тържествуваше... С Арчър се познаваше вече от двадесет години. Бяха работили заедно във фирмата на баща ѝ, бяха и любовници... Именно Джак Арчър ѝ внуши идеята да се омъжи за Хърман Ролф и за награда получи възможност да оперира с капиталите му в Швейцария. Именно той беше откраднал два милиона долара от тези пари и ги беше изгубил в някаква глупава спекулация. А после се опита да я шантажира, но тя не поддаде. Тогава го победих, нищо няма да ми струва да го сторя отново, решително стисна устни тя.

— Изпратете го тук, Хинкъл — рече. — Ще го приема насаме.

— Много добре, госпожо.

Хинкъл тръгна към вратата. Минавайки покрай хай-фи системата, ръката му се плъзна надолу. Меко щракна бутон, един от клавишите остана натиснат.

Арчър се появи в дневната, от цялата му фигура се излъчваше сърдечна самоувереност.

— Скъпа Хелга, колко се радвам да те видя! — извика с мелодичния си баритон той. — Отдавна не сме се срещали, нали?

Хинкъл тихо затвори вратата.

Изправена до прозореца, Хелга хладно огледа неканения гост, на устата ѝ се появи иронична усмивка.

— Аха, веднага забеляза промяната у мен — промърмори Арчър, все така широко усмихнат. — В момента все още съм в плен на отлива, но вълните на прилива вече се виждат на хоризонта... — отпусна се в едно кресло, без да чака покана, и кръстоса дебелите си бутове. — А ти изглеждаш все така впечатляващо, Хелга — похвали я той. —

Наистина не разбирам как го постигаш на твоята възраст... Предполагам, че всичко се дължи на парите. Козметици, фризьори, масажисти... А и дрехите, разбира се... — от гърдите му се откъсна горчив смях. — Дори аз бих изглеждал добре, ако разполагах с малко пари. Но ти ме натика в дълбока дупка, Хелга... В една наистина ужасно дълбока дупка!

— Какво искаш? — хладно попита тя.

— Какво искам ли? — изгледа я с престорено недоумение той. — Да речем, че искам реванш... Все още помня отлично всичко, Хелга. Колко време измина оттогава? Десетина месеца, нали? Ти каза, че държиш каре аса, помниш ли? Е, добре, картите са раздадени отново и този път четирите аса са у мен! — изгледа я в очакване, но тя запази мълчание. Арчър сви рамене и продължи: — Отдавна мечтая за този миг, Хелга. Да ти поднеса горчивата чаша и ти да я изпиеш до дъно. Както аз я изпих навремето... Е, бих казал, че питието, което ти поднасям, е по-скоро оцет, отколкото горчилка... — от гърдите му се откъсна саркастичен смях.

Макар и опитен юрист по международно право, бащата на Хелга обичаше да се придържа към стари клишета и често ѝ повтаряше: „ВИНАГИ ЩЕ ВЗЕМЕШ ТОЛКОВА, КОЛКОТО ВЛОЖИШ... НАПАДЕНИЕТО Е НАЙ-ДОБРАТА ЗАЩИТА“. Хелга добре беше запомнила думите му, нерядко ги прилагаше и на практика. Веднъж, изправена пред труден за решаване проблем, тя беше поискала съвета му. И го получи: „КОГАТО СИ ПРИТИСНАТА В ЪГЪЛА, ОСТАВИ ИНИЦИАТИВАТА У ПРОТИВНИКА. НАКАРАЙ ГО ДА ГОВОРИ, ТАКА НАЙ-ДОБРЕ ЩЕ ОПОЗНАЕШ ВРАГА. СЛУШАЙ ГО ВНИМАТЕЛНО И ПОЛОЖИТЕЛНО ЩЕ ОТКРИЕШ СЛАБОТО МУ МЯСТО“.

ОПОЗНАЙ ВРАГА!

Това беше най-добрият съвет на баща ѝ и Хелга винаги се беше придържала към него.

Настъпи малка пауза, после Арчър вдигна глава и попита:

— Нищо ли няма да кажеш?

— Слушам — поклати глава Хелга.

— Ти винаги си била добър слушател — кимна Арчър. — И отличен блъфьор. Но този път няма мърдане, Хелга. Карето аса наистина е у мен!

— Няма ли да станеш по-конкретен? — хладно го изгледа Хелга.
— Предполагам, че става въпрос за пари. Изглеждаш доста одърпан...

Арчър леко поруменя. Преди кражбата на двата милиона от Ролф той беше известен като изключително елегантен мъж. Два пъти дневно сменяше ризите си, костюмите му бяха истинско произведение на изкуството, поне веднъж на седмица посещаваше бръснаря и маникюриста си. Принудителната дрипавост го тревожеше като постоянен зъбобол.

— Животът ми беше доста уморителен откакто ти отказа да ми помогнеш — призна с въздишка той.

— Сам си го направи такъв — вдигна глава Хелга. — Превърна се в мошеник, фалшификатор и изнудвач... Никой не ти е виновен!

— Не ми харесва начинът, по който разговаряш с мен! — раздразнено я изгледа Арчър. — Аз...

— Но всичко това е истина, нали? — прекъсна го Хелга. — Нима ще отречеш, че си мошеник, фалшификатор и изнудвач? О, Джак, не ме карай да добавя и лъжец към тази характеристика...

Арчър усети желанието ѝ да поеме инициативата и реши да премине върху същината на въпроса.

— Казах на слугата ти, че представлявам интересите на господин Гренвил — рече тежко той.

Ясно долови потръпването ѝ при споменаването на Гренвил, но стойката ѝ остана все така изправена, очите ѝ продължаваха да го гледат с хладно спокойствие.

— И какво от това?

— Историята е доста необикновена, Хелга — въздъхна Арчър.
— Предлагам ти да седнеш и да ме изслушаш. Не искам да стърчиш през цялото време на крака като някакво прокълнато божество...

Хелга мълчаливо пристъпи напред и се отпусна в близкото кресло.

Арчър хвърли поглед към терасата, на лицето му се появи усмивка.

— Каква изненада! — възкликна той. — Виждам шейкър и чаша! Предполагам, че това е твоето обичайно мартини с водка. Моля за извинение, но от месеци не съм опитвал такова питие... — стана, отиде до масичката и допълни чашата на Хелга. Отпи една едра глътка,

наля си останалото в шейкъра питие и се върна в дневната с чаша в ръка.

— Твоят слуга е голям майстор на мартини с водка — призна с въздишка той. — Имаш късмет, че можеш да си позволяваш такива слуги...

Тя седеше напълно неподвижно, ръцете ѝ бяха кръстосани на скута. Но вътрешно кипеше от ярост.

— Както вече споменах, историята е доста необикновена — отпусна се в стола Арчър. — Преди два дни ме посети един човек, по всяка вероятност италианец, който ме попита дали мога да защитавам интересите му срещу хонорар от десет хиляди франка... — отпи една глътка и продължи: — Откакто ти отказа да уредим онзи малък проблем с парите на съпруга ти, аз доста трудно си изкарвам прехраната... Хърман Ролф се погрижи да включи името ми в черния списък и оттогава насам не мога да си намеря работа... Всички затръшват вратата под носа ми, затова десет хиляди франка ми се видяха страшно много пари... — на лицето му се появи тъжна усмивка: — Може би и ти някога ще изгубиш богатството си, макар че лично аз силно се съмнявам в това... Но искам да ти кажа, че когато нямаш пари, когато си принуден да носиш дрехи като този костюм, с който съм облечен в момента, когато обядваш в някоя долнопробна кръчма и не знаеш дали ще имаш пари за вечеря, твоята представа за добро и лошо бавно и неусетно претърпява промяна... Ето защо аз приех и изслушах човека, за когото ти споменах преди малко... Той ми разказа, че ти живееш с Гренвил и си луда по него. Клиентът ми (позволи ми да го наричам така) ви е наблюдавал отблизо през цялото време. Той отлично знае колко си богата и затова му хрумнало да организира отвличането на Гренвил, с цел да поизтръска малко пари от теб. Тук искам да спомена, че клиентът ми е доста груб и безскрупулен човек... — Арчър направи малка пауза, после продължи: — На практика той не си направи труда да скрие от мен, че принадлежи към мафията... Някак е успял да научи, че някога ние с теб сме били близки... — на лицето му се появи широка усмивка: — И ние действително бяхме близки, нали, Хелга?

Хелга остана неподвижна, само дланите ѝ неволно се стиснаха в юмруци.

— Клиентът ми преценил, че благодарение на старите ни връзки, аз... хм... съм подходящият човек за обсъждане условията на откупа... И ето ме тук...

— Ще преговарям директно с този човек — твърдо отвърна Хелга. — Не желая да имам нищо общо с теб.

— Нямах избор, скъпа — поклати глава Арчър. — Моят клиент иска да остане в сянка. Ако желаеш да си получиш обратно красавеца, ще трябва да преговаряш с мен. Освен това аз трябва да заработя и хонорара си, нали?

Хелга враждебно го изглежда.

— Значи вече не си само мошеник, фалшификатор и изнудвач! — просъска тя. — Вече си станал и подметка на мафията!

— Напомням ти, че не си в позиция да ме нагрубяваш! — леко повиши тон Арчър, а по скулите му изби червенина. — Ако искаш да освободим Гренвил, ще трябва да платиш откуп от два милиона долара! Клиентът ми ти дава тридневен срок, за да събереш сумата, която трябва да бъде преведена по сметка в една швейцарска банка. След три дни, точно по това време, аз ще се свържа с теб — довърши питието си и стана на крака: — Всичко зависи от теб. Не е нужно да ти напомням, че трябва много да внимаваш, когато си имаш работа с мафията. Клиентът ми пожела специално да подчертая, че всеки контакт с полицията ще се окаже смъртоносен за твоето приятелче Гренвил — на лицето му се появи жестока усмивка: — Каза още, че ако след три дни не преведеш парите, ще получиш за подарък едното ухо на Гренвил!

Хелга пребледня, но успя да запази самообладание.

— Това е шокиращо, нали? — продължи Арчър. — И на мен ми става лошо, като си го представя, но така работят онези типове от мафията... Безскрупулни и жестоки хора! И не си мисли, че това са голи заплахи! Случвало се е вече, спомни си за аферата Гети... Ще си позволя да ти дам един съвет — прегледай си акциите и продай по най-изгодния курс. Естествено, ако искаш да си получиш обратно Гренвил... Не съм го виждал, но познавам вкуса ти и предполагам, че е наистина привлекателен мъж... С едно ухо по-малко вероятно няма да е толкова привлекателен... — насочи се към вратата и изведнъж спря: — О, щях да забравя... Моят клиент ти праща този плик... — бръкна във вътрешния джоб на сакото си и сложи запечатан плик на масата. —

Подочух, че Гренвил се опитал да се прави на храбрец, но това е било грешка. С мафията шега не бива! — помълча малко, после кимна с глава: — Е, аз си тръгвам, Хелга. Ще се видим след три дни.

Напусна вилата, качи се в мерцедеса и бавно потегли.

Хелга пристъпи към масата и вдигна плика. Сърцето ѝ лудо блъскаше. Разтвори го и извади трите моментални снимки от него. Погледна ги, от устата ѝ се откъсна сподавен вик, снимките се плъзнаха на пода. В същия момент на прага се появи Хинкъл.

Както Арчър беше предположил, снимките оказаха невероятно силно влияние върху Хелга. Тя не можеше да понася насилието, дори когато беше на кино. Винаги изключваше телевизора, когато предстоеше сцена на убийство или насилие. Цялата ѝ твърдост се изпари, стисна в длани лицето си и отчаяно се разрида.

— Знаех си аз, знаех си! Те са го наранили! Те са му причинили болка!

Хинкъл ѝ хвърли един загрижен поглед и се наведе да вдигне снимките. Огледа ги внимателно, остави ги на масата и навлажни устни с език.

— Предлагам да се вземете в ръце, госпожо! — твърдо промълви той и побутна Хелга по рамото.

Тя вдигна глава, очите ѝ бяха обезумели.

— Вижте какво са му сторили! Вижте! Те са убийци! Аз трябва да намеря парите... Веднага! Аз... — не успя да продължи и отново избухна в ридания.

Хинкъл пристъпи към хай-фи системата и щракна бутоните. После отвори едно от чекмеджетата на библиотеката и извади оттам мощна лупа. Пристъпи към масата и се зае да изследва снимките. На пръв поглед те наистина бяха впечатляващи, Гренвил беше проснат на пода, очите му бяха затворени, а цялото му лице беше обляно в кръв. Хинкъл вдигна лупата, приближи я последователно до трите фотографии, после се изправи и кимна с глава.

— Госпожо, бих желал да ви съобщя нещо — каза той. — Но ви моля да се овладеете.

Хелга вдигна глава. Лицето ѝ беше обляно в сълзи, цялото ѝ тяло трепереше.

— Махай се! Остави ме на мира!

— Бих желал да ви съобщя нещо, госпожо.

— Какво?

Той взе една от снимките и я размаха под носа ѝ:

— Това тук съвсем определено ми изглежда на доматиен сос!

Хелга беше толкова смаяна, че дори забрави да плаче.

— Доматен сос ли?! — изгледа го с недоумение тя. — Какви ги дрънкате? Полудяхте ли?

— Преди да поема службата си при господин Ролф, аз имах нещастieto да се грижа за един човек от киното, госпожо — рече Хинкъл. — От него усвоих изкуството на гримирането. В повечето случаи, при които се изисква симулация на кръв, гримьорите прибъгват до доматиен сос или кетчъп.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — втренчено го изгледа тя и усети как самообладанието ѝ се връща.

Хинкъл забеляза това и одобрително кимна с глава.

— Опитвам се да ви кажа, че господин Гренвил е цял-целеничък, госпожо. А тези снимки са една елементарна измама.

— Наистина ли мислите така, Хинкъл? — замръзна Хелга. — Те не са го наранили, така ли?

— Положително, госпожо.

— Какви гадове! — стисна юмруци тя. — Но аз трябва да го измъкна от лапите им, Хинкъл! Аз...

— Бих искал да ви задам един въпрос, госпожо — твърдо я прекъсна Хинкъл.

— За Бога, няма ли най-сетне да зарежете този официален тон? — сопна му се Хелга. — Направо ще полудея от него! Казвайте!

Хинкъл отново кимна с одобрение. Това беше познатата Хелга Ролф, твърда и безкомпромисна. Истериичното създание си беше отишло.

— Как са проникнали във вилата двамата мъже, които отвлякоха господин Гренвил? — попита той.

— Това пък какво общо има, по дяволите! Те се втурнаха тук и го отвлякоха!

— Но как са влезли, госпожо? — държеше на своето Хинкъл.

Тя се втренчи в него, въздухът със свистене напусна гърдите ѝ.

— През вратата, разбира се.

— Преди да се оттегля, аз лично заключих и залостих входната врата, госпожо.

— Сигурно този път сте забравили... — сви рамене Хелга.

— Лично я заключих и залостих, госпожо — повтори все така спокойно Хинкъл.

— Извинявам се — погледна го Хелга. — Просто съм безкрайно разтревожена...

— Съвсем разбираемо, госпожо — кимна икономът. — Но тези мъже са проникнали тук именно през входната врата. Помните ли дали господин Гренвил не е отскочил случайно до тоалетната в антрето?

Очите на Хелга се разшириха.

— Да, но...

— Тогава именно той е отключил входната врата и е дръпнал резето, госпожо — ледено заключи Хинкъл. — Няма кой друг да го е сторил.

— Нима се осмелявате да твърдите, че господин Гренвил е организирал собственото си отвличане?! — почти изкрещя Хелга.

— Тези снимки са фалшификати, госпожо. А господин Гренвил е единственият човек, който би могъл да отключи входната врата — невъзмутимо отвърна Хинкъл. — Изводите са съвсем очевидни.

— Не! — изкрещя извън себе си Хелга. — Той ме обича! Той никога не би постъпил така! — стиснала ръцете си в юмруци, тя бясно забарабани по масата. — Не искам да ви слушам! Зная, че го мразите! Но аз го обичам и не искам да слушам! Не искам!

— Преди да ви оставя насаме с господин Арчър, аз си позволих да включа магнетофона, госпожо — все така невъзмутимо продължи Хинкъл. — Сега разполагаме със запис на вашия разговор. Записах и номера на колата му. Мисля, че вече имаме достатъчно основания да се обърнем към полицията.

— Полицията ли? Не! Крис е в ръцете на мафията! Те заплашват, че ще му отрежат ухото, ако аз забавя плащането. — Хелга скочи на крака и впи безумен поглед в лицето на икономата. — Какво значат парите? Не ми пука за никакви пари, искам си Крис! Ще им платя и няма изобщо да слушам гадните ви инсинуации! Вие го мразите и нарочно говорите по този начин. Дръжте се настрана! Аз ще си го върна, независимо от цената!

След тези думи тя изтича по стълбите и затръшна вратата на спалнята зад гърба си.

Хинкъл дълго остана неподвижен, с намръщено лице. После излезе на терасата и отпрати взор към блестящото далеч долу езеро. Умът му напрегнато работеше.

Арчър се намести на седалката на мерцедеса и изви волана по посока на Казарет. Трябваше да се спусне до езерото и оттам щеше да хване крайбрежния път за Парадизо.

Беше изключително доволен от себе си. Този път не само заби ножа в гърба на оная кучка, но и завъртя острието! Жалко, че не видя мутрата ѝ при разглеждането на снимките! Но добре си представяше какво е било впечатлението ѝ от тях. Любимият ѝ лежи облян в кръв! Господи, това положително е разбило сърцето ѝ! Вече беше напълно сигурен, че няма да има проблеми и Хелга ще плати исканата сума.

Един милион долара, въздъхна той и лицето му грейна в усмивка. След три дни ще имам възможност да си купя толкова костюми, колкото душата ми иска! Ще си ходя веднъж седмично на бърснар и бързо ще забравя как съм се подстригвал сам. Отново ще се храня в най-добрите ресторанти и ще отсядам в скъпи хотели! А оная кучка не заслужава никаква милост! Ох, колко е сладко отмъщението!

Идеята му да представи Гренвил като жертва на мафията беше наистина блестяща! Колко ли ще се смее, като му разкажа, помисли си той, после изведнъж се намръщи. Гренвил трябва да се укрива до получаването на откупа. Но една бутилка шампанско все пак могат да си позволят... Да, точно така, кимна Арчър. Бутилка шампанско и нищо повече. Гренвил ще разбере...

Намери свободно място за паркиране, след като доста пообикаля из задръстените улици на Лугано. Влезе в универсалния магазин „Инно“, купи две бутилки шампанско и се зае да избира различни готови ордъври и сухи сирена. Ще разкаже на Гренвил за безупречно проведената операция, а после ще я отпразнуват...

Натоварен с торбички, той се върна при мерцедеса и подкара към дървената къщичка. Хелга вероятно вече се е заела да преглежда списъка на акциите си. Които и да продаде, все тя ще е губещата страна! Индексът Дау Джоунс беше страхотно нисък. Така ѝ се пада на мръсницата! Едно хубаво погребение! Арчър щастливо се разсмя. Представи си я как натиска педала на онзи лъскав ролс по посока на

Берн и иска спешна консултация с банкерите си. Представи си и паниката й... Господи, колко сладко нещо е отмъщението!

Четири аса, въздъхна доволно той. Всичките са в ръцете ми, този път няма да минат никакви блъфове от нейна страна! Заковал съм я и мърдане няма!

Спря пред дървената вила, събра торбичките с покупките и забърза по тясната пътечка.

Блъсна вратата и извика:

— Номерът мина, Крис!

Посрещна го мълчание.

Арчър се намръщи и прекоси празната дневна. Надникна в двете спални, отби се и в кухнята. От Гренвил нямаше следа. Обзет от пристъп на паника, Арчър захвърли покупките на кухненската маса и се втурна към банята. Отвори широко вратата, после ритна и вратата на тоалетната.

Гренвил не беше във вилата.

СЕДМА ГЛАВА

Гренвил изпрати Арчър до колата, върна се в скромния хол и се приготви за чакане. Вероятно ще бъде сам около час, помисли той. Никак не завиждаше на Арчър за предстоящата мисия. Вече знаеше колко твърда може да бъде Хелга, дори и когато е влюбена. Макар да беше абсолютно сигурен в чувствата на тази жена, той все пак се опасяваше от реакцията ѝ към условията на Арчър. Беше доволен от споразумението си с Арчър, но решението му да не се отделя от американеца след получаването на парите си оставаше все така твърдо. За такава сума човек трябва да бъде изключително внимателен.

Запали цигара и си представи пътя, по който минаваше съучастникът му. Първо Казарет, после изкачване нагоре, към Кастаньола. След десетина минути вече ще е във вилата. При мисълта, че цели три дни ще е принуден да остане в тази мизерна колиба, той въздъхна от досада. Но призна, че Арчър има право да настоява за крайна предпазливост. Засекат ли го навън, сбогом на целия план! Швейцарските полицаи са изключително старателни и проявяват особено внимание към чужденците. Спомни си онзи с бялата каска, който искаше да го глоби за неправилно паркиране, и се намръщи. Призна, че се беше държал глупаво. Това ченге притежава името и адресната му регистрация, несъмнено би го разпознало, ако се стигне дотам. В крайна сметка това е един незначителен инцидент, сви рамене Гренвил. След три дни той ще бъде на летище Женева и ще чака излитането на самолета за Ню Йорк. Оттам ще отлети за Маями, ще се позабавлява ден-два, след което ще потегли за някой от карибските острови.

Какво ли ще направи Арчър със своя дял, запита се той. Всъщност той съвсем не е лош човек и не може да му се отрече, че е умен. В добър костюм и прилично подстриган, би изглеждал доста солидно. Благодаря на Бога, че никога не съм стигал до неговата мизерия, въздъхна вътрешно Гренвил. Винаги беше намирал някоя глупава стара гъска, готова да му отпусне малко пари. Но с един

милион долара в сметката на това ще бъде сложен край. И той ще бъде наистина свободен човек!

Слаб шум зад гърба му го накара да се обърне.

На прага се беше изправил Сегети, зад него надничаше безизразната мутра на Белмонт. Стреснат, Гренвил скочи на крака.

— Какво правите тук? — остро попита той. — Мислех, че отдавна вече сте се върнали в Женева!

— Плановете ни се промениха — отвърна Сегети и пристъпи в стаята. — Нали така, Жак?

Белмонт не отговори. Облегна се на рамката на вратата и отправи безизразен поглед към Гренвил.

— Какво искате? — в поведението на двамата ясно личеше заплахата, Гренвил изпита неприятното чувство, че го чака нещо лошо. Неволно отстъпи крачка назад.

— Какво искаме ли? — мазно се усмихна Сегети. — Искаме теб, господин Гренвил!

— Моля? — изгледа го с разтуптяно сърце Гренвил.

— Не разбираш ли английски? — учуди се онзи. — Искаме да дойдеш с нас!

— За нищо на света! — избухна Гренвил. — И прекратете тези глупости! Платиха ви добре, махайте се оттук!

Сегети измъкна огромен лугер със завинтен на дулото заглушител и го насочи в гърдите на англичанина.

— Този път няма да използваме доматен сос, господин Гренвил! — изсъска заплашително той. — Този път ще има истинска кръв!

Гренвил изтръпна, цялото му тяло се вдърви. Никога досега не го бяха заплашвали с оръжие. Черната дупка в края на заглушителя го накара да се изпоти от страх.

— Махнете това нещо! — запелтечи объркано той. — Недейте... Не стреляйте!...

— Тръгвай, господин Гренвил — тихо процеди Сегети. — Ще се повозим на кола. Ти ще седнеш отпред, а аз — отзад. В момента, в който решиш да направиш някоя глупост, ще получиш едно тихо куршумче в гръбнака! — на устата му се появи заплашителна усмивка. — И знай, че никога не си хабя думите напразно!... Хайде, мърдай!

Разтърсен и с пресъхнала от уплаха уста, Гренвил покорно последва Белмонт към паркирания пред къщичката фолксваген. Сегети

го държеше на мушката си. Пъхна се на задната седалка и му направи знак да сяда отпред. Белмонт седна зад волана.

— Къде ме водите? — дрезгаво попита Гренвил. — Какво искате от мен?

— Дръж си плювалника затворен, господин Гренвил — предупреди го Сегети. — И ще си останеш цял...

Поеха по крайбрежния булевард. Движението беше оживено, в един момент колата почти спря пред униформен полицай, който упътваше някакъв пешеходец. Гренвил го погледна с копнеж, но в този момент тихо се обади Сегети:

— Без глупави идеи, господин Гренвил.

Навлязоха в кръговото движение на Пиаца Гранде, свърнаха в една от страничните улички и Белмонт натисна спирачките.

— Много внимавай, като излизаш, господин Гренвил — предупреди го Сегети. — Имам славата на изключително точен стрелец.

Гренвил се поколеба само за миг. Обзет от паника, той се запита дали да не хукне по пустата уличка. После разбра, че няма нерви за подобно начинание, и покорно последва Белмонт, който отвори някаква висока дървена порта. Озоваха се в тясно и разхвърляно дворче. Сегети затръшна портата зад гърба си.

Поеха по посока на голяма постройка без прозорци, която наподобяваше хамбар. Във входа цареше полумрак, миришеше на сирене, зехтин и остри подправки. Белмонт пое нагоре по стръмните стълби. Сегети смуща Гренвил и му направи знак да следва дългокосия. Изкачиха един етаж и се озоваха в просторна стая. Мебелировката ѝ се състоеше от легло, маса с няколко паянтови стола и малък радиоапарат. На един от столовете се беше разположил Бърни.

— О, господин Гренвил — стана на крака той. — Ние с вас не сме се срещали, но имаме общ познат — господин Арчър.

Гренвил изгледа брадатото лице на ниския и широкоплещест италианец по начина, по който би изгледал някой едър, космат паяк, незнайно как озовал се във ваната му. Бърни се усмихваше, но малките му безцветни очички, приличащи на две морски камъчета, накараха Гренвил да потръпне от ужас.

— Познавате Арчър? — учуди се той с внезапно одрезгавял глас.

— Разбира се. Моля, заповядайте, господин Гренвил. Искам да си поговорим.

Гренвил пристъпи напред с внезапно омекнали крака и тежко се отпусна в най-близкия стол. Сегети се изправи зад гърба му, а Белмонт зае обичайната си позиция при вратата.

— Не разбирам какво искате от мен — изпъшка умолително Гренвил.

— Ще ви обясня — върна се на мястото си Бърни. — Господин Арчър поиска от мен да му намеря двама надеждни мъже, с чиято помощ да осъществи някакво фалшиво отвличане. Господин Арчър каза, че става въпрос за малка шега, но аз откровено ви признавам, че не му повярвах, господин Гренвил. За моето недоверие значително допринесе и размерът на сумите, които предложи — петстотин франка на мен и осем хиляди на двамата господа. Доста голяма разлика, нали? — по лицето на Бърни се изписа крива усмивка. — А сега разбирам, че вие двамата с господин Арчър имате намерение да измъкнете два милиона долара от въпросната жена. Без помощта на мен и моите хора вие не бихте могли да поставите своите искания пред нея, затова искам да обсъдим наново размера на нашите хонорари.

— Можехте да обсъдите това направо с Арчър! — опита се да изглежда твърд Гренвил. — Защо беше необходимо да ме отмъквате по този начин?

— Добър въпрос — кимна Бърни. — Наистина, защо ви довякохме насила тук? Отговорът е прост, господин Гренвил — вие сте отвличен, но този път истински!

— Не разбирам — объркано промълви Гренвил и внезапно усети, че не му достига въздух.

— Господин Гренвил — изгледа го с нещо като съжаление Бърни, — вие с господин Арчър сте обикновени аматьори. Във вашата мрежа е попаднала жена, която струва някъде около осемдесет милиона долара. По вашите думи, вие сте забили в нея не кука, а цял харпун... — очите му се преместиха към Белмонт: — Така ли каза, Жак?

Белмонт само кимна с глава.

— Значи приемаме, че жената наистина е заплена от вас — разпери ръце Бърни. — За което ви моля да приемете моите най-искрени поздравления. Но само аматьори могат да поискат два

милиона долара от човек, който струва повече от осемдесет! Разбирате ли какво имам предвид?

Гренвил облиза пресъхналите си устни.

— Тя... Тя е много трудна... — дрезгаво промълви той. — Според мен и два милиона са много!...

— Това още веднъж доказва, че вие с господин Арчър сте аматьори! — изгледа го с пренебрежение Бърни. — Ето защо реших да поема нещата в свои ръце. Пътъом ще ви спомена, че миналата седмица в Рим мои приятели отвлякоха един индустриалец, който в сравнение с госпожа Ролф би могъл да бъде наречен истински бедняк. Но той плати цели седем милиона долара, за да отърве кожата... — Бърни се приведе напред и насочи едрият си като банан показалец в гърдите на Гренвил: — Аз ще поискам десет милиона долара за вашата кожа, господине! Ако приемете да сътрудничите с мен, вие ще получите петстотин хиляди долара, същата сума ще бъде предложена и на господин Арчър.

Гренвил зяпна от удивление.

— Да сътруднича ли? — попита той. — Какво означава това?

— Може би ще се наложи да загубите ухо или някой от пръстите си, господин Гренвил — поясни Бърни. — Но за половин милион долара ще го направите, нали?

— Не можете да постъпите така с мен! — зяпна от ужас Гренвил.

— Вероятно още не си давате сметка, че сте отвлечен, при това истински — напомни му с леден глас Бърни. — Жак може да ви отреже ухото за секунда, а после да лекува раната ви с нагорещена ютия! Може и да ви отреже някой от пръстите, без да изпитате особена болка... Нямаме никакви проблеми в това отношение... А доколкото разбрах, онази жена е силно влюбена във вас и положително ще плати...

Гренвил почувства как му прилошава. Облегна се назад в стола, по лицето му се плъзнаха ситни капчици пот.

Бърни се изправи на крака.

— Сега ще ида да си поговоря с господин Арчър — обяви той. — Ще го помоля да действа като посредник, така ще бъде най-безопасно за нас. А вие се отпуснете, господин Гренвил. Твърде възможно е да не се стигне до раздяла с някой пръст или с част от ухото ви. Макс и Жак

ще се грижат за вас... — обърна се към Сегети и подхвърли: — След половин час, както се разбрахме, Макс...

Излезе от стаята, а Гренвил покри лицето си с длани и напразно се опита да спре треперенето на тялото си.

Хелга крачеше напред-назад из спалнята. Мисълта, че Крис е отвлечен и се намира в лапите на мафията, дълбаеше главата ѝ като свредел. Колко ли страда, горкичкият! Тя трябва да го освободи, трябва да събере парите! Никакви засечки! След три дни ще се появи онази свиня Арчър и парите трябва да са готови!

Ще замине за Бери и ще разговаря със своя швейцарски banker. Той трябва незабавно да уреди прехвърлянето на парите в сметката на мафията. После си даде сметка, че е в състояние на пълна паника, седна на леглото и стисна главата си с ръце. Самообладанието ѝ бавно започна да се възстановява.

Хинкъл!

Какъв глупак, Господи! Ревността така го беше заслепила, че дръзна да намекне за някакви машинации от страна на Крис! От момента, в който сподели с него, че е влюбена в Крис, старият иконом не можеше да прикрие своето неодобрение. А когато му каза за предстоящата венчавка, поздравленията му бяха доста кисели и тя отлично знаеше причината — вече не му се искаше да обслужва мъж господар. Хинкъл беше просто един стар егоист и нищо друго. Отхвърляше щастието ѝ, просто защото новата ситуация не му изнасяше! Предпочиташе Хелга да живее скучен и самотен живот, само и само за да не изгуби възможността да пърха около нея и да я тъпче с проклетите си омлети. И никак не го беше грижа, че сърцето я боли за любовник и съпруг като Крис!

Кетчъп!

Злобна лъжа! Гренвил е бит, при това жестоко! Нали онази свиня Арчър спомена, че се е опитал да бъде храбрец? Просто не можеше да си представи Крис в лапите на бандитите! Вероятно е издебнал момента да ги нападне и е направил опит да се освободи... Господи, нейният храбър и достоен любим! Но онези престъпници са го пребили!

Кетчъп!

Старческа ревност от страна на Хинкъл и нищо повече!

Ами отключената врата?

И за това има логично обяснение, разбира се. Нов опит на Хинкъл да разколебае вратата ѝ в Крис!

Какво чудно има във факта, че Крис действително е отворил вратата? Пожелал е да вземе глътка чист въздух, да се наслади за минута на прекрасната нощ... А после е забравил да заключи. Какво толкова?

Самоувереността ѝ се върна и тя стана на крака. Трябва веднага да замине за Берн!

Грабна ръчната си чанта, извади леко манто от гардероба и тръгна към хола.

Хинкъл долови стъпките ѝ и се изправи на вратата, която водеше към терасата.

— Заминавам за Берн — сухо го уведоми Хелга. — Ще се върна довечера, не зная точно в колко часа...

— Госпожо, позволете ми да...

— Не ви позволявам нищо! — срязва го Хелга. — Смаяна съм от обвиненията, които си позволихте да отправите към господин Гренвил! Разбирам защо възприемате тази линия на поведение, но нямам никакво намерение да я търпя! Възнамерявам да се омъжа за господин Гренвил в момента, в който си го върна обратно! А вие или ще приемете да работите за него, както работите за мен, или ще трябва да напуснете! Ясно ли е?

Хинкъл замръзна на мястото си. Изражението на лицето му беше толкова наскърбено и изненадано, че Хелга неволно поруменя от срам.

— Можете да вършите каквото пожелаете, госпожо — тихо промълви икономът.

— И точно така ще постъпя! — извика Хелга, ядосана на себе си от острото чувство на срам, което заля душата ѝ. Обърна се и изтича по стълбите, които водеха до гаража.

Хинкъл остана на мястото си с тъжно наведена глава. Когато чу, че ролсът се отдалечава надолу по пътя, той бавно отиде да заключи входната врата.

Върна се в хола, лицето му беше мрачно и замислено. После, сякаш обладан от някаква внезапна идея, той вдигна глава и забърза по коридора към стаята си. Разрови дреболиите в чекмеджето на скрина и

намери кожено тефтерче с телефонни номера и адреси. Отгърна го на буквата Ф и откри името, което му трябваше. Жан Фукон. Вдигна слушалката и набра парижкия номер.

Отпуснат на един стол в средата на стаята, Арчър мрачно се оглеждаше.

Къде се е дянал Гренвил?

Едва ли е проявил лекомислието да излезе от вилата и да се появи на някое от обществените места! Нито пък е излязъл на разходка. Арчър беше сигурен, че англичанинът прие предупрежденията му да не се показва никъде до получаването на откупа. Но какво тогава се е случило с него? Къде изчезна? Защо?

Стовари юмрук върху коляното си. Господи, всичко се подреждаше така добре! Беше убеден, че Хелга ще плати, а сега този глупак изведнъж изчезна!

После му хрумна друга мисъл. Може би Гренвил е изгубил самообладание или пък не е бил сигурен в успешния завършек на операцията. Сега вероятно вече е на път да напусне Швейцария с първия удобен влак! Сигурно е така, друга причина Арчър не виждаше. Проклетото лъскаво жиголо се е уплашило и е хукнало да бяга!

Заля го вълна на горчиво разочарование. Какво му е на тъпото копеле? Нищо! Млад и красив, той лесно ще си изкарва прехраната от разни богати бабички още години напред! Няма да получи един милион долара от Хелга, но ще продължава да си живее като цар!

Арчър затвори очи, представата за собственото му бъдеще беше непоносима. Отново трябва да се върне в тълпата неудачници с техните безнадеждни планове за спечелване на милиони, с фалшивите им заеми и два пъти по-фалшивите им опити да купуват и продават имоти, които не притежават! Отново ще трябва да приема мизерни хонорари за юридически услуги на съмнителни типове! Това беше неговото бъдеще. Ще става все по-беден и все по-окъсан, ще се бори за прехраната си при все по-неблагоприятни условия... Спомни си за Джо Патерсън и поклати глава. Дори при него не можеше да се върне. Налага се да потърси нов клиент, но това не можеше да стане в Швейцария. Може би трябва да опита в Англия. В шифрованата му

сметка имаше десет хиляди швейцарски франка и това бяха всичките му пари. Изтегли ли и тях — край.

Господи! Какво е накарало онзи глупак да побегне? Изглеждаше толкова уверен в успеха си при Хелга!

Проклет да бъде, изпъшка Арчър. Трижди проклет!

Вече не виждаше смисъл да стои в тази занемарена къщичка. Гренвил го няма, значи и той трябва да изчезва. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Стана на крака, в същия момент на входа се позвъни.

Замръзна на място, сърцето му пропусна един такт. Кой може да бъде? Дали Хелга не се е обадила в полицията? Едва ли, рече си Арчър. Но реакциите на тази жена винаги бяха непредвидими. Дали навън не го чакат полицаи? Поколеба се, после звънецът отново издрънча и той бавно тръгна към вратата.

Сърцето му прескочи за втори път, когато видя насреща си ухилената физиономия на Бърни.

— Здравсти, Арчър — поздрави брадатият. — Много се радвам да те видя. Как се чувстваш?

Пъргавият мозък на Арчър моментално включи на високи обороти. Именно той набит италианец със зловни очички е причината за изчезването на Гренвил, каза си той.

— Каква изненада, Бърни — отвърна с пресилена усмивка той и се дръпна да му направи път. — Какво те води насам?

Бърни пристъпи навътре, мазната усмивка не слизаше от лицето му.

— Трябва да обсъдим някои работи, Арчър.

— Настанявай се — махна американецът по посока на тясната дневна. — Какви работи?

Бърни се огледа, избра си един по-солиден стол и седна.

— Господин Гренвил беше отвлечен — обяви той.

Макар да беше сигурен, че го очакват неприятности, Арчър неволно потръпна.

— Отвлечен ли? — прошепна той. — От кого?

— От мен — съобщи му със самодоволна усмивка Бърни. — Ти си аматьор, Арчър. Фалшивото отвлечане беше една глупава идея от твоя страна. Сега операцията поемам аз. За да си получи Гренвил обратно, оная мадама Ролф ще трябва да плати десет милиона долара! На вас с Гренвил съм готов да отпусна по половин милион, стига да се

навиете да ми сътрудничите. Но останалите мангизи са за мен! Ти ще бъдеш посредникът. Ще идеш при мадамата и ще ѝ обясниш, че трябва да изкиха не два, а десет милиона долара!

— Няма да плати! — поклати глава Арчър, все още в плен на изненадата.

— Тогава ще ѝ занесеш едното ухо на Гренвил!

Тялото на Арчър изведнъж омекна и той беше принуден да се тръшне в най-близкия стол.

— Играта свърши, Арчър — хладно го уведоми брадатият италианец. — Гренвил е в мои ръце. Ще ѝ пратя ухото му, а ако продължава да се колебае, мадамата ще започне да получава и пръстите му... Един по един, нали разбираш? Говоря сериозно, Арчър. Можеш да забравиш детските си номера с доматения сос...

Арчър потръпна от ужас, после се стегна и вдигна глава.

— Оправяй се сам — решително рече той. — Аз се оттеглям! Не искам да имам нищо общо с тая работа!

Бърни се засмя.

— Не става, приятел — поклати глава той. — Ще правиш точно това, което ти наредя! — сакото му леко се разтвори, в ръката му се появи тежък лугер със завинтен на дулото заглушител. — Можеш да бъдеш сигурен, че ще те гръмна! Тоя пищов не вдига шум, кой знае кога ще те открият... Вероятно ще бъдеш доста вмирисан... Полицията никога няма да разбере кой те е гръмнал и защо... Това е положението. Или приемаш ролята на посредник, или си труп!

Очите на Арчър не можеха да се отделят от зейналата в гърдите му цев.

— Добре... — кимна той, в гласа му се долови нестабилност. — Ще правя това, което поискаш...

Бърни се усмихна, оръжието изчезна под дрехата му.

— Това вече е разумна приказка — похвали го той. Помълча за момент, после премина на същината на въпроса: — Доколкото разбирам, ти си отпуснал три дни на мадамата, за да събере двата милиона. Нали така? Правилно си постъпил, нека се поизпържи малко в собственото си масло... Когато изтече този срок, ще идеш при нея и ще ѝ кажеш, че разполага с още два дни, за да събере десет милиона. Ако откаже, ще ѝ подариш едно от ушите на Гренвил!

В същия миг внезапно издрънча телефонът.

— Обади се — махна с ръка Бърни.

Арчър с олюляване се изправи и вдигна слушалката.

— Джак! — изкрещя в ухото му гласът на Гренвил. — Отвлякоха ме, Джак! Вината за това е твоя, направи нещо, за Бога! Искат да ми отрежат ухото, направи нещо, за да... — мембраната щракна и линията прекъсна. Здравата разтърсен, Арчър бавно остави слушалката.

— Това беше господин Гренвил, нали? — позаинтересува се Бърни. — Наредих да му позволят да ти се обади, просто за да не мислиш, че блъфирам... А сега слушай внимателно, Арчър. Вдругиден ще идеш при Ролф и ще й кажеш, че ако иска да си получи обратно момчето, ще трябва да плати десет милиона долара. В брой или в безименни акции. На теб оставям да избереш начина, по който ще я убедиш. Но гледай този начин да е наистина добър, иначе твоето приятелче ще се раздели с някои части от тялото си! — на устните на Бърни се появи усмивка: — Знаеш ли какво бих си помислил, ако бях на твоё място, Арчър? Несъмнено щях да стигна до заключението, че аматьорският ми план е претърпял пълен провал, щях да забравя за Гренвил и щях да мисля единствено за собственото си спасение... А най-краткият път към него е бягството от Швейцария... Колкото по-далеч, толкова по-добре... — усмивката на италианеца се разшири, редките му зъби опасно проблеснаха: — Но това би бил погрешен начин на мислене, приятел! Погрешен и опасен! Аз не съм аматьор като теб, аз съм професионалист и разполагам с възможностите на своята организация. От този момент нататък ще бъдеш под постоянно наблюдение. Опиташ ли се да изчезнеш, положително ще станеш жертва на нелепа катастрофа... Не те искам мъртъв, Арчър... — мускулестата му ръка се протегна напред: — Дай ми паспорта си, ако обичаш. Просто за всеки случай. Може би все пак ще ти хрумне безумната мисъл за бягство...

Арчър не помръдна.

— Хайде! — повиши тон Бърни.

Бавно и с нежелание Арчър извади паспорта от вътрешния си джоб и го подаде на брататия.

— Въпросът е приключен — стана на крака Бърни. — Вдругиден отиваш при мадамата и се залавяш за работа. Гледай да си убедителен, приятелче!

Арчър само кимна с глава.

— Добре. Засега довиждане, скоро пак ще се видим.

Бърни излезе от вилата и се насочи към фолксвагена на Сегети, паркиран отпред.

Арчър го проследи с очи. Сърцето му бясно биеше, лицето му придоби пепелив цвят.

По дългия и труден път към Берн Хелга непрекъснато си мислеше за Хинкъл. Не можеше да забрави наскърбеното изражение на лицето му, постоянно си повтаряше, че трябва да го постави на място, че не бива да му позволява да се бърка в личния ѝ живот. Но едновременно с това си даваше сметка, че без него този живот ще бъде празен. Продължаваше да се срамува от начина, по който беше разговаряла с него. Ами ако се обиди и наистина я напусне? Не, дори не можеше да си представи това! Същевременно знаеше, че Крис е всичко за нея, че не би могла дори да диша без него! Ако ѝ се наложи да избира между Крис и Хинкъл, икономът нямаше никакви шансове. И все пак... Животът без Хинкъл ѝ се струваше невъзможен...

Неусетно влезе във федералната столица и не след дълго паркира ролса пред солидната сграда на банката.

Директорът, младолик и енергичен швейцарец, я посрещна на прага на кабинета си със самоуверена усмивка на уста.

— Трябват ми два милиона долара в брой — уведоми го тя веднага след размяната на приветствия. — Трябват ми за утре.

— Разбира се, мадам Ролф — кимна онзи. — Хвърлих един поглед на финансовото ви състояние и с прискърбие трябва да ви съобщя, че времето за продажба на акции е избрано изключително неблагоприятно. Ако сега решите да продавате, ще изгубите най-малко още 25% от споменатата сума. Затова ще ви предложи нещо друго, мадам — да ви отпуснем два милиона долара под формата на заем, при лихва от 8.5%. Предполагам, че така ще бъде по-удобно, за вас.

— Готови сте да ми отпуснете заем, така ли? — попита Хелга.

— Разбира се.

— Парите трябва да бъдат преведени по една шифрована сметка — поясни Хелга. — По-късно ще ви изпратя номера на сметката и името на банката.

— Никакъв проблем, мадам Ролф.

Десет минути по-късно ролсът вече гълташе километрите обратно към Лугано. Часът беше четири следобед. Още се срамуваше от поведението си към Хинкъл, никак не ѝ се искаше да прекара цялата вечер във вилата. Отби се в хотел „Еден“, седна на терасата и си поръча мартини с водка. После направи една дълга разходка по крайбрежния булевард. Мислите ѝ се въртяха ту около Гренвил, ту около Хинкъл...

Някъде около седем вечерта започна да изпитва глад и изведнъж си даде сметка, че цял ден не беше слагала нищо в уста. Без колебание се насочи към улица „Песина“, където беше любимият ѝ ресторант „Бианки“.

На прага я посрещна Дино, един от келнерите, които обикновено я обслужваха тук.

— Мадам Ролф! — възкликна той. — Много се радвам да ви видя!

Тя се настани на предложената масичка.

— Нещо за хапване, Дино... Но да не бъде тежко.

— Бих ви предложил тост „Пучини“, полят със сос от гъби и месо на дребни рачета.

Тя кимна с глава.

По време на вечерята мислеше единствено за Хинкъл. Трябва да го спечеля на своя страна, каза си тя. Трябва да го убедя, че Крис се е превърнал в част от живота ми, че не бих могла да дишам без него! Трябва!

Прибра се във вилата малко след осем. Още от колата видя, че в хола свети, а когато се изправи пред вратата, тя се отвори и Хинкъл я посрещна с лек поклон. Подпухналото му лице беше безизразно.

— Уредих всичко — съобщи му тя и се насочи към хола.

Хинкъл сложи резето и се присъедини към нея.

— Ще вечеряте ли, госпожо?

— Не, благодаря. Вече вечерях в Лугано — отпусна се в едно кресло и добави: — Хинкъл, трябва да си поговорим...

— Разбира се, госпожо — отвърна икономът и се насочи към дъното на помещението.

— Аз съм влюбена, Хинкъл — започна тя. — А когато една жена е влюбена, тя често се държи неразумно, бих казала — дори глупаво. Крис е моят живот, Хинкъл. Искам добре да осъзнаете това. Моля ви

да забравите какво казах тази сутрин, защото и вие сте част от живота ми! Без вас съм загубена... — очите ѝ се насълзиха. — Много съм нещастна, ужасно съм разтревожена... Това не ме оправдава, разбира се. Много, страшно много съжбялявам, за това, което казах сутринта! Ще ме извините ли, Хинкъл? Ще се опитате ли да ме разберете?

Очевидно развълнуван, Хинкъл бавно вдигна глава:

— Ще бъда щастлив да ви служа, госпожо — промълви той. — До края на живота си, ако вие го искате... Говорим откровенно, затова ще призная, че изпитвам искрено възхищение към вас. И го изпитвам отдавна, още от годините, в които бях на разположение на господин Ролф. Вие сте забележителна жена, вие притежавате нещо, което винаги съм поставял на най-висок пиедестал. И това нещо е куражът, госпожо... — замълча за момент, после я погледна право в очите: — Именно от кураж ще имате нужда в този момент! — после леко се поклони и се насочи към вратата: — Ще ме извините, но трябва да се погрижа за някои неща...

Обзета от чувство на дълбока самота, Хелга излезе на терасата и отпрати поглед към водите на езерото, облени от лунната светлина. Помисли си за Крис, нощта и денят след нея ѝ се сториха нетърпимо дълги.

Кураж?

Какво искаше да каже Хинкъл?

Приспивателните тази нощ бяха три и тя с благодарност се отпусна в лепкавите вълни на съня.

Точно в осем и половина Хинкъл почука на вратата на спалнята и вкара вътре количката със закуската. Леко замаяна от силната доза приспивателни, Хелга бавно се намести върху възглавниците.

— Сигурно сте спала дълбоко, госпожо — отбеляза Хинкъл, докато наливаше кафето.

— Взех три приспивателни — обясни му тя.

Той ѝ подаде чашата и отстъпи крачка назад.

— Денят ще бъде тежък за вас, госпожо. Доколкото разбрах, господин Арчър ще се обади едва утре сутринта...

Хелга само кимна с глава.

— Предлагам да потърсите някакви развлечения. Когато човек седи и чака, времето се точи много бавно...

— Ще се оправя — тръсна глава Хелга. — Ще поседя на терасата, имам да мисля за много неща...

— Точно това не бива да правите, госпожо! — твърдо рече Хинкъл. — Предлагам да отскочите до Комо, да поразгледате магазините и да обядвате там. Седенето на терасата само ще увеличи напрежението ви.

Прав беше, разбира се. До появата на Арчър имаше цели тридесет и шест часа, тя можеше само да седи и да си хапе нервите. С нищо не би могла да помогне и на Крис...

— Добре, Хинкъл — погледна го тя, — ще отида до Комо.

Не можеше да знае, че Хинкъл с нетърпение очаква телефонното обаждане на Жан Фукон и никак не държи да разговаря с него в присъствието на господарката си.

Някъде около единадесет, бледа и уморена, Хелга най-сетне се качи в колата и потегли надолу по пътя. Хинкъл изпусна една дълбока въздишка на облекчение. После започна да се разхожда напред-назад по терасата, час по час хвърляше нетърпелив поглед на часовника си.

Телефонното позвъняване дойде чак в единадесет и половина. Хинкъл беше приключил с работата си, дори успя да похапне и един сандвич. Когато апаратът започна да звъни, той скочи на крака и се завтече към хола.

Хелга с мъка си пробиваше път в оживеното движение по централните улици на Комо. Най-сетне видя едно свободно място и ловко паркира ролса. Тръгна да се разхожда, очите ѝ механично се спираха по богатите витрини, но нищо не виждаха. Мислеше за Крис. Какво ли прави сега? Дали онези бандити му дават храна? Утре парите ще я чакат. Ще ги даде на оная свиня Арчър и до вечерта Крис вероятно ще бъде свободен... Представи си каква нощ ги очаква и тялото ѝ потръпна от внезапна възбуда. Отново ще бъдат заедно! Какво са два милиона в сравнение с тази радостна възбуда? Нищо, абсолютно нищо! Тя обича този мъж! Господи, колко много го обича! Веднага ще заминат за Парадайс сити и там ще се оженят. На душата ѝ стана леко, беше сигурна, че е успяла да постигне разбирателство с Хинкъл. А вила „Хелиос“ ще бъде обявена за продан. Прекалено много станаха неприятните ѝ преживелици в нея! Вече никога не би могла да живее

тук. Обядва и подкара колата обратно към Лугано. Малко след като влезе в града, пред очите ѝ се появи рекламата на някаква агенция за недвижими имоти. Отби колата и спря, просто за да убие малко време. В кантората се срещна лично със собственика на агенцията — сдържан и добре облечен швейцарец, който я увери, че може да продаде вилата без никакви проблеми. Имал богат клиент, който търсел нещо подобно, а исканата от нея цена била съвсем разумна... Без капка съжаление в душата Хелга го упълномощи да сключи сделката и обеща да опразни вилата в двуседмичен срок.

После се отби в хотел „Еден“, хапна един стек на скара и потегли нагоре към Кастаньола.

Малко преди портала на вилата си с изненада видя, че насреща ѝ се спуска полицаи на мотоциклет, с кафява униформа и бяла каска на главата. Той я подмина, каската му проблесна на лунната светлина.

Остави колата в гаража и пое по стъпалата. Хинкъл отвори вратата и я изчака да влезе.

— Какъв беше този полицаи тук? — рязко го попита тя.

— Забравил съм да направя регистрацията на престоя ни в общината, госпожо — безстрастно ѝ съобщи Хинкъл. — Но вече всичко е наред. Добре ли прекарахте деня?

— Да — кимна тя и се насочи към хола. — Обявих вилата за продажба. Ще заминем за Парадайс сити в момента, в който се върне господин Гренвил. Искам вие да останете тук за известно време. Ще се отървете от обзавеждането и ще контролирате сделката... Ще го сторите ли?

— Разбира се, госпожо.

— О, Хинкъл! — усмихна му се тя. — Толкова съм сигурна с вас! Когато продадете имота, веднага ще се завърнете у дома, нали? Искам вие да се погрижите за сватбената церемония!

— На вашите услуги, госпожо.

Тя забеляза тъжния му поглед и изпита внезапно безпокойство.

— Нали всичко ще бъде наред, Хинкъл?

— Да се надяваме, госпожо — склони глава икономът. — Желаете ли нещо?

Тя хвърли кратък поглед към часовника над камината. Беше девет и четвърт, до появата на Арчър оставаха около четиринадесет часа.

— Не, мисля да си легна — отвърна тя и вдигна глава към лицето му: — Бъдете търпелив с мен, Хинкъл. Все за него си мисля... Къде го държат, как се отнасят с него...

— Разбирам, госпожо.

Тя леко го докосна по рамото.

— Просто не зная какво бих сторила без вас, Хинкъл!

Обърна му гръб и се насочи към спалнята си. Хинкъл залости вратата, спусна жалузите на прозорците и тръгна към своята стая. На леглото му беше оставен дебелият плик, който му донесе преди малко униформеният полицаи.

Икономът си сложи очилата, разкъса плика и започна да чете материалите, които му беше изпратил Жан Фукон.

Когато Хинкъл се появи със своята количка, Хелга вече беше будна. Трите приспивателни й помогнаха да прекара нощта сравнително спокойно, събуди се някъде около седем и половина и всичко изглеждаше наред. Арчър ще дойде и тя в негово присъствие ще телефонира на банката си. Ще им нареди да прехвърлят два милиона долара по сметката, която той трябва да даде, и някъде следобед всичко ще бъде свършено. Уверил се, че парите са преведени, онзи мошеник ще даде сигнал на мафиотите да освободят Крис. Остана в леглото, потънала в розови мечти. Мислеше само за Крис, почти физически усещаше ръцете му около тялото си. Кошмарът ще остане само спомен, двамата с него ще отлетят за Парадайс сити и всичко ще бъде забравено!

— Надявам се, че спяхте добре, госпожо — обади се Хинкъл, докато наливаше кафето.

— Благодарение на хапчетата, Хинкъл — усмихна му се тя. — Довечера той ще бъде тук! Искам да ми опаковате багажа, утре отлитаме за Парадайс сити!

— По-добре да изчакаме посещениято на господин Арчър, госпожо — отвърна Хинкъл. — Следобед ще имам достатъчно време за нещата ви...

— Всичко ще бъде наред! — остро го погледна тя. — Парите са готови и довечера господин Гренвил ще бъде свободен!

— Сега ли да ви приготвя ваната, госпожо? Или предпочитате да полежите още малко...

— Сега.

Загриженото лице на Хинкъл я накара да потръпне от тревога. Той се насочи към банята, завъртя крановете и тръгна да си излиза.

— Какво има, Хинкъл? — изпитателно го погледна тя. — Имам чувството, че криете нещо от мен!

— Моля да ме извините, госпожо — спокойно отвърна икономът. — Чака ме много работа — после се обърна и напусна спалнята.

Хелга се намръщи. Има моменти, в които Хинкъл е направо нетърпим! Дали нещо не е наред? Стана и влезе в банята. ЖЕНА, ИЗПРАВЕНА ПРЕД СЕРИОЗНИ ПРОБЛЕМИ, ГИ РЕШАВА НАЙ-ДОБРЕ, КОГАТО ИЗГЛЕЖДА ДОБРЕ... Нещо такова беше казал икономът, нали? Облече костюмчето си с цвят на узряла праскова, кимна одобрително на образа си в огледалото и тръгна към терасата.

Часът беше 9.45. Още два часа!

Седна и подложи лицето си на топлите слънчеви лъчи. До стола ѝ изведнъж изникна Хинкъл и тя с изненада отбеляза, че е свалил обичайната си бяла престилка. На нейно място беше облякъл тъмносин костюм и строга сива вратовръзка. В ръцете си държеше голям оранжев плик.

— Госпожо Ролф — тихо, но отчетливо промълви той, — искам да си поговоря с вас. Не като прислужник, а като човек, който ви желае доброто. И който, ако позволите... изпитва приятелски чувства към вас...

— Какво има? — втрещено го изгледа Хелга. — Защо сте облечен по такъв начин?

— В случай, че намерите за неприемливо това, което ще ви кажа, аз възнамерявам веднага да напусна — отвърна Хинкъл. После придърпа съседния стол и се отпусна върху него, без да поиска разрешение. Никога не беше си позволявал подобно поведение и Хелга смаяно го гледаше.

— Да напуснете ли? — объркано попита тя. — Мисля, че се разбрахме, Хинкъл...

— Аз ви разбрах, госпожо — погледна я спокойно икономът. — А сега е ваш ред. Затова ще ви помоля да не ме прекъсвате. После,

разбира се, ще имате пълната свобода да приемете или отхвърлите това, което ще чуете...

Хелга усети как по гърба ѝ пробягват студени тръпки, в душата ѝ нахлу предчувствието за огромно нещастие.

— Поведението ви е наистина странно, Хинкъл — промърмори тя. — Кажете каквото имате да ми казвате...

— Имам една племенница, госпожо — започна икономът. — Дъщеря на сестра ми. Преди петнадесет години се омъжи за един французин на име Жан Фукон и оттогава насам живеят в Париж. Фукон беше полицай, малко след сватбата го прехвърлиха на работа в Интерпол. Там направи добра кариера и в момента е заместник главен комисар на тази организация. Със съжаление ще ви призная, госпожо, че още в момента, в който видях господин Гренвил, аз изпитах към него съвсем определени подозрения. Вчера телефонирах на господин Фукон и го попитах дали Интерпол разполага с някаква информация за господин Гренвил...

Лицето на Хелга стана бяло като стената зад гърба ѝ.

— Как сте посмели! — извика тя. — От ревност сте си изгубили ума! Не искам да ви слушам повече!

— Трябва да чуете това, което искам да ви кажа, госпожо — тъжно я изгледа Хинкъл. — Разполагам с неоспорими доказателства, които подкрепят фактите. Снощи един униформен полицай ми донесе копие от досието на господин Гренвил. Моят зет ми направи услугата да го изпрати по спешност в Женева. Полицията в Германия търси господин Гренвил по три обвинения в многоженство.

Хелга потръпна от ужас, ръцете ѝ конвулсивно се притиснаха към пламналите бузи.

— Многоженство?!

— Да, госпожо. Според данните в полицейското досие господин Гренвил се е занимавал с възрастни жени. Методите му са били прости — намира подходяща, задължително богата и самотна жена, сключва брак с нея и живее на нейни разноски, докато му омръзне. После просто изчезва и повтаря номера с друга самотна жена, на друго място...

— Не вярвам! — пронизително изкрещя Хелга. — Не искам да слушам, не вярвам!

Хинкъл поклати глава и продължи разказа си с явна неохота.

— Отвлечането на господин Гренвил е фалшиво, госпожо. Полицията установи, че само преди два дни той е бил в компанията на господин Арчър, засечени са във вашия ролс. Това е неоспорим факт, тъй като господин Арчър е дал на полицаия визитната си картичка, а господин Гренвил му е показал паспорта си. Прослушах внимателно записа на вашия разговор с господин Арчър и отбелязах момента, в който той твърди, че никога не е виждал господин Гренвил. Но само ден преди това те са били засечени във вашата кола.

Хелга затвори очи, пръстите ѝ се свиха в юмруци.

— Всички подробности са тук, в този плик.

— Многоженство! — изстена Хелга. — Този мръсник е искал и мен да включи в колекцията си!

Хинкъл съчувствено я наблюдаваше. Промяната настъпи изведнъж, направо пред очите му. Тялото ѝ се стегна, очите ѝ широко се разтвориха. Лицето ѝ се превърна в мраморна маска, а зениците — в две сини ледени късчета.

Скочи на крака и започна да се разхожда напред-назад по терасата. Хинкъл мълчеше и чакаше, свел поглед към изпъстрените си с лунички ръце. След няколко минути тя бавно пристъпи към него.

— Какви глупачки са жените, нали? — тихо попита Хелга и сложи ръце на раменете му. — Ще бъдете ли така любезен отново да облечете бялата престилка?

— За мен ще бъде удоволствие, госпожо! — скочи на крака Хинкъл, очите му заискриха от радост.

— След един час Арчър ще бъде тук — изгледа го през полуспуснатите си клепачи тя. — Пратете го на терасата, ще се разбере с него насаме!

Стоманената нотка в гласа ѝ накара Хинкъл да изпусне една въздишка на облекчение.

— Много добре, госпожо — кимна той.

Хелга го изчака да се скрие във вътрешността на вилата, после направи усилие да сдържи гнева, които клокочеше в гърдите ѝ, и започна да чете документите от оранжевия плик.

ОСМА ГЛАВА

Проснат върху леглото в малката наета вила, Арчър почти не мигна. Все още не можеше да преодолее шока, все още не можеше да повярва, че е попаднал в ръцете на мафията, а Гренвил се намира дори в още по-опасно положение. Вече горчиво съжаляваше за това фалшиво отвлечане, даваше си сметка, че идеята да измъкне два милиона от Хелга го беше направила непредпазлив. Прокара пръсти през оредялата си коса и тъжно поклати глава. Никога не би трябвало да се забърква с хора като Моузис Сигал, а още по-малко с такива като Бърни, на които да пробутва идеите си за уж фалшиво отвлечане.

Потръпна от ужас, като си представи как съобщава на Хелга новината, че сумата на откупа се е вдигнала на десет милиона долара. Как ще реагира тя? Би могла да плати, разбира се, но дали увлечението ѝ по Гренвил може да се измерва с цяло състояние? Може би ще се опита да блъфира, а може и да откаже! Тогава онези негодници ще отрежат ухото на Гренвил и ще накарат него, Джак Арчър, да ѝ го занесе!

Това е немислимо, това не бива да става! Той трябва да я убеди, че мърдане няма!

Мечтаеше да си грабне куфара, да зареже Гренвил на произвола на съдбата и да напусне Швейцария. Но Бърни го беше усетил и му беше прибрал паспорта!

Въртеше се в леглото и пъшкеше, лицето му беше покрито с лепкава пот. Ако може да се вярва на Бърни, в края на операцията ще вземе петстотин хиляди долара. Милионът му изглеждаше по-сигурен, но сега ще трябва да се задоволи с половината. Но какво ще стане, ако Хелга плати, а Бърни му се изсмее в лицето? Това беше твърде вероятно!

Арчър се надигна и с разтуптяно сърце се насочи към банята. Започна да се бръсне. Лицето му беше бледо, под очите му се бяха очертали тъмните кръгове на безсънието. Изглеждаше победен и

отчаян, дори от километър разстояние човек можеше да разпознае неудачника в него. Сякаш беше прокажен!

Започна да рови в куфара си за чиста риза. Откри една, с протритата яка и скъсано копче на ръкава. Чувстваше се стар и уморен, но знаеше, че трябва да се стегне. Хелга не бива да разбере, че се намира в затруднение. Познаваше я добре — в момента, в който усети своето предимство, тя ще премине в стремителна атака.

После направи нещо, което никога не беше си позволявал по това време на денонощието — отиде до бюфета и измъкна бутилката с уиски. Отсипа си четири пръста и го изпи наведнъж, без да го разрежда с вода. После допълни чашата си и седна на дивана. Силният алкохол раздвижи кръвта му, самочувствието му започна да се възвръща.

Телефонът извъня в десет и четвърт.

Беше Бърни.

— След няколко минути ще започнеш преговорите с Ролф, Арчър — напомни му той. — Разчитам на теб. Как мислиш, ще имаме ли неприятности?

— Не знам — отвърна Арчър. — Тя е трудна.

— Бихме могли да я свържем директно с Гренвил — подхвърли италианецът. — Той е малко нервен, но положително може да бъде убедителен... Много го е страх да не изгуби някое от ушите си. Предлагам следното — ти отиваш във вилата точно в единадесет, а половин час по-късно там ще позвъни и Гренвил. Предполагам, че обаждането му ще помогне на преговорите...

Арчър се поколеба, но после разбра, че ще му трябва помощ отвсякъде и бавно кимна с глава:

— Добре, съгласен съм.

— Значи Гренвил звъни в единадесет и половина — приключи Бърни и затвори.

Арчър започна да крачи напред-назад из тесния хол. Ако Гренвил говори с вчерашната си истерия, Хелга може би ще изгуби част от своята твърдост, помисли си той. При положение, че е толкова влюбена, колкото твърди англичанинът, разбира се... Започна да му се струва, че Бърни наистина има известни шансове да измъкне тази сума, но това съвсем не означаваше, че той самият ще стане по-богат с половин милион долара.

Бърни беше споменал за плащане с безименни акции. Освежен от алкохола, Арчър изведнъж се усмихна. Не, приятелче, каза си той. Никакви безименни акции! Парите ще трябва да бъдат преведени в личната шифрована сметка на Арчър, до която Бърни не може да се докопа. Ето го разрешението. Братият ще бъде принуден да се примири. Докато парите са в сметката му, Арчър може да бъде спокоен за себе си. А и позицията му ще бъде изключително силна. Десет милиона долара! Ще даде половината на Бърни, другата половина ще остави за себе си. След кратък размисъл реши да бъде щедър и да отпусне един милион на Гренвил от собствения си дял.

От устата му се изтръгна тихо пиянско хихикане. Погледна часовника си и се изправи. Време беше да тръгва. Излезе от вилата и с леко залитане се насочи към мерцедеса. Когато спря пред вила „Хелиос“, беше почти изтрезнял и далеч не толкова самоуверен. Остави колата на алеята и натисна звънеца на входната врата.

Доста почака, преди да се откряне и лицето на Хинкъл да се появи в процепа.

— Здравсти, Хинкъл — поздрави го Арчър с широка и малко пресилена усмивка на уста. — Предполагам, че госпожа Ролф вече ме очаква...

— Точно така — процеди Хинкъл. — Ще ви покажа пътя.

Следвайки широкия гръб на иконома, Арчър прекоси хола и излезе на терасата.

Хелга беше полуизлегната на един плажен стол. Носеше широки слънчеви очила, на масичката до нея имаше висока чаша с мартини.

— Господин Арчър, госпожо — обяви Хинкъл.

Хелга махна с ръка към един стол, без да извърща глава, Хинкъл го премести по-близо до господарката си. Постава го така, че Арчър да се озове с лице срещу слънцето.

— Свободен сте, Хинкъл — спокойно каза Хелга.

— Да, госпожо — кимна икономът и бавно се отдалечи.

— Хелга — усмихна се Арчър и измести стола си. — Както винаги, изглеждаш великолепно.

Изпитваше леко притеснение от тъмните очила. От опит знаеше, че може да отгатва намеренията на тази жена единствено по очите ѝ, но сега те бяха скрити.

Тя не каза нищо, дори не помръдна. Ръцете ѝ бяха отпуснати в скута, изглеждаше напълно спокойна.

— Имам лоши новини, Хелга — прокашля се Арчър. — Преди всичко искам да бъдеш наясно, че съм само посредник и всичко, което ще чуеш, идва от страна на моя клиент — изчака малко, но тя продължаваше да мълчи. — Моят клиент вече е разбрал колко си богата. Един от неговите приятели в мафията току-що е получил седем милиона долара откуп от далеч по-беден бизнесмен. Затова клиентът ми реши да повиши исканата сума. Сега ще ти върне Гренвил срещу десет милиона долара.

Хелга остана безучастна. Арчър почака малко, после прочисти гърлото си и притеснено попита:

— Слушаш ли какво ти говоря?

— Не съм глуха — отвърна Хелга и металната нотка в гласа ѝ го накара да застане нащрек.

— Това е положението. Уверявам те, че съм просто посредник, идеята не е моя... Какво ще отговориш? Ще платиш ли десет милиона долара, за да ти върнат Гренвил?

Хелга лениво се размърда, тялото ѝ се протегна като тялото на сита котка.

— Колко от тези пари ще получиш ти? — попита тя.

— Това не е твоя работа! — сопнато отвърна той. — Да или не?

Тя извърна глава към него, но очилата скриваха погледа ѝ.

— Какво ще стане, ако е „не“?

Решила е да блъфира, с притеснение си помисли Арчър.

— Твоя работа — сви рамене той. — Гренвил е в ръцете на опасни престъпници. Аз лично съжалявам, че трябва да имам контакти с тях. Ако ти откажеш да платиш откупа, те ще отрежат едното му ухо и ще ме принудят да ти го донеса лично. За мен това е изключително неприятно, но аз съм в същия капан, в който се намира и Гренвил. Трябва да ти кажа съвсем искрено, Хелга, че ако искаш да го видиш пак, наистина трябва да платиш!

Тя внимателно го наблюдаваше иззад тъмните стъкла на очилата си.

— И ти си в капан, така ли?

— Вече ти казах това. Нямах представа, че имам работа с мафията. Те са абсолютно безскрупулни и ме принуждават да им

служи...

— Колко жалко за теб — проточи Хелга.

На лицето му се появи бледа руменина.

— Губим време, Хелга! — повиши глас той. — Какъв е твоят отговор? Да или не?

Хелга отново се протегна като доволна котка, после взе чашата си и я опразни до дъно.

— Чувал ли си някога за човек на име Тимоти Уилсън? — внезапно попита тя.

Арчър изненадано я погледна.

— Тимоти Уилсън ли? Не ме интересуват никакви уилсъновци! Питам те: ще платиш ли, или не?

Хелга протегна ръка към пакетчето цигари и бавно запали.

— Някога мислех, че си разумен и съобразителен човек, Джек — спокойно рече тя. — Но сега, след като вече си не само фалшификатор, изнудвач и крадец, а и долен слуга на мафията, мога да изпитвам към теб единствено презрение!

— Слушай какво ще ти кажа! — стисна юмруци Арчър. — До гуша ми дойде от твоите обиди! Ако искаш да си получиш любовника, ще трябва да преведеш десет милиона долара по една банкова сметка в Женева! Ако не го искаш — кажи, и разговорът е приключен!

На устните на Хелга се появи презрителна усмивка.

— Бедничкият, дрипав Арчър! — промълви тя. — Нямаш представа какъв си глупак! Нека ти кажа кой е Тимоти Уилсън. Баща му бил беден учител по голф, който не можел да даде на сина си нищо друго, освен добри познания в тази игра. Момчето пък било красиво и амбициозно. Днес твърди, че е завършило Итън и Кембридж, но на практика е напуснало дома си още на шестнадесет години. Добрало се до Париж и постъпило като пиколо в хотел „Трилион“. Научило френски, но работата не го задоволявала. Прехвърлило се в Италия и станало келнер в едно малко ресторантче, някъде в покрайнините на Милано. Научило и италиански. Работата отново му се сторила незадоволителна. Интересът му към жените ставал все по-голям. От Италия отишъл в Германия и станал келнер в хотел „Адлон“. Така научил и немски. Някаква богата, но доста възрастна жена се влюбила в него и му предложила брак. Той приел и в продължение на две години живял безгрижно, харчейки парите на тази жена. После му

станало скучно. Открил друга богата жена, оженил се и за нея. Историята се повторила, той изчезнал и се оженил за трета богата старица. Малко преди да стане това, Тимоти Уилсън променил името си и се превърнал в Кристофър Гренвил.

По тялото на Арчър пробягаха хладни тръпки, той напразно се опитваше да каже нещо. Хелга не му даде тази възможност, гласът ѝ продължи да звучи със стоманена твърдост:

— Разполагам с полицейското досие на Кристофър Гренвил, или Тимоти Уилсън... Както предпочиташ... Немската полиция го търси по обвинение за многоженство!

Арчър безсилно се отпусна в стола, по челото му избиха ситни капчици пот. Някъде от вътрешността на вилата долетя телефонен звън.

— Още ли ти харесва карето аса, което държиш в ръце? — хладно любопитства Хелга. — Нали така каза при първата ни среща — че държиш каре аса?

На терасата се появи Хинкъл.

— Моля за извинение, госпожо — рече той. — На телефона е господин Гренвил, настоява да говори с вас...

Хелга поклати глава и Арчър разбра, че трябва да се прости с всякакви надежди.

— Нямам желание! — отсече тя.

— Много добре, госпожо — склони глава Хинкъл и се върна обратно в хола. В настъпилата напрегната тишина Арчър ясно дочу спокойния глас на иконома: — Съжалявам, мадам не желае да разговаря с вас.

После Хелга свали слънчевите си очила и впи очи в лицето на Арчър. Той неволно потръпна от хладната ярост на блестящосините зеници.

— А сега изчезвай, Джак! Не вярвам нито дума от това, което ми каза! Мафията! Вие двамата с онзи нещастен многоженец сте решили да измъкнете малко пари от мен, нали? Ти ми каза, че не го познаваш, нали, лъжецо? Но аз разполагам с полицейска информация, според която сте били засечени заедно! Махай се от очите ми! Толкова си оглупял, че вече не те бива дори за един елементарен блъф!

Арчър имаше вид на човек, който всеки момент ще получи инфаркт. Вкопчил пръсти в яката на ризата си, той правеше отчаяни

усилия да си поеме дъх.

Хелга го наблюдаваше с каменно лице.

Най-накрая онзи успя да се справи с шока и дрезгаво промълви:

— Хелга, трябва да ми повярваш!... Ще ти разкажа цялата истина! Ние с Гренвил действително организирахме тази история с отвличането... Познавам от доста време един криминален тип в Женева и имах неблагоприятното да му поискам двама души за операцията по фалшивото отвличане. Кълна ти се, че говоря истината! Но този тип ни е заподозрял и наистина отвлече Гренвил! На мен ми отнеха паспорта и ме принудиха да дойда при теб с техните условия! — ръцете му отчаяно се размахаха: — Нима Гренвил не означава нищо за теб? Нима не си го обичала? Ако откажеш да платиш, те ще го обезобразят! Това са наистина безскрупулни престъпници, Хелга! Трябва да му помогнеш!

Хелга запали втора цигара и Арчър забеляза, че ръцете ѝ дори не потрепват.

— Наистина го обичах — кимна тя. — Но с това е свършено. Нима мога да обичам един лъжец и измамник, който се е женил за няколко старици едновременно? — лицето ѝ поруменя, очите ѝ гневно запламтяха: — Не вярвам нито дума на твоите дрънканици за някакви мафиози! Ти винаги си бил евтин блъфьор! Махай се оттук! Можеш да считащ, че си извадил късмет, защото не искам да си цапам ръцете с теб и твоя приятел многоженеца! Няма да се обадя в полицията, но сериозно те предупреждавам, че мернеш ли ми се още веднъж пред очите, ще си имаш големи неприятности! Хайде, изчезвай!

На терасата се появи Хинкъл, пристъпи към Арчър и леко го докосна по рамото.

Американецът с олюляване се изправи, в очите му се появиха сълзи на безсилие.

— Хелга! — отчаяно изкрещя той. — Кълна ти се, че говоря истината! Тези хора...

Хинкъл изви ръката му с изненадваща сила, после го тласна по посока на изхода.

Арчър се запрепъва надолу по стъпалата, успя да се добере до колата си и безсилно се тръшна на седалката. Хинкъл го изчака да запали мотора и да потегли, после хлопна вратата.

Стиснала юмруци и напрегната до крайност, Хелга пристъпи до парапета и тихо нареди:

— Събирайте багажа, Хинкъл. Утре заминавам!

— Съвсем разумно, госпожо.

Хинкъл ѝ хвърли един изпълнен със съчувствие поглед, после тръгна към спалнята да извади куфарите.

Хелга притисна длан към пламналото си чело. Тимоти Уилсън! Не само измамник, но и долен многоженец! Господи, колко много го беше обичала! Един мъж, търсен от полицията за съблазняване на възрастни жени! Не вярваше на нищо от това, което ѝ беше казал Арчър за мафията. Този тип и преди се беше опитвал да блъфира, но номерата му не минаха. Дватамата с Гренвил си въобразяваха, че ще я изплашат с някакви въображаеми мафиоти, за да я накарат да плати! Да вървят по дяволите!

От гърдите ѝ се откърти тежка въздишка. Мъжете винаги са ѝ носили проклетие! Ех, ако можеше да се отърве от своите безумни сексуални желання, които ѝ причиняваха само неприятности! Затвори очи, в съзнанието ѝ се появиха фрагменти от онези великолепни мигове, в които Крис я притискаше в своята прегръдка... Господи! Би му простила, дори да се беше оказал крадец и убиец! Но многоженец, жиголо... Не!

Скочи на крака и тръгна към спалнята си, където Хинкъл внимателно подреждаше багажа.

— Голяма бъркотия, а? — усмихна му се насила Хелга. — С удоволствие ще се махна оттук... — докосна ръката му и прошепна: — Благодаря за верността и приятелското отношение...

— Вие притежавате кураж, госпожо — тъжно я погледна Хинкъл. — А когато човек има кураж, той става непобедим.

Арчър бавно караше към Парадизо, чувстваше се като плъх в капан. Бърни вече е разбрал, че Хелга няма намерение да плаща никакъв откуп — това му е станало ясно в момента, в който тя отказа да разговаря с Гренвил. Какво ли ще предприеме сега? Има две възможности — да освободи Гренвил или да прибегне до насилие.

Но и в двата случая Арчър искаше да бъде по-далеч. Реши да си вземе куфара и веднага да тръгне за Женева. Ще отиде в

американското консулство и ще обяви, че е изгубил паспорта си.

Ще каже, че има спешна работа в Англия и ще настоява за нов паспорт. Разполага с визитна картичка и други стари документи, вероятно няма да му е трудно да ги убеди...

Изведнъж изпита съжаление, че не е сложил куфара си в багажника на мерцедеса. Вътре беше всичко, което притежаваше, просто не можеше да го зареже току-така! Ако побърза, вероятно ще има време да си го прибере, преди Бърни да е тръгнал да го търси!

Движението по крайбрежния булевард беше изключително натоварено, той едва-едва се придвижваше напред. Когато най-сетне се добра до наетата дървена къщичка, целият беше плувнал в пот. Изскочи от колата и забърза по пътеката. Куфарът беше там, където го беше оставил — до масата в хола. Тръгна натам, но насреща му се изправи набитата фигура на Бърни. Това не беше усмихнатият мазен италианец, с когото беше имал работа досега. Мъжът, който му препречваше пътя, изведнъж се беше превърнал в опасен и очевидно готов на всичко престъпник, малките му очички горяха от злоба и омраза.

— Я ела тук! — изръмжа той. — Какво стана? Защо оная отказа да говори с Гренвил?

Арчър пристъпи навътре с преbledняло лице, сърцето му лудо блъскаше в гърдите му.

— Няма да плати — отчаяно поклати глава той.

Бърни се изплю на килима.

— Ще плати, и още как! — изръмжа той и изведнъж се нахвърли върху Арчър: — Ах ти гадна, тлъста свиня! Сега ще ти покажа как трябва да се справиш с нея! Тръгвай с мен!

Арчър стъписано отстъпи назад.

— Тръгвай с мен! — повтори Бърни и се насочи към мерцедеса на улицата. Арчър се поколеба, после умърлушено го последва, като не забрави да вземе и куфара си.

Бърни седна зад волана и подкара към склада на Лъки. Лицето му беше разкривено от гняв, от устата му не се отрони нито дума.

Спря пред портата на Лъки и кратко нареди:

— Иди да отвориш!

Арчър се подчини. Ръцете му трепереха толкова силно, че доста се поизмъчи с резето. Бърни вкара колата в двора.

— Идвай!

Брадатият пое нагоре по стълбите.

Брадясал и очевидно притеснен, Гренвил се беше отпуснал в едно от паянтовите кресла. Видя Арчър и скочи на крака.

— Какво стана? — напрегнато викна той. — Защо тя отказа да разговаряме?

— Хич да не те бях срещал! — проплака Арчър и се тръшна на близкия стол, тъй като усети, че краката му омекват. — Знаеш ли защо не иска да разговаря с теб? Защото си многоженец! Защото те търси полицията! Ако знаех това, щях да избягам през глава от теб, нещастнико! Защо не ми каза? Защо си мълчеше, глупак такъв?

Лицето на Гренвил посивя.

— Значи е научила... — объркано смотолеви той.

— Не само е научила, но разполага и с копие от полицейското ти досие в Германия! Един Господ знае как го е докопала, но за нея ти си Тимоти Уилсън — един дребен измамник! Знае, че си женен за три стари повлекани едновременно, знае, че и трите са живи!

— Господи! — промълви Гренвил и объркано се огледа. — Тя ще съобщи на полицията, трябва веднага да изчезвам!

— Проклети аматьори! — не издържа Бърни, който до този момент внимателно беше слушал размяната на реплики. — Ако си въобразявате, че така лесно ще се откажа от десет милиона долара, трябва наистина да сте превъртели! Сега ще видим колко твърда е оная кучка!

Пристъпи към вратата и пронизително изсвири с уста.

Сегети и Белмонт изскочиха от склада и бързо изтичаха по стълбите.

— Оная не иска да плаща! — осведоми ги Бърни. — Ще се наложи да я пообработим... — ръката му се стрелна по посока на Гренвил: — Отрежете ухото му!

С побелели от гняв очи, брадатият пристъпи към Арчър, от цялата му фигура се излъчваше заплаха:

— Ти ще й занесеш ухото му! — изръмжа той. — Така, както още кърви! Ако откаже да плати, ще й занесеш и другото му ухо! Ако пак откаже, почваме с пръстите! Всеки ден по един!...

Арчър почувства как му прилошава, краката му неволно направиха крачка назад.

— Слушай внимателно! — изкрещя извън себе си той. — Тя щеше да му прости всичко — кражби, измами, фалшификации! Но многоженство — никога! Нима не разбираш? Той ѝ е обещал да се ожени за нея! А тя изведнъж открива, че е женен, при това за цели три стари вещици! Никога няма да плати, никога!

— Ще видим! — изплю се на пода Бърни. — Отрежи му ухото, Жак!

Ръката на Белмонт се плъзна към задния джоб на джинсите, миг по-късно в нея се появи дълъг и остър като бръснач нож. Погледна към Сегети, който леко кимна и измъкна от пазвата си къса палка, покрита с груба кожа.

— Едно леко почукване по главата, господин Гренвил — злобно се усмихна Бърни. — Нищо няма да усетиш... Жак е голям майстор. После леко ще те наболява, но си струва да опитаме...

Гренвил отстъпи към стената, Арчър изтръпна от ужас и скри лице в ръцете си.

— Чакайте, трябва да ме изслушате! — дрезгаво простена Гренвил. — Ще ви кажа как да измъкнете от нея петнадесет милиона долара! Познавам я добре! Петнадесет милиона долара суха пара!

Бърни вдигна ръка и Сегети се закова на място.

— Тя не може да понася насилието — започна Гренвил. По лицето му се стичаха едри капки пот. — Грешката ни беше, че пратихме Арчър да води преговори. Трябваше да отидеш ти, Бърни. Сега вече е късно да използвате мен като средство за натиск, но можем да прибягнем до друго, не по-малко ефикасно средство... Ти ще водиш преговорите...

— О'кей, аз ще ги водя — кимна Бърни. — Но за какво?

Арчър гледаше опулено лицето на Гренвил. Белмонт също, ножът в ръцете му нетърпеливо проблясваше. Сегети потупваше палката в разтворената си длан, очите му не слизаха от високия англичанин.

— Ако се бяхме сетили навреме, изобщо нямаше да имаме сегашните затруднения... — промълви Гренвил. — Всичко е толкова просто... Толкова лесно...

Бърни пристъпи към него и заби показалец в гърдите му.

— Какво е толкова лесно? — заплашително изръмжа той.

И Гренвил му каза.

Хелга се събуди в осем и четвърт, протегна се и бавно огледа луксозната спалня. Не изпитваше никакво съжаление, че я напуска завинаги. Помисли си за Крис и с благодарност откри, че може да го прави, без да ѝ се свива сърцето. След няколко седмици ще го забравя, увери сама себе си тя. И той ще се превърне в още една сянка от миналото... Нищо повече.

Човек трябва много внимателно да се преценява, особено когато си мисли, че е влюбен... Какво е всъщност любовта? С гримаса на неудовлетворение си призна, че всъщност никога не е притежавала отговора на този въпрос. Любовта е нещо, което едва ли някога ще опозная... Любовта е илюзия. Много мъже и жени на този свят мислят, че са влюбени, а после изведнъж откриват, че любовта не означава нищо, и се разделят като непознати. Но има и други — онези, които превръщат любовта в солидна основа на целия си живот. При това са и щастливи!... За нея самата любовта означаваше само едно — сексуална възбуда, сексуално удовлетворение. Секс! Ето го проклятието на живота ѝ! Искрено беше вярвала, че обича Крис, но когато Хинкъл ѝ разкри, че този красив и изумително привлекателен мъж е не само многоженец, но и пресметлив измамник, любовта ѝ към него изведнъж престана да съществува. Сякаш някой беше натиснал бутона за прекъсване на осветлението!

След няколко часа ще бъде на летище Женева, а Хинкъл ще остане тук до продажбата на вилата и мебелите. Ще отлети за Парадайс сити и отново ще се върне към монотонния и скучен живот на делова жена, която периодично отскача до Ню Йорк за заседанията на управителния съвет. Отново ще бъде в компанията на досадници като Ломън и Уинбърн — това, изглежда, е съдбата ѝ и нищо не може да я промени. А през юни навършва четиридесет и пет! Господи!

Погледна часовника до леглото. Беше девет без двадесет. Хинкъл закъснява, но това няма значение. И без това не изпитваше особена нужда от кафе... Вчера цял ден се беше занимавал с опаковането на вещите ѝ, вероятно е уморен и се е успал.

Затвори очи и се унесе. Когато отново се събуди, часовникът показваше 9.10.

Хинкъл още го нямаше.

Стана от леглото и влезе в банята за кратък душ. Уви се в дебела хавлия и тръгна към хола. Френските прозорци бяха затворени. Тя ги блъсна навън и учудено се насочи към входната врата. Не беше заключена. Отвори я и надникна към алеята.

Сви рамене и леко въздъхна. Вероятно Хинкъл е слязъл до Кастаньола за прясно мляко. Никога досега не беше постъпвал така, доколкото знаеше запаси от мляко винаги имаше достатъчно. Влезе в кухнята и отвори хладилника. Вътре имаше три картонени опаковки с мляко.

Изведнъж я прониза страх. Да не би да е болен? Вчера беше напрегнат до крайност, като нищо може да е получил сърдечен пристъп! Забърза към спалнята си и започна да се облича. Избра костюм с панталон в яркочервен цвят, навлече го набързо и изтича по дългия коридор, който водеше към стаята на Хинкъл. Почука на вратата и зачака. Сърцето ѝ лудо блъскаше. Почука за втори път, но ѝ отвърна мълчание. Пое дълбоко дъх, стисна зъби и рязко натисна бравата.

Леглото беше оправено, всичко в стаята изглеждаше наред. Но Хинкъл го нямаше.

Обзета от паника, Хелга се втурна надолу по стълбите. Отвори входната врата и се насочи към гаража.

Фолксвагенът на Хинкъл кротко си стоеше до огромния ролс. Значи икономът не е слязъл в селото! Но къде е тогава?

Може би е излязъл да поработи в градината и там го е настигнал сърдечният пристъп? Хелга бързо се спусна по каменните стълби, очите ѝ внимателно оглеждаха градината. Стигна до портала, от който се излизаше на главния път. Той беше заключен със солиден катинар. Уверила се, че Хинкъл не е в градината, тя се върна обратно с помощта на седалковия лифт.

Къде изчезна този човек?

Докато лифтът я изкачваше обратно към терасата, тя изведнъж си даде сметка какво означава за нея този изключително лоялен прислужник. Всъщност той съвсем не беше само прислужник — той беше единственият ѝ истински приятел. Отсъствието му започна да я плаши. Нима е решил да я напусне? Не, никога не би сторил подобно нещо, без да я предупреди! Но какво се е случило тогава? Къде е той?

Малката кабинка стигна последната си спирка и замря. Хелга слезе, прекоси терасата и се насочи към хола. Питаше се дали да се обади в полицията. Вдигна глава и изведнъж се закова на място.

В един от фотьойлите се беше настанил нисък широкоплещест мъж с гъста черна брада. Лицето му беше безлично, малките очички злобно проблясваха. В ъгъла на устата му висеше запалена цигара. Беше облечен в мръсно синьо поло и сиви лекъосани панталони. В скута му имаше електрическа бормашина, шнурът ѝ беше вкаран в близкия контакт на стената.

Видът на този човек я накара да замръзне от ужас. Автоматично си даде сметка, че е сама с него, че Хинкъл го няма, за да я защити. Запази самообладание единствено благодарение на стоманената си воля.

— Какво правите тук? — остро попита тя, гласът ѝ изобщо не потрепна.

Бърни се ухили, включи бормашината и бавно проби една дупка в античната масичка за кафе до себе си. Измъкна бургията, проби втора дупка, след което изключи машинката.

— Удобно инструментче — промърмори той. — Нали, мадам?

Хелга не помръдна, гърдите ѝ рязко се повдигнаха да поемат въздух.

— Какво искате?

— Реших, че е време да си поговорим, мадам — погледна я Бърни. — Оня тъпак Арчър очевидно не успя да ви убеди, че намеренията ни са сериозни. От това, което ми разказа, стигнах до заключението, че любовникът ви вече не означава кой знае какво за вас... Готвех се да му отрежа ушите, когато той сподели една доста интересна идея... — Бърни млъкна, наведе се напред и проби поредната дупка в изящната масичка.

Значи Арчър не е блъфирал, с ужас си помисли Хелга. И този отвратителен тип насреща ѝ действително ще се окаже мафиоз! Един поглед ѝ беше достатъчен, за да разбере, че с такъв човек не може да се справи.

— Какво искате? — отново попита тя, но този път гласът леко ѝ изневери.

Онзи измъкна бургията и изключи бутона.

— Петнадесет милиона долара, мадам. Всички в безименни акции — рязко се наведе напред и заплашително излая: — Прибрах слугата ви, Хинкъл! Гренвил твърди, че той ви е много скъп... Така ли е наистина!

Хелга почувства как ѝ се завива свят, пристъпи към близкия стол и безсилно се отпусна в него.

— Къде е той?

— Ще видите. След малко ще идем при него — Бърни проби още една дупка в масичката. — Ще видите и колко полезна е тази машинка, мадам. Ако не искате да платите, ще ви предложи едно безплатно представление, което сигурно ще ви накара пак да си помислите... — стана на крака и добави: — Да вървим!

— Никъде няма да ходя! — повиши тон Хелга.

Бърни злобно я изгледа.

— Казах да вървим! — просъска заплашително той. — Искам да ти покажа как ще се чувства човек с две дупки в коленете като тези тук! Ако продължаваш с ината си, твоят нещастен слуга никога повече няма да ходи на двата си крака!

Хелга усети как кръвта се дръпва от лицето ѝ. Винаги се беше отвращавала от насиетието! А тоя престъпник искаше да я накара да присъства на осакатяването на Хинкъл!

— Ще платя — промълви тя и несигурно се надигна. — Веднага ще телефонирам на банката си...

Бърни изпитателно я изгледа, после кимна, на устата му се появи тържествуваща усмивка.

— Разумно решение — рече той. — Но без номера! Вземай слушалката и уреждай този въпрос. Утре сутринта акциите трябва да са тук. Иначе включвам бормашината!

Хелга потръпна, пристъпи към телефона и вдигна слушалката.

— Излишен труд, госпожо — разнесе се зад нея сочният бас на Хинкъл.

Хелга изхълца и светкавично се обърна.

Изправен на крачка от френските прозорци, стоеше Хинкъл. Небръснат и с доста измачкани дрехи, но Хинкъл. Жив и здрав. От двете му страни бяха застанали двама едри мъже с автоматични пистолети в ръце.

Бърни изпусна бормашината и понечи да се изправи, но единият от мъжете пристъпи напред и насочи пистолета си в гърдите му.

— Здравсти, Бърни — поздрави го любезно той. — Доста потича, сега е наш ред... Хайде да тръгваме.

Бърни огледа пистолета и бавно сви рамене.

— Нищо не можеш да ми лепнеш, Баци — промърмори той. — Много добре го знаеш...

— Но мога поне да се опитам, Бърни — усмихна се широко здравенякът. — Хайде да тръгваме.

Бърни заби зловните си очички в Хинкъл, после бавно тръгна да излиза. Полицайте застанаха от двете му страни. Входната врата се затръшна, навън изръмжа автомобилен мотор и бързо се отдалечи.

— Ще ви помоля за извинение, госпожо — обади се Хинкъл. — Изглеждам ужасно. Ако ми отпуснете няколко минути, ще ви сервирам кафе.

Сълзите рукнаха по лицето на Хелга, тя пристъпи към иконома и здраво го прегърна.

— Господи, колко бях уплашена, Хинкъл! — прошепна тя. — Ако тези диваци бяха ви сторили нещо...

— Госпожо! — дръпна се Хинкъл и бащински я потупа по рамото. — Трябва да ми дадете няколко минути! — после се обърна и с бързи крачки тръгна към стаята си.

Хелга се отпусна в стола, задавена от плач. Когато Хинкъл се появи с количка пред себе си и в обичайното си безупречно облекло, тя вече беше успяла да се овладее.

— Предлагам капка коняк в кафето, госпожо — невъзмутимо рече той. — Помага за нервите.

Тя се усмихна, макар че устните ѝ още трепереха.

— Винаги мислиш за всичко, Хинкъл — промълви тя, за пръв път след толкова години прибягвайки до по-интимно обръщение. — Но този път няма да близна нито капка, ако не ми правиш компания! Хайде, сядай!

Хинкъл не отговори, само веждите му се извиха в озадачена дъга.

— Казах ти нещо! — повиши тон Хелга.

— Много добре, госпожо — склони глава икономът. — Ще ида да взема още една чаша.

След минута се появи обратно, в ръцете му имаше чаша и чинийка. Напълни двете чаши с кафе, добави по няколко капки коняк и се отпусна на стола срещу Хелга.

— Дълга ви извинение, госпожо — започна с достойнство Хинкъл. — Изложих ви на ужасен риск, но полицията държеше на това, иначе не би могла да отпрати официално обвинение към онези бандити...

Хелга отпи глътка кафе и изведнъж почувства как я облива дълбоко спокойствие. Присъствието на Хинкъл оказваше своето благодатно въздействие.

— Хайде, Хинкъл, започвай — погледна го топло тя. — Искам да чуя цялата история.

— Разбира се, госпожо. Както вече знаете, аз разговарях по телефона със своя зет Жан Фукон. Поводът беше господин Гренвил. Пропуснах да ви съобщя, че обясних цялата ситуация на Фукон. Казах му, че господин Гренвил е отвлечен, а господин Арчър ви иска два милиона долара за освобождаването му. Фукон уведоми швейцарската полиция. Вече втори ден вилата е под наблюдението на инспектор Баци и неговите хора. Той искаше да разбере къде се крият Арчър и Гренвил. Когато изхвърлих Арчър, един цивилен полицаи го е проследил до някаква наета вила в Парадизо... Именно там на сцената се е появил и този Бърни... Той е стар познат на полицията, но винаги е успявал да се измъкне. Полицията е проследила Арчър и Бърни до някакво малко магазинче в центъра на Лугано и го поставила под наблюдение. Швейцарските полицаи са изключително търпеливи. Стояли там и чакали развоя на събитията. Бърни вероятно се е уверил, че вие сте изгубили интерес към господин Гренвил, и решил да отвлече мен. Този ход бил неочакван за полицията, но тя запазила спокойствие, просто защото и нашата вила е била под наблюдение.

Сутринта отворих външната врата, както правя винаги, и изведнъж ме сграбчиха двама грубияни. Натикаха ме в колата си и ме закараха в същия този малък магазин, зад който имаше някакъв склад. Там открих господата Гренвил и Арчър, които бяха в компанията на същия този Бърни. Полицията отново предпочете да изчака. Скоро Бърни излезе, очевидно за да дойде да ви заплашва. Веднага след това хората на господин Баци арестуваха двамата гангстери, плюс господата Гренвил и Арчър. А ние с господин Баци се качихме в колата

му и пристигнахме точно навреме, за да ви спасим от третия гангстер... — Хинкъл замълча, после добави: — Това е цялата история, госпожо. Съжалявам, че ви оставих да изпитате върху себе си грубостта на онзи тип, съжалявам също и за масичката, която гангстерът унищожи...

— Пет пари не давам за масичката! — тръсна глава Хелга и топло му се усмихна: — Важното е, че ти се върна жив и здрав!

— Благодаря, госпожо — склони глава Хинкъл и допи кафето в чашата си. — Оттук нататък нещата ще се развиват в съответствие с полицейските процедури и при пълна дискретност. От инспектор Баци разбрах, че господин Гренвил ще бъде предаден на германските власти, които ще го съдят за многоженство. Бърни и двамата му помощници ще бъдат обвинени в укривателство на крадени вещи. При обиска в апартамента на Бърни са открити големи количества крадени вещи. Инспектор Баци намекна, че не бива да повдигат обвинение за отвличане, тъй като ще бъде замесено и вашето име.

— А Арчър? — попита Хелга.

— Господин Арчър представлява проблем, разбира се. Инспектор Баци прояви разбиране, когато му казах, че вие едва ли ще повдигнете обвинение срещу него. Така стори навремето и господин Ролф... Можем да си докараме доста неприятности, ако го пратим на съд, госпожо... — Хинкъл снижи глас до неодобрителен шепот, веждите му леко се свъсиха: — Беше решено господин Арчър да бъде изгонен от Швейцария без право на завръщане. При създадените обстоятелства аз мисля, че това е най-доброто разрешение за всички...

Хелга внимателно го изглежда. Беше убедена, че този мил човек отдавна е знаел за някогашната връзка между нея и Арчър. Може би го е научил от Хърман... Господи, каква тактичност притежава този Хинкъл, удиви се в себе си тя. Знаеше, че предаден на прокурора, Арчър ще направи всичко възможно да съобщи на света, че достопочтената и приказно богатата мадам Ролф се е ползвала от услугите му направо на пода на прашната канцелария!

— И аз мисля така — кимна тя, без да гледа верния си прислужник. — Всичко е свършено.

— Вярно е, госпожо. Сега трябва да се залавям за работа. В три следобед трябва да хванете самолета за Ню Йорк, а аз още не съм приключил с подреждането на багажа ви. — Хинкъл се изправи на

крака, вдигна подноса от масата и тихо добави: — Позволете ми един съвет, госпожо. За в бъдеще трябва по-добре да си правите сметките. Аз не струвам петнадесет милиона долара! — дебелилото му, честно лице светна от топла усмивка: — Но все пак ви благодаря!

После се обърна и тръгна към кухнята.

За огромна изненада на Арчър, полицейският инспектор от кантона Тичино, на име Баци, се оказа ведър и разговорлив човек — качества, които доста се разминаваха с грубите черти на лицето му, тънките устни и малките подозрителни очички на професионално ченге.

Приятелски усмихнат, той уведоми Арчър, че лично ще го изпрати на летище Женева, като предварително му осигури място на самолета за Лондон. В колата на път за летището говореше за жена си и малкото си момченце, които следващия месец щял да води на почивка в Ница. Едва ли някой страничен наблюдател би допуснал, че този едър мъж до него е офицер от полицията, помисли си Арчър.

Изпитал дълбоко облекчение от факта, че властите се задоволяват само да го депортират от страната, Арчър бързо възвърна част от своята самоувереност. Съобщи на Баци имената на няколко добри, но сравнително евтини ресторанта в околностите на Ница, препоръча му два скромни хотела с отлично обслужване. Баци се усмихна с благодарност и обеща да се възползва от съветите му.

Влязоха в залата за заминаващи пътници като двама добри приятели, тук Арчър се раздели с овехтелия си куфар и получи в замяна малко картонче, прикрепено за билета му. Приключили с формалностите, те се насочиха към гишетото за митническа проверка. Двамата униформени митничари стиснаха ръката на Баци, хвърлиха по един небрежен поглед към Арчър и им махнаха да минават. Баци го поведе към мястото за повикване.

— За съжаление полетът за Лондон ще закъснее — съобщи полицаят след кратка справка със земната стюардеса.

— Напоследък закъснява всичко, което има някаква връзка с Лондон — намръщено отвърна Арчър.

Седнаха на една дървена скамейка с лице към пистата.

— Искам да ви направя едно официално предупреждение, господин Арчър — рече Баци с приятелска усмивка на уста. — Не правете опити да се връщате в Швейцария. Ясен съм, нали?

— Да.

— Отлично — въздъхна Баци и го дари с един продължителен поглед. — Бих казал, че вие сте човек с късмет, господин Арчър... Ако госпожа Ролф беше направила официално оплакване срещу вас, щеше да се наложи да прекарате няколко доста неприятни години в някой от нашите затвори.

— Вероятно има причини да не прави оплакване — кимна с глава Арчър.

— Богаташите винаги имат своите причини — сви рамене Баци. — И вие заминавате за Лондон. Ще бъде ли нахално, ако ви попитам с какво възнамерявате да се заловите там?

Въпросът беше зададен приятелски и Арчър пожела да му отговори максимално точно.

— С какво ще се заловя ли? — замислено повтори той. — Ех, ако можех да зная!... — Имаше няколко познати в Лондон, но всичките бяха в неговото положение — изпаднали типове, борещи се отчаяно да изкарат нещо от съмнителни сделки, готови на всичко... Един от тях би могъл да използва специалните му познания, срещу мизерно заплащане, разбира се. Всъщност той беше и най-голямата надежда на Арчър. Тръсна глава и каза точно това, което не мислеше: — Вие нямате представа какви възможности предлага Лондон на човек като мен, инспекторе. Плаващи заеми, арабски пари за инвестиции, предприемачи със свободни терени... Много, безкрайно много възможности за един опитен юрист...

Баци го изслуша, после се усмихна и леко тръсна глава:

— Доколкото съм осведомен, Англия също е под ударите на общата депресия, господин Арчър.

— Това са вестникарски измислици — махна с ръка Арчър. — Не бива да вярвате на всичко, което четете във вестниците. Ще останете изненадан, ако ви кажа колко скрито богатство има в добрата стара Англия...

— Наистина ли?

— Разбира се. О, аз зная добре колко много се говори за трудностите на английската икономика. Но в коя страна няма

трудности, къде не стачкуват? — Арчър убедено поклати глава: — Мога да ви уверя, че там нямам никакви проблеми.

В дъното на залата настъпи някакво оживление и те неволно погледнаха натам. Няколко вестникарски фотографи се завтекоха към залата за ВИП, миг по-късно на прага ѝ се появи Хелга Ролф, облечена във великолепно палто и с широка усмивка на уста.

— А, ето я и самата мадам Ролф! — възкликна Баци. — Изглежда наистина великолепно!

Арчър се сви на мястото си. Хелга очевидно беше забравила аферата си с Гренвил, иначе едва ли би изглеждала толкова свежа и жизнена, помисли си той. Каква кучка, Господи!

Ако неговият план беше успял, той също би могъл да влезе в онази зала, заобиколен от прелестни стюардеси и угоднически усмихнати началници. Но сега беше тук, в компанията на полицията, която искаше да бъде сигурна, че нежеланият в страната гост ще отпътува за Лондон с билет за туристическа класа. А там го чакаше неизвестност, зад която надничаше мизерията... Защото готовите пари бързо се харчат.

— Наистина хубава жена — въздъхна Баци, после хвърли бегъл поглед към спътника си. — Доколкото знам, някога вие сте работили с нея, господин Арчър...

Арчър не го чу. Вниманието му беше привлечено от висок и добре сложен мъж, който току-що се беше появил на прага на залата. Беше безупречно облечен, от цялата му осанка се излъчваше богатство и власт. Лицето му бе открито, с правилни черти и решително вирната брадичка, очите му бяха тъмносини, а мустачките — тънки и майсторски подстригани.

Баци проследи погледа му и въздъхна:

— А, това е господин Анри дьо Вилие, един от най-богатите и утвърдени индустриалци на Франция. Говори се, че скоро ще го назначат за посланик в Съединените щати.

Фотографите защракаха със своите светкавици. Дьо Вилие се спря и им отправи една блестяща усмивка. После се остави на стюардесите да го отвеждат в залата за ВИП.

От гърдите на Арчър се изтръгна тежка въздишка. С един милион долара в джоба той също би изглеждал внушително като този мъж. Обявиха полета за Ню Йорк.

— Ето ги, тръгват — рече Баци и отправи поглед към асфалтираната площадка пред летището.

Арчър забеляза фигурата на Хелга, следвана от дъо Вилие и още двама души в сиви костюми. Някъде по средата на пътя до самолета Хелга изведнъж изпусна нещо бяло, вероятно носна кърпичка. Дъо Вилие се наведе да я вдигне, ускори крачка и ѝ я подаде. Арчър ясно видя как Хелга вдига глава към красивия мъж и го награждава с блестящата си усмивка. Размениха няколко думи, после благородникът вдигна малката ръчна чанта на Хелга и двамата поеха към самолета един до друг.

— Ей това се казва бързак! — изцъка с език Баци, на лицето му се появи усмивка на уважение.

— Тя също не е от бавните — промърмори намръщено Арчър. — И винаги ще си остане такава!

По радиоуредбата обявиха полета за Лондон и той се изправи.

— Сбогом, господин Арчър — стисна ръката му Баци. — Желая ви късмет.

Арчър кимна в знак на благодарност, убеден, че ще му бъде необходим всичкият късмет на света.

Издание:

Джеймс Хадли Чейс. Не я дразни

ИК „Гарант-21“, София, 1994

Английска. Първо издание

Редактор: Катерина Стоянова

Коректор: Даниела Недкова

Художник: Николай Янчев

ISBN: 954-8009-38-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.